

ПОУЧАВАШЕ ГИ

БЕСЕДИ ОТ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ
1949

Поучаваше ги

„И отвори устата си, та ги поучаваше и говореше“. *)

Ще прочета 66 глава от Исая. Макар че е живял преди 3000 години, Исая бил по-напреднал в разбиранията си, отколкото някои от съвременните философи.

„Който коли вол, е както който убива човека.“ (— 3 ст.). — Някои привеждат стихове от ап. Павел, дето е казано, че всичко, което Бог е създал, може да се яде, но с благодарност.

„Който кади ливан, както който благославя идол.“ — Значи, все трябва да се кади нещо.

„И ще докарам връх тях онези неща, от които се боят“. (— 4 ст.). Безпокойството у хората не е нищо друго, освен съвременната неврастения.

„И да видим вашата радост; но те ще се посрамят“. (— 5 ст.). Днес лесно се казва: да се изключи този, онзи. Хората мислят, че като дошли на земята, те са авторитети. Затова, именно, те изключват държави, църкви, хора и т. н.

„Родила ли би змeya в един ден?“ (— 8 ст.). — В широк смисъл, и съвременните хора са заченали. В умовете им се е заченало нещо благородно. Те очакват да се роди Спасителят, но Той трябва да се роди в душите на хората. Всички трябва да мислят и постъпват еднакво. Това не може да стане изведнъж, но постепенно.

„Не бих ли направил да роди“? — говори Господ. (— 9 ст.). — Някои очакват раждане по плът, но роде-ното от плът, плът е.

„И убитите от Господа ще бъдат много“ (— 16 ст.). — Много от вас не разбират мистичния език, но трябва

*) Матей 5:2.

да знаят, че заблужденията, които съществуват в света и които носят нещастия, ще изчезнат.

Сега ще прочета 2 стих, 5 гл. от Евангелието на Матей:

„И отвори устата си, та ги поучаваше.“

Всички хора разбират глагола „отварям.“ Врата се отваря и затваря, каса се отваря и затваря. Когато се прозява, човек отваря устата си. Това е съзнателен процес. Както и да се изясняват понятията, езикът на хората не е точен, не може да определи техните подбуждения и по-тици. Някои думи имат двойко значение. Например, думата „вода“ — вода за пиене и „жива вода“. Всички живи същества пият вода, но има хора, които не разбират значението на водата. Защо? — Защото всякога я имат на разположение. Дай на пияницата вода вместо вино, той ще каже: Водата е за жабите, а виното — за човека. Лишете го десет деня от вода, да видите, как ще я оцени. След това, дето види да извира вода, казва: Вода! Душата му се отваря пред водата. Ако съвременните хора разбираха скрития смисъл в думите на Христа, щяха да живеят по друг начин, а не както сега.

Казва се, че има Бог, че има друг свят, но тези неща са неразбрани за хората. Като не разбират вътрешния смисъл на понятието „Бог“, те се хващат за външната форма. Като се каже нещо за любовта, те се питат: Де е любовта? И нея търсят отвън, искат да я материализират. Казват: Култура. И тази дума не разбират. За някого се казва, че е благороден. В какво се заключава благородството на човека? Благородният човек е положителен, неизменен. — Що е истина? — Ето едно понятие, което при сегашните условия остава недостъпно за човешките умове. Конкретно, тя може да се определи като отношение между нещата. Истината е духовно, отвлечено понятие. Тя си има свой обект — свободата. Отчасти, свободата е нещо материално. Който носи истината, всякога освобождава. Като види, че си вързан, веднага ще те развърже и ще каже: Стани, бъди свободен! Тези връзки те спъват, не ти са нужни. Ако си гладен, ще те нахрани; ако си жаден, ще те напои; ако си прост, неучен, ще ти даде знания; ако си беден, ще те освободи от бедността. Който има истината, не търпи ограничения, заро-

бени хора. Той обича свободата, затова освобождава хората. Онзи човек, който не разкъсва връзките на хората, който не е готов да нахрани гладния, да утеши страдащия, може да говори за истината, но тя няма конкретно приложение. Истината се познава по онзи вътрешен стремеж в човека да освобождава окръжаващите от мъчнотите и страданията им. Не е въпрос да се махнат страданията, но да се осмислят. Страданията не са нещо външно. Те имат отношение към съдбата, към вътрешните прояви на живота.

Често се говори за наследственост, за наследствени чърти. Наследствеността е създадена от хората, а не от природата. Както добрите, така и лошите чърти се предават от поколение на поколение, докато станат наследствени. Например, пиянството, кражбата могат да станат наследствени чърти. Мислите ли, че вълкът, лисицата, тигърът, първоначално са били такива, каквито днес ги виждаме? Мислите ли, че първият човек е бил като сегашния? Не, първоначално Бог ги е създал други, но отпосле те се изменили. Това може да се докаже научно. Срещате човека, говорите с него, разбирате, какво убеждение и какво верую има, но знайте, че това не е първичното негово верую, то му е наложено отвън. Даже и вярата на човека в Бога е наложена отвън. Например, повечето американски лекари са материалисти, но ще ги видите на първо място в църквата. — Защо? — Клиентите им, големи милионери, са вярващи. За да бъдат в близка връзка с тях, и те посещават църквата. От тях иде хлябът им. Значи, тяхното верую се обуславя от известни материални подбуди. Ако запитате днес кого и да е, защо вярва в Бога и отде иде тази вяра, ще видите, че тя му е наложена отвън.

„И отвори Христос устата си, та ги поучаваше.“ — В какво ги поучаваше? — В истината. Той говореше на хората да не се заблуждават, да не вярват в онези учения, които ограничават, които връзват човека, които турят хомот на главата му. Не вярвайте в лъжливите учения. Бог ви създаде свободни, да живеете като братя. Ще кажете, че господарят не може да живее братски със слугата си. Бог не създаде господари и слуги, но човеци, които да живеят по братски. Господари и слуги, това е

човешка измислица. Всички хора са братя и сестри, с чисти, свободни отношения помежду си. Живейте с любовта. Светът е широк, за вас е създаден. Използвайте го разумно. Това е говорил Христос на учениците си и на народа. Той им проповядвал за свободата.

Що е мъдростта? И тя е нещо отвлячено, но има свой обект — светлината. Дето е светлината, там е мъдростта. Същото се отнася и за физическата светлина. Дето има физическа светлина, там е мъдростта, там е знанието. Кой не е виждал светлината? Кой не ѝ се радвал? На светлината хората четат, пишат и учат. Около светлината извори текат, цветя цъфтят. Който има светлина в ума си, той разбира мъдростта, той работи с нея. Казвате, че човек трябва да бъде мъдър. Има ли той мъдростта? Носи ли светлината в себе си? Отличителното качество на светлината е, че тя лекува всички болести, всички недъзи. Повечето болести се дължат на отсъствието на светлина в човешките улове. Това малцина разбират. Много естествено. Как ти, големият търговец, ще разбереш тази истина? Цял ден седиш пред отворените тевтери, прелистваш ги и казваш: Иван Стоянов има да ми дава 100.000 лева, даже лихвите си не е платил. Петко Драганов има да ми дава 50,000 лв. и т. н. Този търговец не вижда външната светлина, не я допуска до ума си. Той вижда само образите на своите длъжници, които държи в ума си, като икони. После той тръгва по адвокати, по съдилища, да ги съди. След това ще дават клетва пред Господа. Как ще види той светлината, като носи в ума си десетки дела, заведени против неговите длъжници. Вечерта се върне у дома си уморен, измъчен. Защо се уморил? Цял ден преглеждал тевтерите си, водил дела. Работа ли е това? На нивата ли е копал? Лозето ли е превързвал? Според мене, само онзи може да бъде уморен, който е копал на нивата и на лозето.

Сега аз говоря на съвременните културни християнски народи, които плачат за Христа, за Неговите страдания, за това, че учението Му не е приложено. Ето, и аз съм между тях. Хайде да започнем да изучаваме Христовото учение и да го прилагаме. Това, което знаят днес християните, не представя нито една хилядна част от онова, което Христос някога е говорил. Много неща от Христовото

учение се изхвърлиха, защото не бяха в интерес на тогавашните християни. И след това ще ме убеждават, какво учил Христос! Много велики истини е казал Той, но ги оставиха настрана. Всичко, каквото е проповядвал Христос, не е написано. След 2000 години, като дойдете пак на земята, ще разберете, какво е учил Той. Тогавашните хора ще имат истинска култура и ще изнесат Учението на Христа. Светлината е обект на Христовото учение, на Божията Мъдрост, която носи знанието. С това знание ние можем да изправим живота си. Говоря за изопачения живот, защото някога човек яде повече, отколкото трябва, и после намира, че няма смисъл в яденето. Каква разлика има между онзи, който яде, и онзи, който не яде? Заболееш, и преставаш да ядеш. Много естествено. Ще постиш 40 деня, докато оздравееш. Това не е привилегия. Ти си ял, преяждал си и сега ще постиш. Стомахът ти трябва да си почине. Ти си смущавал небето, оплаквал си се и сега ти казват: Ще лежиш на леглото два — три месеца, ще постиш. Като гладуваш известно време, ти постепенно омекваш и започваш да си мислиш: Да дам ли Иван под съд за сумата, която ми дължи? — Не, ще затворя тевтера и ще живея за Бога. Но като оздравееш, забравяш решението си и пак отваряш тевтерите. Питате: Защо са болестите в света? — Те са възпитателно средство. Чрез тях невидимият свят изправя хората. Ако съвременните лекари съзнаваха това, те трябваше да учат своите пациенти, как да живеят. Не е достатъчно да пипнеш само пулса на болния и да му дадеш някакво лекарство. Не, хвани ръката на болния и кажи: Аз ще те лекувам, ако си готов да изправиш погрешките си, да водиш чист живот. И след като болният обещае, че ще изправи живота си, тогава лекарят ще го лекува. Този е начинът, по който лекарите могат да правят добро на хората. Те имат по-голямо влияние върху тях, отколкото свещениците. Какво ще прави болният, ако му кажеш, че ще го лекуваш само при условие, да изправи живота си. Кой лекар постъпва така? Забелязано е, че колкото повече лекарства и методи за лекуване се откриват, толкова повече болестите се увеличават. Един американски лекар се заел с изучаването на нервните болести. Той открил около 500 вида нервни болести, дал им съответни имена. Но и след това продължавал да открива

все нови и нови видове нервни болести. Като не знаел вече, как да ги именува, той ги нарекъл с общото име „американчи“, болести, които съществуват само в Америка. Колкото повече се работи за откриване на лекарство против дадена болест, толкова повече болести се явяват.

Време е сегашните хора да заживеят разумно. Светът, в който сега живеее, не е несъзнателен. В този свят прониква Божественото съзнание, поради което, всяка ваша постъпка носи своите последствия. Че е така, самият живот ще докаже. Покажете един човек, който, като е живял порочно, да е придобил някакво благо. Не само че не се е благословил, но целият му род е изчезнал. Всички хора, всички семейства, които са водили добър, чист живот, са благословени. — Защо трябва да живеем добре? — За да придобиете истинските блага на живота, да се благословите. Доброто е основа на живота, условие за истинската култура. Без доброто няма живот, няма култура. То съдържа елементите на живота. Те дават условия за повдигане на човешкия ум. Живял си 60 години на земята, ял си и пил по три пъти на ден. Какво особено си придобил? Ти приличаш на воденичния камък, който с години мели житото, но нищо не придобива. Стотици и хиляди килограми жито е смлял, без да придобие нещо за себе си. Един ден ще дойде проповедникът, ще тури крака си на камъка, и всичко се свършва. Ако той е единият камък, а публиката — другият, заедно ще мелят житото. Какво ще стане с житото? Ще се смели на брашно. Във всяка проповед трябва да има нещо живо. Ето защо, като ви говоря за Бога, имам пред вид същественото, реалното, което може да се опита навсякъде. Ако търсите Бога, ще Го опитате и в човека, и в животното, и в растението, и във въздуха, и във водата — навсякъде.

И тъй, обект на мъдростта е светлината. Тя е в човешките умове. Без светлина в умовете няма разбиране. Дойде някой и ми казва: Аз не споделям твоите идеи. — Няма защо да споделяш моите идеи. И ти, и аз трябва да споделяме идеите на разумната природа. И двамата ядем по един и същ начин. Ще опитаме храната, която природата ни дава, да видим, какви резултати ще имаме. После ще направим следния опит: Ще подложим един човек на специален режим: цели три месеца ще го

храним само със свинско месо и по три пъти на ден ще пие по половин литър вино. Друг ще подложим на плодов режим. В продължение на два месеца той ще се храни изключително с плодове и ще пие чиста, гореща вода. През време на опита ще наблюдаваме и двамата, да видим, какви ще бъдат отношенията им към техните близки и окръжаващи. Първият, който се хранил със свинско месо, ще каже: Аз се чувствам много добре и разположен. Ти си добре, но питай, как се чувствуват твоите близки, какво е положението на закланите свине и прасенца. Ти си поправен, надобелял, активен, повече възбуден и буен, но си изгубил меките, нежни чърти на лицето си. Когато обереш една бедна, нещастна вдовица, ти си доволен, защото си взел нещо от нея. Питай вдовицата, дали е доволна от тебе. Вторият, който се хранил с плодове, задоволява окръжаващите. Те са доволни от неговото поведение.

Аз говоря за онези от вас, които имат съзнание, които разбират Великия Закон на живота. Този закон е безпощаден. Всичко, каквото правите на другите, добро или зло, ще се върне към вас. Злото ще ви измъчва, а доброто ще ви благославя. Бог се отказва от човешките работи, Той приема само Неговите дела. Ето защо, който иска да отиде при Бога, трябва да се освободи от човешките работи. Казваш: Ще отида при мохамеданите, при будистите, при християните, като при вярващи. Това не е достатъчно. Трябва да се знае, на какво почива тяхната вяра. Ако кажеш, че вярваш в троеличието на Бога, ще Го задоволиш ли с това? Той ще те запита: В колко лица ме познаваш? Говорите за трите лица на Бога, а не Го познавате. Под „три лица“ разбирам да вярваш в Бога, в ближния си и в себе си. Това троеличие има смисъл. И тогава казвам: Само в любовта има единство. Не говоря за обикновената любов, но за любовта на трите основни принципа: любовта, мъдростта и истината. Обект на любовта е животът. Обект на мъдростта е светлината. Обект на истината е свободата. Тези принципи се преплитат взаимно. Да обичаш някого, значи, да внесеш в ума му светлина и да го освободиш от всички лоши мисли. Ако е намислил да направи някакво зло, да е готов да се откаже в името на любовта. Често се говори за

влиянието, което хората си оказват едни на други. Според мене, главно влияние върху хората оказва светлината. Под тази светлина всичко расте и се развива. Ако искате да се развиват вашите благородни мисли и желания, прие-мете Божествената светлина в себе си. Направете опит, да видите, имате ли светлина в ума си. Този опит може да направите вечер. Излезте на открито, в тъмна, бурна нощ и вижте, излиза ли от главата ви светлина, която осветява вашия път. Ако пътят ви се осветява, вие имате светлина, т. е. свързани сте с мисълта на Христа.

И тъй, обект на любовта е животът и чистотата, а мястото ѝ е в човешкото сърце. Любовта е духовна сила, тя не се пипа, нито се вкусва, само отдалеч може да се почувствува. Тя не е обикновено настроение или разположение. От нея се излъчва грамадна енергия, която може да разтопи нервната система на човека. Казват, че любовта е огън, който изгаря. Не, тя изгаря само това, което ѝ се противопоставя. Тя не търпи нищо нечисто. Вижте, как младата мома изявява любовта. Докато е била малко дете, не обръщала внимание на чистотата. Щом заговори в нея любовта, тя се мие и чисти по няколко пъти на ден. Защо? — Любовта я посетила. Казваш, че имаш любов към Бога. Питам: Имаш ли чистотата, присъща на любовта? Ако мислите, чувствата и постъпките ти не са чисти, нямаш любов. От всички се изисква физическа, духовна и Божествена чистота. Чистотата обновява, преражда и подмладява човешкия организъм. Пазете се от нечистите мисли и чувства, които покварят човешката душа. Една обидна дума, казана от някого, хвърля тъмнина в съзнанието на човека. Доброто разположение е прекрасна градина, с ароматни цветя и зрели плодове. Трябва ли да петниш красотата ѝ? Не хвърляй обидни думи върху човека, да не го опетниш, да не развалиш неговата градина. Пази я като своя. Това означава любовта. Ценете чувствата на хората, както цените своите. Ако сгреша, не се извинявай, но се вдълбочи в себе си и там изправи погрешката си. Външното извинение нищо не допринася. Като сгреша, стани рано сутрин, иди на мястото, дето си направил погрешката и там се постарай да я изправиш. Ако се върнеш доволен, ти си изправил погрешката. Пожелай да придобиеш Божествената сво-

бода, чистота и светлина. Пожелай същото и на своя ближн. Това е учил Христос.

„И отвори устата си, та ги поучаваше.“ Де е сега Христос? — Той живее в сърцата на хората. Църквата проповядва, че Христос е горе, на небето. Де е небето? То е в главата на човека. То е символ на разумния живот, дето всичко е математически точно определено, както в музиката. И вие, за да разберете отношенията, които съществуват в Божествения свят, трябва да разбирате математика и музика. Питате: Защо един човек е учен, а друг — прост? Защо един е богат, а друг — беден? Бог не е разделил хората на учени и прости, на богати и бедни. Това са отношения, според степента на човешкото разбиране. Правилно разбиране се иска от всички, да знаете, как работи Бог в човека. Какво ще кажете, ако ви донесе един орган с 35,000 клавиши? Ако всеки клавиш е жив, със съзнание, знаете ли, какво може да излезе от него? — Може ли да съществува такъв орган? — Допущаме, както в математиката се допускат известни положения, за да се докаже една истина. Ако всеки клавиш на органа има определен стремеж, и тонът му ще отговаря на този стремеж. Така и проявата на всяка душа отговаря на нейния стремеж. Всяка душа има право да се прояви, да развие вложените в нея дарби и способности. Ако тя може да се прояви, човек е доволен от живота си. Органът, за който ви говоря, е човешката душа. Когато дойде великият артист в света, т. е. Духът, Разумното Начало, Той слага ръцете си на органа и започва да свири. Всеки клавиш, всеки тон с трепет очаква момента, когато великият артист ще сложи пръстите си върху него. От „до“ той минава на други тонове, като прескача „ре“. Трябва ли този тон да се сърди? Великият артист движи пръстите си по клавишите и свири своята песен. Той ще прескочи и „ми“ и „фа“, но ще се върне и към тях. Той прилага великата справедливост. Като взема „ми“ и „фа“, прескача „до“. Сега скърби „до“. След това, той прескача „до“, „ре“, „ми“, и те се огорчават, че втори път са пренебрегнати. Започват се криви тълкувания на постъпките на великия артист. Това е неразбиране. Великият артист, който е създал музиката, е поставил всеки тон на своето място. Той е разпределил времето за всеки тон. Всеки трябва

да чака времето, да се докосне тази ръка до него. Щом си клавиш на органа, великият артист няма да те забрави. Клавишите трябва да мислят право. Да следят, къде се слагат ръцете на големия майстор. Те трябва да се вслушват в тона на всички клавиши, които участвуват във великата симфония. Животът е велика симфония. Всеки човек е клавиш със специфичен тон. Когато Божественият Дух дойде в света, ако вие сте нагласени правилно, ръката Му ще се докосне и до вас. В душата ви тихо ще затрептят три тона, едва уловими за човешкото ухо: копнеж за свобода, която произтича от абсолютната истина; копнеж за светлина, която произтича от Божията мъдрост и копнеж за чистота, която произтича от любовта. Ако искаш да знаеш, дали любовта действа в тебе, виж, имаш ли чистота. Тя изключва всякакво користолюбие; тя премахва петната в съзнанието ви; тя подобрява вашия живот. Без свобода, светлина и чистота, животът ви не може да се изправи. Това е работа на Духа. Животът не иска само молитви, но и дела.

Сегашните религиозни и светски хора приличат на онези 12 души евангелисти, които се събрали в една евангелска църква да се молят. Те вдигнали ръце нагоре и започнали гласно да се молят: Господи, Господи, освободи ни от ограниченията и мъчнотиите в живота. Подобри условията ни. Помогни на страдащите и бедните. Така продължили те да се молят, докато в църквата влязъл един външен човек и казал: Братя, вън пред черквата е паднала една бедна жена, с дете в ръка. Да отидем да ѝ помогнем! — Не ни смущавай, ние още не сме завършили молитвата си. Бог им казва: Оставете молитвата, идете да помогнете на бедната жена. — Не, молитвата си трябва да свършим. Казвам: Всички трябва да бъдем извън църквите, да работим в света. Аз съм против църквите. Да излезем на стъгдата, при бедните и страдащите, при угнетените и онеправданите. Там трябва да бъдат и свещениците. Това иска Христос от всички, Това е новото учение. Хората се страхуват да не се изпразнят църквите. — Няма да се изпразнят. Това трябва да знаят свещениците. Като дойде Христос, църквите отново ще се напълнят. Това трябва да го знаят всички свещеници, главно българските. Сега, в България, Христовото учение не се

проповядва, както трябва. Едно време гръцките владци с един замах обявиха българите за схизматици, изключиха ги от църквата. Сега 16 синодални старци се събрали на съвет да разискват за изключването ми от църквата. Там е лошото, че никой не може да ме изключи. Който ми е дал живот, Той ме е пратил на земята да работя. Онзи, който може да ме изключи, това съм аз самият. Как ще се изключа? — Ако не водя порядъчен живот, ако не живея в съгласие с Божиите закони. Кой ще ме изключи, като живея в съгласие с великите Божии закони? Който живее в неправда, сам себе си изключва. Ние трябва да обичаме свободата, да обичаме светлината, да обичаме и чистотата. Това да става по добра воля, а не по заповед. Аз не искам и на тях да налагам своето. Учението, което проповядвам, изисква всичко да се върши с любов. Христос казва: „Ако любите Отца си, и мене ще възлюбите, и ще опазите Словото Божие.“ Казвате, че Христос е глава на Църквата. Ако сте убедени в това, ще опазите Неговото Слово. Христос казва: „Иде време и сега е, когато истинските поклонници няма да се покланят нито в Ерусалим, нито на тази гора, но ще се покланят в Дух и Истина.“ Значи, те ще се покланят на страдащите, с които светът днес е пълен. Не казвам, че това се иска само от свещениците. Ако всеки свещеник би изпълнил поне $\frac{1}{100}$ от своите задължения, както трябва, светът досега щеше да се оправи. Ако и всеки вярващ би изпълнил $\frac{1}{100}$ от задълженията си, животът на хората щеше да бъде подобър от сегашния. Не е въпрос за осъждане. Да осъждаме, това е най-лесната работа.

„И отвори устата си, та ги поучаваше.“ — На какво ги поучаваше? — Да изпълняват Божията воля по любов. Ако вършите всичко с любов, вие ще бъдете чисти и светли. Домът ви ще бъде благословен. Приятелите ви, обществото, народът също ще бъдат благословени. Навсякъде ще има плодородие. Каквото пожелаете, всичко ще имате в изобилie. Писателите и поетите ще пишат по-добре, по-въдъхновено. Ако в душата на поета е проникнала свободата, в ума му — светлината и в сърцето — чистотата, той ще твори велики работи. И материалистът, щом в душата му живее свободата, в ума — светлината

и в сърцето — чистотата, той ще даде на света велики произведения.

„И отвори устата си.“ Тази уста е Божествена. Тя всякога говори на човека. Не сте ли слушали, как Бог говори във вас? Той някога ти нашепва: Стани, иди да помогнеш на онзи страдалец. — Днес не съм разположен, нямам време, друг път ще отида. Така Бог ти говори втори, трети, четвърти път, докато най-после ти възприемеш мисълта Му и кажеш: Трябва да живея по нов начин. Бог въздава заслужено на всеки, който не изпълнява Неговия закон. Един касапин, недоволен от материалното си положение, постоянно казвал: Искам да забогатяя. Имам къща, овце, говеда, но това не ми е достатъчно. Клад говеда, продавал ги и все бил недоволен. Оженил се, родили му се три деца, но и това не го задоволявало. Един ден двете по-големи момченца играели на двора, а майката къпела шестмесечното си детенце в голямо корито. По-голямото братче взело нож от касапницата и казало на помалкото: Искаш ли да ти покажа, как тате коли агнетата? Вдигнало ножа и прерязало гърлото на братчето си. Като видяло, какво направило, то се ужасило и заплакало. Щом чула плача на децата, майката излязла да види, какво правят вън. Голямото момченце, уплашено да не го бие майка му, паднало на земята; то се натъкнало на ножа и умряло. Ужасена от картината, която видяла, майката се затичала вкъщи, да извади детенцето от коритото. Още по-уплашена, тя извикала: Детето се удавило! Страшна съдба! След това ще говорят, че било определено от Бога да се колят животните. Не, тази страшна съдба показва, че лошите дела имат такива последствия. Това са резултатите на лъжливите учения, на кривите възгледи и заблуждения. В края на краищата, всичко старо ще бъде пометено. Човек ще остане като суха пръчка.

Питам: Какво струва животът без любов, без мъдрост и без истина? Какво струва животът без чистота, без светлина и без свобода? Ако ръцете, краката и езикът ти са парализирани, за какво са те? Ако в ума си нямаш никаква светлина, защо ти е той? Ако в сърцето си нямаш никаква чистота, защо ти е това сърце? Ако душата ти не е свободна, защо ти е тя? Душата е създадена да бъде свободна, да може великата истина да

проникне в нея. Бог създаде ума, за да се проникне от Неговата мъдрост. Бог създаде сърцето, за да се изяви чрез него любовта и чистотата Му. Следователно, всеки може да бъде свободен, да има знание и светлина, любов и чистота. Някои казват, че не е нужно знание на хората, защото разстройвало мозъка и нервната система. — Нужно е знание на хората! Това, което имате сега, не е истинско знание. Хората се нуждаят от ново знание, да познават великите закони, които работят в света. Нова медицина е нужна на съвременните хора. Един съвременен лекар ще пипне пулса, ще прегледа езика и окото и, ако пулсът не бие 72 пъти, ако езикът е побелял, и вътрешността на окото е жълта, по тези признаци той определя диагнозата на болния. Сега има нови лекари, които определят диагнозата по ноктите. Други пък определят диагнозата по ръката на човека. Те познават не само сегашното състояние на болния, но и това, което в бъдеще предстои да му се случи. Преди да заболее човек, на известни места на ръката и на ноктите му се явяват петна. Иде нова светлина на земята. Това показва, че няма скрито-покрито в света. В бъдеще ще дойде още по-голяма светлина.

„И отвори Христос устата си.“ Този Христос е заговорил вече на хората. Днес и най-бедният, на когото тази уста говори, се изявява разумно. Знаете ли, какво ще стане в бъдеще? — Овцете ще оправят своите пастири, слугите — своите господари, учениците — своите учители, децата — своите родители. Светът ще се обърне наопаки. — Защо ще стане така? — Защото младите има какво да дадат. Старите не могат да дадат нищо. След това, старите ще кажат: Елате сега да живеем в братство и равенство. След като изяли и изпили всичко, разбира се, че ще живеят в братство и равенство. Краката и ръцете им треперят, не могат да работят. Сега са готови да признаят съществуването на Бога. Ако ръцете и краката им бяха здрави, пак щяха да Го отрекат. Ако младият, на когото ръцете и краката са здрави, признава, че Бог съществува, той е човек с убеждение. Той ще употреби ръцете и краката си, ума и сърцето си за Господа. Аз държа този млад човек високо в съзнанието си. Сега аз говоря на младите, не на старите. На тях съм турил вече кръст. Старите, Бог да ги прости! — Тогава какво да правим,

ние старите?—Ще съблечете старите си дрехи и ще облечете дрехите на младите. Това поне става лесно.—Ами младите? На младите казвам: Ще се облечете с великите добродетели и няма да се срамувате от тях. Само така младият и старият могат да живеят в свобода, в светлина и в чистота.

Ще кажете, че това, което ви говоря, е неприложимо днес. След векове може да се приложи. За онзи, който разбира, може да стане още днес. За онзи, който не разбира, ще стане след векове. За онзи, който се движи с бързината на светлината, това може да стане след осем минути. Ако се движиш с бързината на най-бавния трен, това ще стане след стотици и хиляди години. Ако вложиш в себе си свободата, светлината и чистотата и служиш на Бога с любов, мъдрост и истина, в осем минути ще бъдеш на слънцето — при Бога. Твоят характер ще се измени изведнъж. Направете този опит, да видите, как ще се подобри животът ви. — Объркани са нашите работи. — Направете опита. Той действа като „пенкилер“. В осем минути ще се оправят вашите работи. — Ако не за осем минути, да е за осем часа. Ние и на това сме съгласни. — Не, за осем минути всичко ще се оправи. — Как? — Като вложиш истината в душата си. Дето е истината, там е свободата. Ще пазиш свободата си, няма да я продаваш за нищо в света. Ще обикнеш светлината и знанието, и Божията Мъдрост ще влезе в твоя ум. Ще водиш чист живот, и Божията Любов ще влезе в сърцето ти. И тогава, каквото Бог ти каже, всичко ще изпълняваш. Ако имаш да даваш на някого, ще му кажеш: Братко, в осем минути ще си изплатя дълга.

Един офицер — полковник, ми разправяше една своя опитност. — Един ден ме хванаха във фалшификация и ме осъдиха на три години затвор. Там се заех да изучавам Евангелието. Като размишлявах, дойдох до решението: Щом излеза от затвора, първата ми работа ще бъде да уредя сметките си, в духа на Христовото учение. Както реших, така направих. Отидох при един от длъжниците си и го попитах: Можеш ли да си платиш дълга? — Не мога. — Половината можеш ли? — Мога. Отидох при втори. И с него постъпих по същия начин. Кой колкото можа, толкова плати. Аз бях доволен и на

най-малкото. За това и Бог ме благослови. Имах едно място, което продадох на висока цена — така вървяха местата тогава. С тези пари аз изплатих своите дългове и заживях добър и порядъчен живот.

Сега и на вас казвам: Приложете Христовия закон, за да се оправят и вашите работи. Не чакайте да дойдат отвън стражари, те да ви заставят насила. Привидно, всички сте добри, благочестиви, разумни сте, но и револвери носите. Всички минавате за културни хора, но идете в Америка, да видите вашата култура. На всяка стъпка ще срещнете стражари, с осбени шапки. Те са обикновено високи хора, стърчат над всички други. Те не носят никакво оръжие, освен тояжка в ръка. Който не изпълнява законите, право с тояжката в носа. Никой не смее да се оплаче. Ако отидеш във Франция, Германия, Англия—и там същият ред. Всички минават за културни, но стражарите ги възпитават. Със сила се държи тази култура! Без тояжката на стражаря щеше да има голяма анархия. Хората още не са дошли до истинското съзнание, да зачитат законите и сами да ги изпълняват. Ако бяха достигнали до това съзнание, положението на стражарите щеше да бъде по-леко. Не е въпрос до външните стражари. Всеки човек може да бъде стражар на себе си, сам да се управлява.

Време е всички да приложим Христовото учение, а не само един. Ако е Божествено, това учение трябва да се приложи от всички. — Какво иска Христос от човека? — Да бъде герой. Днес религиозните се делят на православни, евангелисти и католици. Казвам: Човек трябва да бъде свободен, да живее в свобода, в светлина и в чистота. Това се иска от него. Щом имаш свобода, светлина и чистота, ти можеш да влезеш в каква и да е църква: православна, протестантска, католическа, мохамеданска. Важно е да имаш любов в себе си, не външно, по форма, но вътрешно. Формата не определя нещата. Христос, носителят на Любовта, е вече в света. Ако отиде в св. Синод и каже, че е Христос, как ще Го приемат светите старци? Българинът си представя Христа като млад, 30 годишен момък, с бяла аба, с бели потури и с калпак на главата — като български селянин. Църквата си представя Христа като цар, с корона на главата и ман-

тия. Така Го рисуват гръцките художници. Ако Христос влезе в Синода със селска носия, веднага ще кажат: Изпъдете вън този самозванец. Друг е въпросът, ако се яви като цар, с корона, с мантия и с цял полк войска. Ако Христос застави светите старци да Му се поклонят, те ще изпълнят неговата заповед. Обаче, това не е истинско поклонение. Този поклон не е направен от убеждение — заставени са хората, насила се покланят. Христос няма да дойде нито като селянин, нито като цар. Казват, че ще дойде като светкавица. Значи, Христос ще дойде със светлина и чистота. Той ще внесе в умовете на хората светлина и в сърцата им — чистота. Тогава те ще пожелаят да Го познаят вътрешно и ще Го обикнат като по-голям техен брат. Днес, ако отидеш в евангелската църква, ще ти кажат: Дай си препоръчителното писмо. Ако отидеш в православната църква, ще те питат: Защо не се кръстиш? Какво верую имаш? — Не, човек се нуждае от свобода в душата, от светлина в ума и чистота в сърцето.

„И отвори устата си, та ги поучаваше.“ — На какво? — На блаженствата. Блажен е онзи, у когото е пробудено Божественото съзнание. Той трябва да работи. Божественото съзнание е пробудено във всички крайни течения — в анархистите, в комунистите. То е пробудено и в духовните хора, и в учените, и във вегетарианците. И анархистите, и комунистите имат хубави идеи. Някои не ги обичат, но те не са опасни. Те искат свобода и се борят против злото в света. Днес Христос се обръща към хората с крайните идеи и им казва: Елате при мене. Чрез вас ще дойде Царството Божие на земята. Онези, които от хиляди години са ръкоположени, сега са безверници. Те са жестоки в отношенията си. Те са званите на времето. За тях говори Христос в една от притчите си. Онези, които бяха поканени на трапезата, се отказаха да дойдат. Тогава Господарят каза на слугите си: „Излезте на улицата и когото срещнете, поканете на трапезата.“ И дохода слепи, сакати, клосни и ядоха и пиха. Ще кажете, че хулим църквата. — Това не е верно. Ние не можем да хулим църквата, защото тя не е още на земята. Казвам: Има една църква на земята. Евангелието я нарича блудница. Аз мога да докажа на свещениците, защо се нарича блудница. Всяка жена, която има много мъже, наричат я блуд-

ница. Тази църква също има много мъже. В Англия, във Франция, в Германия, навсякъде църквата има много мъже. Тя не е девствена църква. Истинската църква е една. Тя има само един мъж. Тя е девствена, тя е света, чиста Дева.

За обикновената църква се казва, че не изпълни Закона. Това не е упрек, но казвам: Чиста трябва да бъде църквата. — Какви трябва да бъдат децата ѝ? — Добри, чисти и разумни. — Може ли една възвишена и добра майка, един благороден и светъл баща да родят престъпник? Това е невъзможно! Може ли овцата да роди вълк? Следователно, ако в ума ти се роди лоша, престъпна мисъл, трябва да знаеш причината за това.

Една е истинската църква, една за всички народи. Тя е вътре в човека, духовна църква е тя — идеал за всички хора. Аз я наричам Божествена църква. Тя носи ред и порядък за всички хора, за всички общества и народи. Тя носи братство и равенство еднакво за всички: за богати и бедни, за учени и прости, за силни и слаби. Пред Закона на Бога всички са равни. Щом е така, силният, умният, чистият, добрият трябва да посвети живота си на своите слаби братя. Само така могат да се повдигнат обществата и народите. Това донесе Христос в света. Тъй както съвременното общество се развива, то върви към разлагане. Какво може да се очаква от едно общество, дето мъжът използва жена си, и жената — мъжа; децата използват родителите си; братът използва брата си, и приятелят — своя приятел? Така не може да се живее! Три неща могат да спасят света: Истината в човешката душа; тя ще внесе онази свобода, която ще освободи хората от всички слабости и пороци. Мъдростта в човешките умове: тя ще внесе онази светлина, която ще помогне за изучаване на природните закони. Любовта в човешките сърца: тя ще внесе онази чистота, при която силите на човека се развиват, и той може да реализира своите благородни желания.

Да приемем истината, мъдростта и любовта в себе си! С тези думи се обръщам към вас и вярвам, че те ще проникнат във всички. Бъдете смели и не се колебайте пред истината! Не е въпрос да се говори, но бъдете като динамо, да изпращате своята енергия в света. Да бъдем ка-

то слънцето, което мълчаливо изпраща своята енергия на земята. Всяка мисъл, всяко чувство и желание се развиват правилно в мълчание. Божественото работи в мълчание. То, именно, преобразява и подобрява живота. Това, което ви говоря, не е абсолютна истина. Абсолютната истина се предава в мълчанието. Тя работи и преобразява света. Казано е: „Чудно и страшно е създаден човекът“. Казвам: Има нещо чудно и страшно в света. Иде една велика, разумна вълна в света. Тя е наближила вече. Когато дойде тя, всички ледове и снегове ще се стопят. Човешкият егоизъм ще се скапе, ще изчезне, и хората ще заживеят свободно. Няма да мине много време — 20 — 30 години, и това ще стане. Дошло е време вече хората да напуснат стария живот. Съзнанието им се е пробудило, и те ще влезат в подсъзнанието и свръхсъзнанието. Разумно ще живеят хората и няма вече да се питат, има ли друг свят, или не. Те ще живеят едновременно и в този, и в онзи свят. Корените им ще бъдат в този свят, а клонете — в онзи свят, като растенията. Ще говорите и с хората, и с ангелите, и с Бога. — Даже с Бога! Това е много казано. — Да, с Бога ще говорите. — Как ще говорим с Бога? — В мълчание. Бог е Любов. Ще гледаш звездите, луната, слънцето в мълчание и ще им се радваш. Това е Бог. Ще се радваш на всяко камъче, на всяко растение и животно. Това е Бог. Ще се радваш на тихия вятрец, на чистото изворче. Това е Бог!

„И отвори устата си, та ги поучаваше.“ Като дойде времето, за което говоря, учените ще отстъпят от своето разбиране. Науката ще придобие нов смисъл, ще оживее. Какви ще бъдат децата на новите хора? — Нови типове, с нова, чиста обхода. Дъщерята, като излиза на училище, ще целуне майка си с целувката на чистата любов. Велико нещо е чистата целувка. Аз я наричам Божествена. Такава е целувката на светията. Сега хората се целуват, но целувката им ги отвращава. Жената е недоволна от целувката на мъжа, и мъжът — от целувката на жената. Казват, че липсва нещо в целувката, липсва нежност. — Да, в целувката на хората липсва истината. Говориш на човека за истината, а не си свободен. Говориш за светлината, а в ума ти е тъмно. Говориш за любовта, а нямаш чистота.

Погледна някого, и той веднага ме пита: Защо ме гледаш? — Обичам те. Чрез тебе аз виждам красивото в света. За мене ти си прозорец. През тебе виждам твоята душа, грамадна, необятна. Пределите ѝ достигат до слънцето. Ти не познаваш душата си, но аз я познавам. Погледна друг, и той пак пита: Защо ме гледаш? — Гледам твоя ум и се чудя, как още стоиш в кочината, като прасе. Чудя се, как можеш с този голям ум да стоиш затворен в кочината. — Де е тази кочина? Коя е тя? — Тя е затворът, в който още живееш. Толкова години седиш пред тевтерите си, прелистваш ги, кой колко ти дължи. Колко бедни вдовици си разплакал с тези тевтери! Затвори тевтерите си, изгори ги и кажи: Ще живея според новото учение. Никой вече не ми дължи. Бог да ме благослови! Това изисква новата култура.

Сега, като се върнете по домовете си, затворете своята книга и кажете: Зачерквам вече всички обиди, всички погрешки на хората! Искам да живея по нов начин. — Възможно ли е това? — Възможно е. Ще приложиш диамантена воля, но само срещу греха. Щом оти-
ваш при Бога, никаква воля не ти е нужна. Няма да изнудваш Бога. Ще Му кажеш истината, както я знаеш, и Той ще бъде на твоя страна. Колкото по-просто говориш с Бога, толкова по-добре. Ако искаш нещо от брата си, също ще му говориш просто. Няма да се оплакваш, че имаш много деца, че жена ти е болна. Ще му кажеш: Братко, имам нужда. Можеш ли да ми помогнеш? Като ми говорите така, аз знам, от какво се нуждаете, и всякога съм готов да ви помогна. Това е учението, което всички трябва да носите в себе си — учение на истина и свобода, на мъдрост и светлина, на любов и чистота.

Днес се ражда новият Христос. Той се ражда в душите, в умовете и сърцата на хората. Днес се ражда Той, и ангелите пеят и благославят. Той носи на хората свобода, светлина и чистота. Той носи Любавта — пълна и беззаветна. От този ден хората ще живеят в любов, мъдрост и истина.

Днес ангелите пеят: Да бъде благословен Новият Христос, който освобождава хората от всички страдания, води ги към Бога. Той им посочва пътя към Него. Христос казва: „Никой не може да отиде при Отца, вели-

кият център на Любовта, освен чрез мене. Това е новото учение. Днес се родил Христос.

Кажете си: Да живее Новият Христос, Който ни освобождава от всичко старо!

х

1. Беседа от Учителя, държана на
7 януари, 1923 г. София.

„Ей - ей; не - не“

Но да бъде речта ви: „Ей, ей; не, не. От това повечето, от лукаваго е.“*)

Мислите ли, че банкерът, който иска да му дадете полица срещу сумата, с която ви услужил, има доверие и почит към вас? Той може да ви говори учтиво, да познава баща ви, да се възхищава от вашето благородство, но щом стане въпрос за пари, веднага ще ви предложи полица да се подпишете и да намерите двама поръчители. Докато не попълните полицата, никаква сума няма да получите. Щом подпишете полицата, ще получите парите. След това ще благодарите на банкера за услугата и ще си отидете. Как мислите, добро мнение ли има банкерът за вас? Най-малкото, той се съмнява във вашата честност. Той ви поставя на изпит и, като минете 99 пъти през същия изпит, на стотния път може да ви даде пари на доверие, без никаква полица. Много търговци постъпват по същия начин. Те казват: Днес с пари, утре без пари. Първо ще изпратиш парите, после ще получиш поръчката.

Защо хората се кълнат? — Защото не вярват в Бога. Клетвата, макар и в името на Бога, подразбира отричане на Божието име. Чудя се, как църквата е допуснала таква богохулство! Клетвата беше приета в еврейската църква, допусна се и в християнската църква. Днес хората се кълнат в името на Бога, в Евангелието, в Светото причастие. Христос казва: „Да се не кълнеш нито с небето, нито със земята, нито с Ерусалим, нито с главата си, но да бъде речта ти „ей-ей; не-не.“ Ще кажеш истината, както я знаеш. Българинът има навик, останал от деди и прадеди, да се кълне. Той се кълне в очите си:

*) Матей 5:37.

Да ми изтекат очите, ако не говоря истината. Кълне се и в жена си, и в дсцата си: Да умре жена ми! Той може да има нещо против жена си и по този начин я туря за поръчител. Ако не изплати полицата, поръчителят плаща. Следователно, хората се кълнат в името Божие, за да плаща Той заради тях. Като нямаш възможност да изплатиш полицата си, заклеваш се в името на Бога. Това значи: Дръжте Бога, Той ще плати заради мене. Всеки, който дава пари и иска поръчители, е човек без характер. Повече няма да говоря за него, но казвам: Неговият живот е без основа, а той сам е поставен натясно.

Казано е в Писанието: „Когато имаш скръб, утешение, не влизай в дома на своя приятел.“ Много естествено. Щом имаш големи страдания, не влизай в дома на приятеля си. Имаш проказа, не влизай в дома на приятеля си. Страдаш от заразителна болест, не влизай в дома на приятеля си. Искаш да се кълнеш в името на Бога, не викай приятеля си за свидетел. Мислиш ли, че тази клетва е угодна на Бога? За предпочитане е да страдаме, отколкото да се кълнем в името на Бога. Клетвата е човешко изобретение. В Божествения свят клетва не съществува. Каква нужда има от клетва там, дето царува Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина? Колкото повече се кълнат хората, толкова повече моралът им отпада. Дето моралът е отпаднал, там клетвата се увеличила. В някои съдилища свещениците кълнат. Няма случай в живота, свещеник, който е заклевал хората, да е свършил живота си добре. Положението на такъв свещеник не е добро нито в този свят, нито на онзи. Който е ходил в онзи свят и видял положението на свещеника, който заклевал хората, никога не би си позволил да закълне някого.

„Ей-ей; не-не.“ Защо трябва да се кълне човек, да си служи с отрицателни думи? Отговорѝ положително: Ще кажа истината. Ако не вярваш на мене, как ще вярваш на Бога, Когото не виждаш? Кълнеш се в името на Бога, но онези съдии, пред които се кълнеш, не вярват в Него. Тогава? Питам ги: В Бога вярвате ли? — Не вярваме. — На небето ходили ли сте? — Не сме ходили. — Тогава, как приемате за поръчител Онзи, Когото не познавате? В това отношение, светските хора постъпват

умно. Ако им е нужен поръчител, те гледат да бъде такъв, който има пари и имоти. Бедния човек никой не го приема за поръчител. Той е свободен от поръчителство. И да желае да стане такъв, никой няма да го приеме.

И тъй, служете си с положителни думи, т. е. говорете всякога истината. — Коя истина? — Божествената истина. За да се дойде до тази истина, съвременният строй трябва да се опрости. Това значи, да се изхвърли навън всичкият непотребен, излишен баласт, това, което наричат култура. Нека остане в живота само същественият, потребното. Днес повечето хора са претоварени, намират се в голямо затруднение. — Коя е причината за затрудненията на хората? — Условията. Зимно време майката повива детето си в няколко пелени и то дебели, вълнени. Ако речеш да го вдигнеш, пелените му тежат повече от самото дете. Това е в реда на нещата. Вън е студено, детето е слабичко, нежно, трябва да се завива добре. Как трябва да постъпва майката през пролетта и лятото, когато времето става все по-топло? Пак ли ще увива детето си, както през зимата? Ако постъпва по същия начин, тя не разбира законите. Който не разбира законите на живота, сам си създава мъчности и затруднения. Казвам на майката: Твоето дете се нуждае само от една пеленка. — Защо? — Вън е топло вече. Ако го завиваш много, ще го простудиш. Вън е топло, температурата е 20° на сянка. Следователно, ние не се нуждаем от пелените на миналото. На времето пелените имали смисъл. Колкото тогава е било умно да се повива детето в много пелени, толкова сега е неразумно.

Помнете: Опасно е да се произнася името Божие напразно. Това е закон. Сила е Божието име. Когато човек не е готов за тази сила, тя произвежда обратни резултати. Ако сърцето му е чисто, умът, готов да възприема знания, и душата, готова да възприема истината, тогава и да произнесе Божието име, всички положителни сили ще му помагат. Ако сърцето на човека не е чисто, и умът не е светъл, като произнесе Божието име, ще го сполетят големи нещастия. Името Божие крие в себе си динамически сили, каквито се съдържат в експлозивите. Тия сили работят отгоре-надолу. Колкото по-голямо съпротивление срещат те на пътя си, толкова по-голямо разруше-

ние произвеждат. Голяма част от страданията и изпитанията на днешното човечество се дължат главно на клетвите, произнесени в името Божие. Хиляди и милиони пъти се произнася името Божие по цял свят! И когато Божествените сили слезат сред човечеството и не намерят готови хора, положението се усложнява. За да се използват разумно тези сили, човечеството трябва да се освободи от порочния живот. В хората започват да растат и да се развиват отрицателните семена на техните минали съществувания. Да кажеш на сегашния човек, че съществува душа, той ще отрече това. Той мисли, че детето се ражда за пръв път. Раждането подразбира, именно, това, че не за пръв път човек иде на земята. Колко пъти човек е слизал от парахода и спирал на земното пристанище! И след това ще ме убеждават, че за пръв път живее. Ако едно дете иде за пръв път на земята, отде е научило толкова похвати в доброто и в злото? Отде се научило да краде, да лъже? Ако това е в реда на нещата, разбирам, но всичко не може да бъде така. — Добре е хората да се раждат един път на земята. — Може би, за пръв път идват в България, но те носят своя багаж със себе си; те носят своята стара култура. Тия, които отиват за пръв път в Америка или в България, и там, и тук носят своите слабости и добри чърти.

От всички се иска да говорят истината. В Америка е създаден закон, според който, всеки фалшификатор на подписи, се наказва с отрязване на ръцете. Изобщо, всяко престъпление се наказва. На други престъпници напръскват лицето с някаква течност, която не се измива. Дето минават, всички ги познават. Престъпленията се наказват строго и на този, и на онзи свят. Законите на онзи свят са крайно строги, но справедливи. Като се говори за Божията Любов и Мъдрост, всички казват: Добър и милостив е Господ. — Да, добър и милостив е, но Той оставя всеки да носи последствията на своя живот. Всяко живо същество има своите отличителни чърти: овцата носи своите отличителни чърти; вълкът си носи отличителните чърти; ябълката, крушата също носят своите чърти. Всяко създание носи своята отличителна форма, отличителните си качества, които е спечелило. Ябълката никога не може да стане круша, и крушата никога не може да

стане ябълка. В умовете си ние можем да изменим нещата, но в действителния живот те съществуват така, както са създадени първоначално. Следователно, в хармоничния свят, в който досега сте живели, не се допуска никаква клетва.

Представи си, че имам да взимам от някого хиляда лева. Виждам, че той няма пари и не може да ги плати, но въпреки това, аз го давам под съд, дето му предлагам клетва, да признае дълга си. Той отрича дълга си. И двамата сме християни. Трябва ли за хиляда лева да се кълнем? Кредиторът казва на длъжника, че искал само да го изплаши. От страх, длъжникът се заклел и обещал, че ще плати дълга си. Минава известно време, но той нищо не плаща. Колкото и да се кълнат хората, с клетва нищо не се постига. Трябва ли да съдиш брата си и да го караш да се кълне? Това не са езически народи. Сега аз не проповядвам на езически народи, а говоря на съвременните християнски народи, които вярват, че Христос дошъл да спаси света; че благодатта иде само чрез Него. Значи, който влиза в църквата, само той може да се спаси. И мнозина се кълнат само за някакви хиляда лева. Ако аз съм свещеник и ме викат да закълна някого, ще кажа: Колко дължи този човек? — Хиляда лева. — Ето, аз давам парите за този човек, освободете го. Защо свещеникът да не плати за подсъдимия? Ако неговата кесия е празна, нека владиката да плати вместо него; ако кесията и на владиката е празна, нека плати банкерът вместо него. Трябва ли да се споменава името Божие напразно? Де е почитта на сегашните хора, де е любовта им? Който се кълне по сто пъти в името Божие, той няма любов. Каква е любовта на онзи, който по няколко пъти на ден си изтрива ръцете в чистата и бяла рокля на булката? Какво ще стане с тази рокля? Коя булка ще позволи това? Като види виновника, още отдалеч тя ще каже: Не го пускайте да влезе вътре, защото ще оцапа дрехите ми. Може ли Господ да търпи онези, които постоянно цапат Неговата мантия? И, наистина, всички християни, които се кълнат лъжливо в името на Бога, ще бъдат изпъдени вън, заедно с техните свещеници, с техните пастори. — Де ще ги турят? — Бог е създал за тях особен свят — свят на заточение. Там те ще учат уроците си.

Какви колесници е приготвил той за тях! Много естествено! Големи величия ще се пренасят. Цяла експедиция от Франция, Германия, Англия, България. Къде ще ги водят? — В далечни страни. Това са ония хора, които имаха смелостта да се кълнат в името Божие. — Тогава кои ще останат на земята? — Онези, които казват „ей-ей; не-не.“ Те са хора на истината. Те са хора на думата.

Ние трябва да намерим първата дума, с която Бог създал света. Тя е ключът на живота; тя е най-голямото богатство в света. Коя е тази дума, никой още не знае. Под „никой“, аз разбирам никой от сега живеещите на земята. Само Христос знаеше тази дума. Той казва: „Както Отец ми, Който ми е дал първата дума, ме научи да говоря, така говоря и аз.“ Това е превод на думите „ей-ей; не-не.“ Според българските закони, ако не се кълнеш, ще те осъдят на затвор от 3 месеца до 3 години. Според Божествения закон, обаче, наказанието е още по-голямо.

„Ей-ей; не-не.“ Защо човек не е готов да приложи истината? Нали минаваш за християнин? Аз се чудя на несъобразността на християнските народи и църкви. Защо да не си служат с израза „ей-ей; не-не“? Повече от това, е от лукавия. Днес и православни, и евангелисти се кълнат в името Божие. Божествено ли е това? Ще отиде свещеникът да закълне някого и след това ще му платят. Нека го закълне, но не да пълни джобовете си, а да ги изпразва. Защо свещеникът не каже на съдията: Господин съдия, колко дължи обвиняемият? — Хиляда лева. — Ето, аз плащам вместо него, но да се прекрати делото. Съдията ще прекрати делото и ще каже: Ето един благороден човек. На друго дело свещеникът пак ще пита: Колко дължи обвиняемият? — Две хиляди лева. — Колко разноски има по делото? — 500 лева. — Ето, аз плащам всичко. — Съгласни ли са страните да се примирят? — Съгласни са. Даже и за десет дела да плати свещеникът, няма да обеднее. Поне на небето ще го посрещнат като човек, който осветява името Божие. Днес и свещеникът е на изпит. Вместо да освети името Божие, той се свързва с престъпниците. Едно време за клетва се плащаше два-три лева. Днес колко се плаща? — Сто лева. Ако в месеца има десет клетви, ще получи 1000 лева. В годината — сто клетви, правят 10,000 лв. Какво представят десет хи-

ляди лева? Утре заболее жената на свещеника, той ще похарчи по лекари и лекарства 15,000 лв. Какво, всъщност, е спечелил? — Нищо не е спечелил. Владците минават за умни хора, всички са с висше образование. Те се събират да разискват върху въпроса, как да препятствуват на новото учение. Щом стане въпрос за този велик закон, как да осветят името Божие, там ги няма. Казват: Да спасим светата църква! — Де е светата църква? Съберете се всички 16 старци и решете: Всеки свещеник, викан в съда да кълне, ще плати дълга на обвиняемия. Който чуе за това, ще каже: Ето едно умно решение, издадено от българските владци, които решили да приложат Христовото учение.

„Ей-ей; не-не.“ Ще се оправдават, че светата църква подържала тази или онази идея. Де е светата църква? Ако си представяте църквата като нещо живо, кой я виждал? Познавате ли Христа, за Когото говорите? — Ти познаваш ли Го? — Щом говоря за Него, познавам Го, много пъти сме се разговаряли. Говорили сме за велики работи, за Божиите закони. Питал съм Го, как са създадени небето и земята. Ако си представят църквата като жена, кой е говорил с нея? Защо не ме питат, какво представя Светата църква? Тя е Любовта. Тя е чиста, Света Дева, на която всички ангели и архангели, всички светии се кланят. Светяща е тази Дева. Един ден, когато хората я познаят и започнат да ѝ се кланят, тогава те няма да говорят много, няма да се кълнат, но ще казват „Ей-ей; не-не.“ Аз съм виждал лицето на тази църква. Тя коренно се отличава от църквите на земята. Думите, които излизат от устата ѝ, възкресяват. Ако кажа една дума, в името на тази църква, нови души се раждат, мъртви възкръсват, слепи проглеждат, глухи прочуват, неразумните стават разумни, слабохарактерните проявяват характер. Една дума, казана в името на Светата църква, произвежда преврат. Това значи църква. Аз я познавам под името „любов“. Тази любов, именно, свързва всички същества, обединява ги в едно цяло и живее в цялото, като неразделна част от него.

Сега мога да ви дам едно конкретно правило — какво трябва да прави църквата. Тя трябва да вложи любовта в сърцето си, за да обедини сърцата на всички хора, да

ги облагороди и повдигне. Тя трябва да вложи мъдростта в своя ум, да внесе светлина във всички умове. Тя трябва да вложи истината в своята душа, да внесе свобода във всички души. Тя трябва да вложи правдата в своя дух, да покаже на хората правилните схващания. Тя трябва да вложи добродетелта в своята сила, да стабилизира действията на всички хора. — Кога ще стане това? — Когато думата ви бъде „ей-ей; не-не.“

Днес, от всички хора се изисква характер: да издържат на обещанията си, да говорят истината без клетва. Който дава обещание и не може да го изпълни, всякога се кълне. С това той пристъпва великия Божия закон. За да не го пристъпва, той не трябва да се кълне. Ще кажете, че и Бог, когато дал обещание на Аврама, се заклел. — В кого се заклел Бог? Има ли по-висок от Него? Следователно, Бог обещал на Аврама, че ще помага на народа, който ще излезе от него. Този народ ще се пръсне по цялата земя, ще бъде гонен и преследван, но през каквито изпитания и да минава, Бог ще бъде с него. Думите на Господа били: „Ей-ей; не-не.“ И донес Бог се застъпва за еврейския народ. Той държи своето обещание, дадено още на Аврама. Но евреите не изпълняват Божия закон. И на християните Бог е обещал, но и те не изпълняват Неговия закон. И те се кълнат; и те дават полици и се подписват. За колко лева се кълнат? — За хиляда, за две хиляди, за десет, за сто хиляди лева. Така всички хора се кълнат. Но всеки иска да вземе нещо, а нищо не вади от джобовете си. И двете страни — и която има да дава, и която има да взима, искат да вземат нещо.

Да бъде речта ви: „Ей-ей; не-не.“ След това ще ми цитират стихове от стария завет, че и Бог се заклел. Не, Бог не се кълне. Няма случай, дето Бог да се е заклел. Той е казал много неща, и каквото е казал, така е станало. Казал, че ще направи света и Го направи. Казал, че ще направи човека и Го направи. Каза на Аврама: В тебе ще се благословят всички народи. Както каза, така стана. Понеже Аврам се поколебал малко, не повярвал; за да повярва, трябвало Бог да му даде обещание. Това наричат в Стария завет клетва. И Христос казва: Да се не кълнеш в името Божие, но да бъде речта ти „ей-ей“;

не-не.“ Дето се казва в Писанието, че Бог се закле, това беше Христос. Той беше при Аврама. Казано е: Преди да бъде Аврам, аз бях. Христос казва: „Едно време аз бях при Аврама и казах да бъде думата му — „ей-ей; не-не.“ И продължава по-нататък: Аз ще дойда да изведе този народ, ще им дам ново учение, ще им покажа правия път. И пак ще бъде с него. Христос не се закле, но думата му беше: „Ей-ей; не-не.“ Повече от това, от лукаваго е.

Някои от учениците на новото учение, като ги викат свидетели в съда, питат ме, да се кълнат ли. Това не е механически въпрос. Ако ви кажа да се кълнете, или да не се кълнете, аз ви се налагам. То не трябва да става насилствено, а по любов. Ако вътрешно си готов да не се кълнеш, няма да се кълнеш. Ако искаш от мене съвет, а не си готов да го изпълниш, по-добре, се закълни. Човек трябва да бъде вътрешно готов да изпълни закона. Кажи си: За никакви блага няма да си изтрия нечистите ръце в мантията на Бога. Дръж в душата си Неговата мантия чиста, светла, неопетнена. Ако те поставят пред клетва, кажи: Аз съм готов да говоря истината, но да опетня името Божие, да се кълна в Неговото име, това никога не мога да направя! Клетвата е вътрешен процес. Човек може да даде клетва, но на себе си. Под „клетва“ разбирам ограничение, стеснение, стягане. И тъй, вложете в ума си мисълта: Никога не произнасяйте името Божие напразно! Както и да ви предизвикват, останете верни на този закон.

Отивам един ден в писалището на един мой приятел, адвокат. При него имаше един господин. Те се бяха навели, пишеха някакво заявление. Значи, събрали се адвокат и баптиски проповедник. Питам ги: Какво е това заявление? — Ще дадем един млад човек под съд. Разказват ми случая. Младият човек отишъл един ден при проповедника и му казал: Имам първо качество брашно, но нямам пари да го донеса в София. Дай ми сто лева. Като го докарам, ще ти дам един чувал брашно. Дадох му сто лева. След това, младият момък отива при адвоката и му казва същото. И адвокатът му дал сто лева. Отук-оттам той събрал няколко хиляди лева и се оженил. Та по този случай се събрали двамата в писалището.

Казвам им: Нали знаете, че като го дадете под съд, той ще трябва да се кълне? Колко дължи на двамата? — Двеста лева. — Ето, аз плащам за него. Те почнаха да отказват, не приеха парите, но скъсаха заявлението. Така се нареди работата. Ето как трябва да проповядват хората. Ще платите, разбирате ли? Принцип е: Каквото правиш ти, и другите ще ти правят. Заслужава ли за стдвеста лева да се петни Божието име, пък и ти да се петниш? Казах на проповедника: Толкова години си проповядвал на хората, а сега — за сто лева да се провалиш. Ако беше на мястото на този младеж, и ти щеше да постъпиш като него. — Ама защо да ме лъже? — Нищо, кажи си, че и ти си дал сто лева за сватбата на този младеж.

Думата ви да бъде „Ей-ей; не-не“. Често хората попадат в буквата на закона и само това мислят: Да се изпълни законът. Те не подозират, че буквата на закона носи смърт. Дето има педантизъм, ограничение, насилие, там няма закон. — Ама да бъдем справедливи! — Не е въпросът за справедливостта. Тя не е външна проява. Външно може да си справедлив, без да си такъв; може да бъдеш морален, без да имаш морал; може да бъдеш любезен, учтив с хората, без да имаш вътрешни морални принципи. Ти не знаеш скритата цел на човека. Ако някой ти дава пари на заем с намерение, да ти вземе всичко, каквото имаш, благодее ли е това? Благодеелието разширява, а не ограничава. Ако външно даваш свобода на човека, а вътрешно го ограничаваш, свобода ли е това? Пуснат някого от затвора, а ти го направиш свой слуга и по цели дни го тормозиш. Свобода ли е това? Следователно, това, което ни причинява страдания, е резултат на неизпълнение на великите Божии принципи. Не призовавай името Божие в незаконните, престъпни човешки дела. Вместо подкрепа, това име ще ви унищожи.

Преди десетина години, един господин от Варна бил даден под съд за известно нарушение на закона. В желанието си да се защити и докаже невинността си, той казал: Господин съдия, ако имам някаква вина, да умрат и двете ми деца. След това дал лъжлива клетва. Наистина, до вечерта и двете му деца умрели. Колко подобни нещастия се случвали на хората! Някои се заклевали в

очите си: Да ми изтекат очите, ако съм виновен! Каквато клетва дали, това им се случвало — очите им изтичали. Заблудението, че клетвата е необходима, още стои като проказа между хората. Не е въпрос да се отхвърли клетвата, в смисъл на обещание в името Божие, но тя трябва да се постави в истинските ѝ рамки. Да бъдем верни на обещанието си, дадено пред Бога! Имаш да дължиш на някого. Ще признаеш дълга си, ще обещаеш да го платиш и ще изпълниш обещанието си. Трябва ли за 2 — 3000 лева да викаш Бога за свидетел? Да се кълнеш, това значи, да викаш Бога, небето, разумния свят за свидетели. Да бъдем благородни, да не нарушаваме мира на Бога! Нали казвате, че обичате Бога?

Какво правят хората, като обичат някого? Говорят му меко, нежно. Като дойде в дома им, посрещат го като цар: дават му най-хубавото и чисто легло, най-хубавото ядене. Когато не обичат, турят го да спи на сламеник, с какви и да е завивки; дават му да яде, каквото им останало. На любимия са готови да заколят най-охраненото теле, както постъпил бащата с блудния си син. Ако колиш теле, агне или кокошка, остави те доброволно да се пожертвуват за любовта. Така и ябълката се жертвува: плода изяждаме, а дървото и семката ѝ остават. Можете ли така да заколите едно теле, че месото му да изядете, а семката му да влезе във вашия дух, там да расте и да се развива? Всяко теле, което се жертвува за любовта, ще се роди в бъдеще като човек — като мома или момък, при условия да се развива. Такава жертва има смисъл. Ако и човек се жертвува, за да стане ангел, жертвата е на място. Всяка жертва, която носи велика придобивка, се благославя. Ако вместо придобивка, носи загуба, жертвата е безсмислена. Прави жертва, ако тя може да те повдигне. Иначе, никаква жертва, никаква клетва! И тогава, думата ти да бъде „ей-ей; не-не.“ Направил си едно престъпление, убил си човек. Ще отидеш при съдията и ще му разкажеш подробно, как си извършил престъплението. Той ще те изслуша внимателно. После ще пита свидетелите, какво знаят по делото. Те ще кажат, че ти си казал истината, както е в действителност. С това процедурата се свършва. Съдията издава присъдата. Ти я изслушваш и благодариш, че справедливо

е отсъдил. — Защо! — Защото ти си готов да понесеш всички последствия на своето престъпление. Ръкуваш се със съдията и се разделяте като приятели. Така ще се разглеждат делата в бъдеще. Обвиняемият няма да се кълне, но ще говори истината. Тя изключва всякаква клетва. Може ли да си представите, какъв ще бъде светът, когато хората дойдат до положение да прилагат истината? Днес, за да заставят някого да каже истината, ще го бият, ще го изтезават. И той, от страх, ще се кълне, ще каже истината. Каква истина е тази?

Като говоря за клетвата, аз имам пред вид онези, които разбират Христовия закон и желаят да го изпълняват. Този закон укрепва човешкия дух, дава му сила да понася. Съвременната култура и възпитание ще се подобрят, когато обществото, както и отделният човек, се освободят от своите недъзи. Защо човек не се вдъхнови от желанието да говори истината, да постъпва честно? Защо да не устоява на обещанието си? Ако не можеш да платиш задължението си, иди при кредитора си и му кажи: Извини ме, не мога навреме да платя дълга си. Можеш ли да ме почакаш известно време? В случая, кредиторът ще те разбере и ще продължи срока на полицията ти. Защо думата ти да не бъде: „Ей-ей; не-не“? Съвременните християни казват ли истината по този начин? И вие, които ме слушате, постъпвате ли така? Ако днес запитат някой културен човек: Право ли постъпва Синодът с нас? Той ще каже: Право постъпва. Църквата трябва да се пази. Никой няма право да я руши. — Според мене, нека докажат, че, наистина, аз руша църквата. Ами ако аз докажа, че те, със своето криво тълкуване и прилагане на Словото Божие, рушат отвътре църквата. Какво ще кажете тогава? — Ще кажете, че уронвам престижа на владичите. Аз ли уронвам техния престиж? Бих запитал всеки свещенослужител, всеки владика: Говориш ли истината? Ако много пъти си я заобикалял, какъв владика си ти? Ако, откак си станал владика, не си изправил нито една от своите погрешки, отговаряш ли за този сан? — Ти не си нито владика, нито свещеник. Ако си проповедник и не изправяш погрешките си, какво си допринесъл със своите проповеди? — И ти не си проповедник. Същото може да се

каже за бащата и за майката. Помни: Лъжата опорочава човешкия живот. Тя опетнява името Божие.

Като ме слушат да говоря така, владичите и свещениците могат да ме дадат под съд за сбида. Аз не ги обиждам, и никой няма право да ги обижда. Ако аз съм свещ или огледало, и ти виждаш образа си в мене, виновен ли съм за това? Аз не се интересувам от кривите разбирания на хората, но казвам: Освободете се от всичко криво в себе си. Не се кълнете в името Божие. — Какво лошо има в това? Ще се закълнем, но поне ще се освободим от едно нещастие. — Ще се освободиш от едно нещастие, но ще налетиш на друго. Бог никога не забравя. Ако има един, който никога не забравя, това е Бог. Той пише в своята книга всяко човешко престъпление. Няма престъпление, което да не е отбелязано в архивите на Бога. Никой не може да заличи тези престъпления. Само Бог може да ги заличи. — Кога? — Когато хората се разкаят. Ако не се разкаят, и стотици години греховете им ще си останат хроникирани. Великият помни всичко. Няма народ, нито човек в света, който да е престъпил Божия закон, или да е опетнил името на Бога, и да не е понесъл своите последствия. Днес църквата постепенно се празни. Свещенослужителите се оправдават за това с факта, че се явил някакъв лъжеучител в света. Да допуснем, че се явил такъв лъжеучител. Коя е причината за това? Коя е причината, че гъсеници нападат дърветата? Коя е причината, че на много места се явяват изобилно мухи? — Нечистотата. В чистата къща няма мухи. Коя е причината, че в съвременната църква се навъдили много мухи и червеи? Нека духовенството се впрегне на работа, да очисти църквата, а не да преследва хората отън, че се явил някакъв еретик. Казвам: Джобовите на свещениците трябва да се изпразнят, не външно, но дълбоко в сърцата им да се яви желание да служат на Бога с любов. Не е въпрос имат ли пари, или не, но дълбоко в душата им да влезе новата свстлина и да кажат: Господи, каквото имаме, всичко е на твое разположение. Свещениците се чудят, как да се оправдаят. Дохождат външни хора при мене и ме питат: Защо нападаш свещениците? Не им ли стигат хулитe на хората, че и ти да ги хулиш? — Аз не ги хуля, но намествам счупените им крака. Когато съм пипнал с

ръката си, истински владика е станал. От българските владии ще изкарам истински служители на Бога.

Един знаменит проповедник, известен на целия свят със своите проповеди, пътувал през една планинска местност. Подхлъзнал се и си счупил крака. Започнал да плаче и стене от болки. Случайно минал един пътник оттам и го запитал, защо охка. — Счупих си крака, моля ти се, помогни ми. — Не мога, не разбирам от това изкуство. След него минали още двама-трима пътника, но никой не могъл да му помогне. Най-после минал един прост човек — селянин, облечен в бяла аба, и го запитал: Приятелю, какво ти е, че лежиш тук? — Счупих си крака, моля ти се, помогни ми! — Аз разбирам от това изкуство, мога да намествам счупени крака, но и ти ще дадеш нещо от себе си. — Какво мога да ти дам? Аз съм знаменит проповедник. — Ти ще проповядваш, аз ще намествам крака ти. От твоята проповед зависи наместването на счупените кости. Проповедникът започнал да говори, а простият човек намествал костите на крака му. По едно време видял, че работата не върви добре и казал на проповедника: Тук измени на истината, изправи грешката си. Проповедникът изправил грешката си и продължил да проповядва. Пак някъде работата се спряла. — Приятелю, пак измени на истината, изправи грешката си. Така се продължавало, докато най-после проповедта била свършена, и кракът наместен. Благодаря за твоята проповед. Продължавай да проповядваш на хората, но в духа на истината, както проповядваше на мене.

Христос и досега още намества счупените крака на хората. На много владии краката са счупени. Христос намества счупените им кости и казва: Идете да проповядвате на хората, но в Дух и Истина. И аз желая същото. На всеки свещеник и проповедник казвам: Идете да проповядвате на хората със най-красивите си чувства и със светлите си мисли. Само така ще се наместят счупените крака на хората. Какво представят човешките крака? — Великите добродетели, които трябва да живеят в тях. Ще кажете, че на американските владии се плаща добре, не както на българските. — И така да е, всеки трябва да бъде честен, да живее в съгласие с Божествените закони. Един виден проповедник в Бостон,

сега вече е в другия свят, държал много хубави проповеди. Стичали се много хора да го слушат. Той имал само един недостатък — говорел извънредно бързо. Само трима стенографи в града могли да схващат неговите проповеди. Една голяма милионерка се влюбила в него и редовно посещавала проповедите му. Един ден тя му писала: Обичам те, не мога да живея без тебе. Всичко ти давам: и сърцето си, и парите си, и ръката си. Той ѝ отговорил: Сърцето си дай на Бога, парите си — на бедните, а ръката си — на този, който те обича.

Сега аз се обръщам към майките и казвам: Майки, кажете на децата си да дадат сърцата си на Бога. Обръщам се и към младите моми и момци и казвам: Дайте сърцето си на Бога! На мъж сърцето си не давай! И на жена сърцето си не давай! Не давайте лъжлива клетва! И досега вие се кълнете, че ще дадете сърцето си на Бога, а не го давате. В това отношение, вие приличате на онази циганка, която паднала в реката и дала обещание на Св. Никола, ако ѝ помогне да излезе благополучно от реката, да му запази голяма свещ, като нея. Излязла неповредена от реката, благодарила на Св. Никола, като добавила: Св. Никола, защо ти е на тебе свещ? Нали знаеш, че съм бедна, нямам пари да купя такава свещ. И без свещ ще минеш. Това значи да дадеш обещание, и да не го изпълниш. Така постъпват повечето хора.

Ще приведа още един пример из живота на английския проповедник от Бостон. Той слушал да се говори за една бедна вдовица, останала с едно малко дете, която, от деня на смъртта на нейния мъж, не видяла бял ден в живота си. Тя не знаела, що е почивка, що е разходка, толкова била уморена в живота си. Един ден този проповедник отишъл в дома на вдовицата и казал: Ето, какво съм намислил. Днес ще оставиш детето си на мене, на моите грижи, а ти ще бъдеш свободна да прекараш целия ден на почивка някъде и на чист въздух. Няма да се грижиш за детето си. Той ѝ дал пари и я освободил от грижата за детето. Не можа ли този проповедник да плати на някого, той да изпълни тази задача вместо него? Той имаше възможност да плати не само на един, но даже на десет души. Но той пожела сам да изпълни задачата си, да види, при какви мъчнотии живее бедната

вдовица. Това е велико дело! И аз бих желал да имаме поне десет такива владци и проповедници. Аз не желая да петна българските владци и свещеници. Моето желание е те да имат всичкото уважение и почит на българския народ. Желанието ми е и те да постъпват като английския владика и да кажат на българите: Сърцето си дайте на Бога, парите си — на бедните, а ръката си — на този, който ви обича. И след това, всеки да остане по един ден пред люлката на бедното дете на вдовицата. Не е ли похвално това?

Като държа своите беседи, аз знам, че много неща ще бъдат изопачени, но като говоря истината, ще я кажа, както е в действителност. Като говоря истината, не хваля себе си, но и вас не жалия. Щом дойда до истината, казвам: Божията Истина е еднакво важна, колкото за мене, толкова и за вас. Не е въпрос за владци и свещеници. Важен е въпросът за истината в името Божие. Важен е въпросът за любовта в сърцата на хората и за мъдростта в техните умове. И в науката трябва да се спазва същият принцип: „Ей-ей; не-не.“ Когато ученият прокарва една теория, той трябва да я опита най-малко десет пъти. И философските системи трябва да се проверяват най-малко десет пъти. В каквата област на живота да се натъквате, думата ви да бъде „ей-ей; не-не.“ Днес всеки се стреми да постъпва по буквата на закона и казва: Да бъдем справедливи! — По буква ли само? — Не, първо по съдържание и смисъл, а после по буква. Христос обръща внимание на съдържанието и казва: „Ей-ей; не-не.“ Той започва с деветте блаженства: „Блажени миротворците, блажени кротките.“

Да осветим името Божие! — Защо? — То ще внесе в нас стабилност на чувствата и устойчивост на характера. Съвременните хора са нервни, неспокойни, от всичко се смущават, във всичко се съмняват. Мнозина ме питат: Прав ли е пътят, в който ни водиш? Ако се съмнявате в любовта, която внася чистота в сърцето; в мъдростта, която внася светлина и знание в ума и в истината, която освобождава душата и показва на човека, как да живее, в какво друго ще вярвате? Няма по-велико нещо от тези три принципа. Всички принципи, на които почиват съвремените семейства и организации, са повърхностни. Един-

ственият принцип, на който се крепи животът, е любовта. Тя внася импулс, потик в човешката душа. Няма по-велик принцип от мъдростта, която дава светлина и знание на човека да се развива, да използва силите на земята. Няма по-велик принцип от истината, която освобождава човека и го прави готов за жертва. — Прав ли е пътът, по който вървим? — По-прав от него няма. Този път е единственият, не само в България, но и в целия свят. По този път са минали всички благородни и възвишени души, всички велики хора; по този път са минали всички ангели; по този път ще минат всички, които идат след нас. Този път е Божествен. Красив е този път — по-красив от него няма. Христос го нарича „тесния път.“ Тесен е, но величествен. Красиви картини се откриват в него. Той е пълен с красиви местности, които заслужават внимание. Много има да учи човек в тесния път. — Значи, ние сме в тесния път. — Да, в тесния, но благословен път. В този път се казва „ей-ей; не-не.“

Питат ме: Ти в пътя ли си? Аз не отговарям нищо. Който иска да знае, дали съм в правия път, нека ме опита. Как ще докажа на човека, силен ли съм, или не, освен като ме опита. Достатъчно е да тури в ръката ми един чувал, тежък сто килограма, и да гледа, какво ще правя. Вдигам чувала, и ръката ми не трепва. Турям втори, трети, четвърти чувал, ръката ми пак не трепва. И ти можеш да седнеш на ръката ми, без да усетя някаква тежест. Силен човек ли съм? Има ли нужда да доказвам своята сила? Ако при най-големите изпитания волята ми не се поколебава, какво показва това? След всичко това, светите старци ще ни дадат някакви листове, да ги попълним, че се отричаме от новото учение. Само така ще ни приемат в църквата, дето ще намерим спасение. Чудно нещо, те сами не са спасени, а нас ще спасяват. И от какво да се отречем? От любовта? От мъдростта? От истината? Ние отдавна сме се отрекли от лъжата. Но да се отречем от трите велики принципа — никога! Никой няма право да кръщава любовта с някакво име! Любовта е атрибут на Бога, не е нито дъновизъм, нито евангелизъм, нито християнизъм. Бог е Любов. Той е неограничен и безличен, въпреки това принадлежи на всички. Никой няма право да ограничава Бога!

Това, което хората наричат принципи на дъновизъм, на спиритуализъм, на наука и тем подобни, са празна работа. Те са забава за децата. Любовта е любов. Че някой учен открил нещо в областта на науката, позволено му е да си тури името на своето откритие. Друг открил нещо в областта на музиката, на художеството. И на него е позволено да тури името си на своето произведение. Всеки има право да тури името си на своята картина, но не и на картините на други автори.

И тъй, всяко нещо на своето място! Следователно, в православната църква ще остане само онова, което е православно; в мохамеданската църква ще остане само мохамеданското; в евангелската църква — само евангелското. Значи, във всички църкви има нещо Божествено. Само то ще остане завинаги. Кое е Божественото? — Само любовта, мъдростта и истината. Над тях можем да турим само Божието име. Любовта е изгубената дума в света. Тя трябва да се намери. С тази велика дума ще започне новата култура: „Ей-ей; не-не“. Щом намерим тази дума, всички ще се познаем като братя.

Сега, като ме слушате да говоря, аз чета мисълта ви: Хитър е този човек, дълбоко пипа. — Това е съмнение. Мислите, че искам да ви измамя? Ако вие досега не сте измамени, аз ли ще ви измамя? Искрено си кажете, има ли някой от вас, който да не е измамен? Вашите прамайка и прабаща не ги ли измавиха в рая? Брат ви Каин, като излезе от рая, не уби ли брата си Авел? Вие отдавна сте измамени. Не ви упреквам, свободни сте да се съмнявате, но казвам: Колко мъчно можеш да убедиш човека в любовта, мъдростта и истината на Бога. Аз зная, защо хората мъчно се убеждават, но съм решил да ги убедя. Няма човек, когото да не мога да убедя. — Как? — Ти си чиновник, чувал си за мене и започваш да говориш лошо, без да ме познаваш. Случи се, изпаднеш в затруднение, задължняваш с 25,000 лв. и по нямане възможност да ги платиш, осъждат те на затвор. Търгваш по познати и приятели да търсиш тази сума, да я платиш, но никой не може да ти услужи. Срецам те аз и виждам, че се намираш в голямо затруднение. Казвам: Аз мога да ти услужа с тази сума, да те освободя от затвора. Щом получиш парите, зарадваш се и казваш

на жена си: Жена, знаеш ли, колко благороден и добър бил този човек! Срещна друг, и на него помогна. И той изменя мнението си за мене. Значи, достатъчно е да удовлетвориш нуждите на човека, за да измени той мнението си за тебе и да те счита за честен и почтен човек. Бог, Който е толкова велик и благ, и Той не може да угоди на хората. Мъчно се угажда на човека. Като види беден човек, Бог казва: Дайте му пари, задоволете нуждите му. Ако закъснее малко, бедният казва: Е, и Господ е като хората. Толкова много се моля да ми помогне, но не иска да ме чуе.

Пътят, по който съвременните хора вървят, не е път на истинско християнство. Това не е прилагане на думите „ей-ей; не-не.“ Не е позволено да се съмняваме в Бога. Живият Господ, Който се изявява чрез любовта, мъдростта и истината, ни поставя вече на изпит. Епохата, в която днес живеем, е особено важна. Бог ни поставя на изпит и следи, как ще го държим. Ако издържим изпита си, Той ще ни се усмихне и ще каже: Доволен съм от вас, че издържахте изпита си по правилата на думите „ей-ей; не-не.“

Желая, всички да бъдете смели, решителни и умни, и там, дето трябва да защищавате истината, ще я защищавате по всички правила. Не заради мене, а заради любовта, мъдростта и истината. За истината трябва да имате само едно мнение. Дойдете ли до истината, трябва да бъдете твърди като диамант и готови на всичко. Това се отнася не само за българите, но за всички хора от целия свят. Всички души, които са готови да служат на Бога, трябва да се хванат за ръка и да кажат: Отсега нататък ще служим на трите велики принципа, в тях е спасението на света. Само така, всички недоразумения в обществата и народите ще изчезнат. В душите на хората ще настане вътрешен мир, в умовете им ще се яви светлина, и в сърцата им — небивала радост. Нова светлина иде за всички, които са решили да служат на великите принципи на живота.

Сега аз ви съветвам да се държите крепко, за да възприемете новата светлина в умовете, сърцата и душите си. На всички казвам: Ние ще победим! Господ е с нас. Няма сила в света, която може да се противоп-

стави на тези велики принципи. Всички добри, честни, справедливи и умни хора — мъже, жени и деца, по целия свят са с нас! Онези, които подържат трите велики принципа, от каквата църква, от каквата партия и да са — те са с нас.

Питат ни: Кой сте вие и колко сте? — Ние сме едно Велико Братство, каквото светът никога не е виждал. Едно Братство, което има клонове и на земята, и на небето, и в цялата вселена. Който служи на Бога, той ще бъде гражданин на това Велико Братство, което наричаме Братство на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина. Ще кажете: Ние искаме да станем членове на това Братство. — Аз пък искам да бъдете ученици на това Братство.

*

2. Беседа от Учителя, държана на
14 януари, 1923 г. София.

На земята и на небето

Истина ви казвам: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“ *)

Ще прочета 11 глава от Еклисиаст. Казано е там: „Бой се от Бога и пази заповедите Му.“ (— 13 ст.). Аз казвам: Люби Бога! Всички проповядват страх от Бога. Това е старо, неправилно отношение към Бога. Затова казвам: Люби Бога и следвай Неговата Мъдрост.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“ Често учениците спрягат и са спрягали глагола „вързвам“. За да разбере човек Великата Божествена Истина, която носи мир и радост за всяка душа, той трябва да бъде развързан, т. е. освободен от заблужденията на миналите векове. Заблужденията са останки от разнебитени кораби, изхвърлени на бреговете. Те са остатъци от стари философски системи и учения, с които и донес е покрито лицето на земята.

Културата на човечеството, която датира от 8,000 години, се отличава с два отрицателни акта: първият акт се извърши в райската градина, т. е. в духовния свят; вторият акт се извърши на земята, на физическия свят. За да изпита хората, Бог им даде една заповед, като на малките деца. Каза им: От всичките дървета на райската градина ще ядете, само от дървото за познаване на доброто и злото няма да ядете. Ето една заповед, дадена като изпит. Значи, вие и вашите деца ще обработвате райската градина, ще се ползвате от всички плодове, но

*) Матей 18:18.

не и от плодовете на забраненото дърво. Обаче, един ден в райската градина влиза лъжата във форма на змия, качва се на забраненото дърво и започва да яде от неговите плодове. В това време минава Ева покрай същото дърво, и змията ѝ казва: Ето едно отлично дърво. Не се ли ползвате от неговите плодове? — Забранено ни е да ядем от това дърво. — Кой ви забрани? — Онзи, Който ни постави в рая. — Той искал да ви изпита. Той знае, че в тия плодове се крие велика сила, която ще ви направи подобни на Него. Опигайте плодовете на това дърво и ще се уверите в думите ми. Ето една философия на живота. Така се събуди в човека щеславието; така се събуди неговият личен живот. Той се индивидуализира и каза: Защо да не стана и аз като Бога? Какво беше последствието от тяхната постъпка? — Оголяха, т. е. почувствуваха се прокажени. Вместо да растат от слава в слава, при райските условия, те се смалиха, почувствуваха се голи. То е подобно на състоянието на банкера или на богатия търговец, който и при най-голямото богатство изпитва недоволство — иска все повече от това, което има. В края на краищата, вместо да придобие повече, той губва всичкото си богатство. Не само това, но животът му виси на косъм. Като пропадне, той няма смелостта да каже истината, но почва с реклами, с фалшиви обявления, докато влезе в областта на лъжата. С лъжа работите не се оправят. Кога и да е, твоята фирма ще пропадне. Много фирми има в света, все регистрирани, но, в края на краищата, всички ще фалират. Това е акт от умствен характер.

Вторият отрицателен акт се извършил на физическия свят. Той има религиозен характер. Двамата братя, Каин и Авел, принесли жертва на Бога. Жертвата на Авел била приета, а на Каин — не. Последният, озлобен от това, убива брат си. — Как е възможно, твоята жертва да бъде приета, а моята — не? Коя е подбудителната причина за това убийство? Де е вината на Авела? Нека всеки брат намери дълбоката причина на това престъпление. Как е възможно, двама братя, родени от един баща и една майка — единият да извърши такова престъпление? И днес, в света се вършат такива престъпления. В това отношение, светът не се е поправил. Съвре-

менните хора имат два завета: Старият завет и Новият завет. Старият завет е учението на Мойсея, а Новият завет — учението на Христа. Хората дохождат до заключението, че това, което е казал някога Бог, след време се изменя. Значи, това не е абсолютната истина. Но според апостол Павел, Бог изменил първия завет, заменил го с новия, според развитието на тогавашните хора. За да научат закона на жертвата, старозаветниците трябвало да принасят жертви. Новият завет изключва жертвоприношението. Какво е отношението на тия два завета един към друг? Старият завет е за децата, а новият — за възрастните. Сега иде Господ в света, да донесе трети завет на хората. — Чудно, даже трети завет! — Да, трети завет ще има. Той ще бъде завет за прославянето на синовете Божии. С този завет ще дойде в света Любова, и хората ще изучават всликата наука, как трябва да живеят по любов. Днес, като казвам на хората, че иде третият завет в света, те отговарят: Това е еретическо учение. Иие казвие: Това неразбиране е в реда на нещата.

Христос казва: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“ Днес всички са въздигнали дванайсетте апостоли, постоянно се говори за тях. Защо са ги въздигнали толкова? Какви са те по произход? — Евреи. Ако ги подложим на критика, на анализ, какво ще кажем за тяхната кръв? — Еврейска кръв тече в тях. Ще кажете, че това са светите апостоли. Аз разглеждам въпроса принципиално. Казвам: Когато дойде Духът на истинага, Той ще ви научи на всичко. — На какво ще ни научи? — Аз допълвам: Между Духа и Христа няма разлика. Христос казва: Оңзи, Който ме е пратил, Той ме научил, какво да говоря. Обаче, казваха на Христа: Знаеш ли, че аз имам власт да те разпна? Какъв беше този, който говорете така на Христа? — Римлянин. Христос го корегира с думите: Тази власт не е твоя. Тя ти е дадена от Кесаря. Ако тази власт не ти беше дадена отгоре, не би я имал. Христос каза на учениците си: „Аз имам власт и на небето, и на земята. Идете и проповядвайте Словото.“ Да дойдем до думите „завръзвам“ и „развързвам“. Връзването е умствен акт. Само умният може да прави възли. Само умната жена връзва

конците и плете чорапи. Само поетът може да пише стихове; само цигуларят може да свири на цигулка. Умният прави това, което глупавият не може да направи. Защо? — Умът работи в него. Онзи, който не мисли само за ядене и пиене, той може да направи нещо разумно — Божественото работи в него.

Хората проповядват едно и също: трябва да се осигурим, да подобрим живота си. Съгласен съм — да се осигурим; но де е онзи човек, който може да ни покаже истинския начин за осигуряване? Ще кажете, че има осигурителни дружества, има църкви. Казват: Ела в църквата, там ще се осигуриш: там ще намериш спасението си. Нямам нищо и против това, но питам: Де са онези осигурените в различните дружества? Де е вашият дядо; де е вашата баба; де са вашите баща и майка? Нали се осигуриха? Умряха и ги погребяха. Какво стана след това с тях? Де са те сега? Ще дойдат след това да ме убеждават, че човек е от пръст и на пръст ще се превърне. Други ще ме убеждават, че човек има душа, която живее и след смъртта. Започва спор между едните и другите. Питам: Коя е опитната база, на която те застават? Ако душата живее, трябва да има начини да влезем във връзка с нея. С пиране душата не се доказва. Пипането има отношение към съзнанието. На земята пипането е едно от силните сетива. От него са произлезли останалите сетива. То е основата. Днес едни определят душата по един начин, други — по друг начин, но и едните, и другите нямат представа за нея. Душата е самият човек, който мисли, чувства и действа разумно. Това подразбира „душа“ в широк смисъл на думата. В ограничена смисъл под „душа“ разбираме човешката чувствителност, или сбор на вътрешни функции или вътрешни прояви в човека. Значи, под „душа“ разбираме това, което диша, което работи. Кое работи в човека? — Разумното начало. Това се разбира под „душа“ и в скритски език. Де е разумното начало в човека? Ако аз свиря едно класическо парче на цигулката си, това не е ли проява на моята душа? Като слушате, вие не влизате ли в съприкосновение с моя ум? Външно, не виждате разумността, но тя ви радва, въодушевява ви. Вие се радвате, че получавате нещо. Какво става с измръзналия,

истиналия човек, като се изнесе на слънце? След половин час той се развеселява. В неговия организъм се вливат топлиите лъчи на слънцето. Можете ли да претеглите, какво е придобил той? То не тежи даже една хилядна от милиграма. То няма тежест, а произвежда голяма радост в човешката душа.

Да дойдем до думата „връзвам.“ С какво връзваме? Земеделецът първо разорава земята, а после сее. Сее-нето е процес на връзване. Той връзва семето със земята. После то изниква, пораста, цъфти и връзва плод, от който се ползват всички. Лозарят също връзва пръчките. И градинарят връзва. Изобщо, всички се учат да връзват. Важно е разумно да се връзва. Като говори, човек пак връзва две по две мисли в едно цяло, и така образува речта. Ако внасяш раздор между хората, връзване ли е това? Това е развръзване.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето.“ Значи, Божественото, което връзва на земята, вързано ще бъде и на небето. Ще му се дадат условия да поникне.

„Каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето.“ Има два начина за връзване. Човека може да вържеш с любовта. Това е единият начин. Също така, може да го вържеш и с омразата — това е другият начин. Може да го вържеш с какво? — С въже. А може и да го развържеш. Следователно, в едно отношение, нещата в умствения свят трябва да се вържат, а на физическия свят — да се развържат. Едновременно не могат да се извършват и двата процеса. Когато човек е вързан в едно отношение, той трябва да бъде свободен в друго отношение.

Всеки народ иска да прогресира. И българите се стремят към напредък. На какво се дължи прогресът? — На човешкия ум, на неговата воля и на неговото сърце. В природата има една съразмерност в проявата на тия сили. Човешката глава расте в три направления: на широчина, което дава издържливост на организма. Като расте на дължина, това дава активност на движенията. Тя расте и на височина, което дава морална стабилност на живота. Следователно, когато разглеждам главите на хората, които представят известен народ, виждам как растат те. Ако

това растене става правилно, и развитието на народа е правилно. Но ако растенето става само в една посока, например, само в разширяване, ние можем да знаем, какви ще са последствията. — Може да има растене в две посоки. — Правилно е то да става в три направления или посоки. Ако един народ се движи само в една посока и се връзва, той ще прилича на разбойнически народ, който използва забогатяването на друг народ, за да го плячкоса. Той се връзва с плячка. Така правели и турците. Чакали 40 — 50 години, докато забогатееят българите и след това ги ограбвали. Българите живеели тогава повече в едно движение, една посока. При второто движение, когато, например, се създава една държава, образуват се връзки, чрез които понякога хората се измъчват едни - други. — Защо? — Защото няма вътрешна връзка между тях. В химията такова свързване съществува в неорганизираната материя. Но то е необходимо. Всеки химик използва материята в това неорганизирано състояние, за да образува известно съединение. И при такова движение, всеки иска да забогатее. Сегашната раса минава второто движение, втората фаза. Всички хора са много активни, искат да турят ред и порядък в света, но нямат още морал.

Що е морал? — Моралът е онази мярка, която се прилага еднакво към всички хора и народи. Това, което ние наричаме морал, не е истински морал. Каква мярка е тази, при която богатият мери по един начин, ученият мери по друг начин, а свещеникът — по трети начин? Че искате да възстановите порядъка в света, това още не е истинска мярка. Когато всички съзнават, че мярката им е права, това наричаме истинска мярка. Това е растене нагоре — третото измерение, растене към Бога. Той е абсолютна мярка, която показва, как трябва да се живее. В тази мярка е скрита същината на живота. Думите на Христа, че вечният живот се заключава в познаване на Бога, имат отношение към истинския живот. Тази мярка, именно, ще ни повдигне и ще ни даде онова, което търсим. Не е лошо да се стремиш, но каква полза от твоя стремеж? Каква полза, ако имаш 10 хамбара, пълни с жито, а стомахът ти е разстроен и не можеш да смелиш нито едно зрънце? Каква полза да имаш десет баници на разположение, а не можеш да хапнеш нито едно парченце?

Каква полза, ако имаш най-хубавата книга, а не знаеш да четеш? Каква полза, ако си минал през най-добрата религиозна система, а не разбираш нейната същност, не знаеш, какво нещо е религия.

Аз желая да покажа на съвременните религиозни хора, в какво се заключава Христовото учение. Ще кажете, че то се заключава в любовта. — Каква е целта на любовта? — Да бъдем добри помежду си. — Що е добро? — Да не крадем, да не лъжем. — Добре, но и при това положение, хората пак крадат и лъжат. Казвате: Да не умираме. — Но при това, пак умираме. — Да отдаваме право и справедливост на хората. — Обаче, и присъдата ви не е правилна. Това не показва, че нямат добро желание. Напротив, всички хора — религиозни и светски, имат добри желания, но в даден момент, в тях се явява нещо, което може да изопачи и ума, и сърцето, и волята им. Това е специфичен психологически момент в човека. Например, имаш добри отношения с някой човек. Достатъчно е да му кажеш само една дума, и той се обижда. Той се изменя вече към тебе, не мисли право. Какво е станало между вас, защо той се измени в отношението си към тебе? — Казал си му една обидна дума. Как изтъкувал той тази дума? Кое е обидното в нея? Вие не знаете още, коя дума е обидна. Следователно, колкото и да искате да бъдете добри, при сегашните условия това е невъзможно. Доброто е резултат на нещо. То е плод в природата. А плодът иде най-после. Първо разораваме нивите си, посяваме ги с жито или паревица, а тук-там посаждаме и плодни дръвчета. Докато даде плод, житото минава през няколко фази: растене, цъфтене и връзване. Вие искате всички неща да станат изведнъж — да дойдете до плода. В Божествения свят хубавите неща растат бавно. Само престъплението расте бързо. Това е мое твърдение, за което аз отговарям. Така е според моите изследвания. Как е според другите, това не е моя работа. Повтарям: Доброто е резултат, плод, който не се създава изведнъж. Плодът е важен, понеже той определя качеството на дървото. От плода или ще обикнете дървото, или няма да го обикнете. Плодът отваря път към истинската любов. Казано е: „По плодовете им ще ги познаете.“ Аз казвам: От плода ще обикнем дървото. Като знаете това, не се

самоизлѣгвайте. Не мислете, че обичате. Ние обичаме човека според неговия плод. Колкото по-добър е плодът му, толкова повече го обичаме. Колкото по-хубава и по-сладка е една ябълка, толкова повече я обичаме. Как постъпваш към дивачката, към трънката? — Минаваш, заминаваш край нея, без да се спреш. Дивачката те пита: Защо не ме обичаш? — Плодът ти не ми харесва. Ето защо, садете в градината си само Божествени плодове. Могат да минат хиляди години, но те ще израснат и ще дадат сладки плодове. И на хората са нужни хиляди години, за да станат добри. Когато казват за някого, че е добродетелен, отговарям: Никой още не е добър; никой още няма от истинските Божествени плодове. Турете човека в пътя на добродетелта, и той ще даде добри, сладки плодове. По качество сегашните плодове не отговарят още на Божествените. Кой от сегашните хора е добър? Царят, владиката, свещеникът добри ли са? — Че те още не са изпълнили Божия закон. На какъвто език да служи владиката, за всичко му плащат. На пръв план са златните пари. Злото не е в парите, в това, че му се плаща, но в него още не е проинкнал Божественият принцип — да работи с любов. Бубата се храни с листа, но щом стане пеперуда, тя хвърква и се отказва от листата. Значи, с каквото се храниш, такъв ставаш. Докато плащат на свещеника, той не е истински служител. Плащат ли на учителя, той не е истински учител. Плащат ли на държавника, и той не е истински служител. Разбирайте ме право. Държавникът трябва да служи на своя народ с любов. Щом служи с любов, ще му се плаща повече, заради любовта му. Ако и свещеникът служи безкористно, и на него ще се плаща повече. Няма да определям, какво значи да служиш с любов. Това знаега по-добре от мене. Който служи с любов, той е умен, добър и справедлив човек.

Помнете: Новата цивилизация, новата култура, новото съзнание изключват старите методи. Не мислете, че, като заместите старите методи с нови, светът ще се опропасти. Ни най-малко. Новото ще даде нова насока на човешката душа. Тя трябва да бъде свободна. Затова, Христос казва: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“ Значи, ако поставите разумното на земята, и в дру-

гия свят ще му обърнат внимание. Това съзнават и българските духовници. Ето защо, те търсят изходен път към доброто. Всеки човек — учен или прост, светски или духовен, който е постъпвал според великите закони на живота, всякога е излизал на добър край. Капитанът на парахода, за да изведе пътниците на пристанището, не трябва само да се моли, но да познава законите на движението. Право казва българинът: „Лозето не иска молитва, ами мотика.“ И молитвата е на място, и мотиката е на място. Капитанът трябва да познава пътя, да разбира морските течения. Разумен трябва да бъде той. В случая, молитвата подразбира връзка между висшата интелигентност и тази на капитана. Трябва ли той да отстъпва управлението на парахода в ръцете на обикновения моряк? Ако морякът е опитен, той може да помогне в опасни моменти. В живота си всеки човек дохожда до едно опасно място, дето е необходима помощта на опитния моряк или пилот. Отгоре ще изпратят един опитен моряк, който ще те прекара през опасното място. Като мине опасността, той ще каже на капитана: *Свърших своята работа, предавам парахода в твоите ръце. И морякът си заминава. И виден философ да си, ще отстъпиш пред опитния моряк. Какво доказателство ще искаш за неговата опитност? Дай му кормилото в ръката. Ако изкара благополучно парахода на брега, той е опитен моряк. Не може ли да го изкара на брега, не е опитен.*

Сега и вие сте пред една дилема — не знаете, кой път да хванете. Доверете се на мене. Бъдете сигурни, че ще ви изведе на брега. — Как да се доверим? — Ще ме опитате. Три часа са достатъчни, за да проверите, дали думите ми са истинни. В три часа ще изкарам парахода на брега. Той трябва да стигне на определеното място. Ако изкарам благополучно парахода на брега, това случайно ли е? Ще кажат философите, че е случайно. Морякът, който иде отгоре, познава добре пътя. Всеки човек трябва да има по един такъв моряк. Днес, при сегашната култура, всеки човек се намира пред един от най-опасните моменти, но и пред един от най-благоприятните моменти. Днес сте най-близо до брега, но и до най-големите приливи. Ако вашият моряк не дойде отгоре, мъчно ще влезете в Царството Божие — в пристанището.

„Ако“, казва Христос, „не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие.“ Това значи, ако не поверите вашия параход в ръцете на капитана, изпратен от Бога да ви ръководи, вие не може да влезете в Царството Божие. Дълго време ще стоите под камъка, докато отново дойде този капитан.

Ще ви приведа един древен разказ. Някога живял един велик адепт, който изучавал живота на мравките. За да се домогне до тяхната култура, да влезе в съобщение с тях, той слязъл до техния уровень. Вие мислите, че мравките вършат всичко по инстинкт. Не, те са стигнали до една доста висока култура. Те имат своя философия; те изучават специално природата. Има особен род мравки — ясновидци. — Какво виждат те? — Те виждат, къде има жито, ориз. Могат да влизат лесно в съобщение по най-бърз начин. Като намерят отворен хамбар, съобщават тази новина една на друга, и в скоро време хамбарът се напълва с мравки. Заел се този адепт с изучаване на мравките. Трудна задача си поставил той. Един велик адепт да влезе между мравките! Да се смали толкова много, това е голяма задача. Мравките виждат, че и той е като тях, но от някакъв особен род. Те му казват: Ти приличаш малко на нас, но има нещо в тебе, което не е мравешко. Отде дойде ти? — Дойдох от друг свят. Искам да изуча вашия живот. — Чудно нещо! Според нас, няма по-велик свят от мравешкия. Ние сме най-културните същества в света. По-голяма култура от нашата няма; по-голям ум от нашия няма. Адептът отговорил: За вас е така, но аз ида от един необикновено красив свят. Един от големите философи на мравките казал: Заведи ме в този свят, искам да го видя. Най-после, адептът му обещал да го заведе на онзи свят. В този момент, адептът се облякъл в човешката дреха, турил мравката на пръста си и тръгнал с нея. Завел я в една аудитория на университета, дотогава един от видните професори държал лекция. Адептът запитал мравката: Виждаш ли аудиторията? — Не виждам. Той вдигнал по-високо пръста си. — Виждаш ли професора? — Не виждам. Той вдигнал още по-високо пръста си. — Пак не виждам. Професорът забелязал, че адептът вдига пръста си нагоре и го запитал: Защо вдигаш пръста си? — Ида от мравешкия свят. Нося една

мравка на пръста си, искам да те види, но тя нищо не може да види. Професорът казал за адепта: Ето един човек с объркан ум.

Мнозина ме питат: Има ли друг свят? — Има. — Може ли да го видим? Взема един от тях на пръста си, влизам с него в ангелския свят. Питам го: Виждаш ли този свят? — Нищо не виждам. Бог ме пита: Защо вдигаш пръста си нагоре? — Нося един философ от земята на пръста си. Искан да те види, но нищо не вижда. Казвам: Добро е желанието на човека да знае нещо за онзи свят, но той трябва да развие специфични органи, особени дарби и способности, с които да влезе във връзка с другия свят. Съвременният човек трябва да влезе в нова фаза на живота, да се облече в нова форма. Главата, мозъкът, целият му организъм трябва да се преустрои. Аз съм изучавал цели единадесет години човешката глава, специално главата на българина. Измървал съм мозъка му и съм дошъл до заключение, че мозъкът на човека трябва да се преобрази, особено сивото мозъчно вещество. В човешкия мозък има доста неорганизирана материя, която е причина за мозъчните смущения. Тази материя трябва да се организира, да оживее, да стане съзнателна. Но и това не е достатъчно. Тази материя трябва да се повдигне, да стане самосъзнателна, подсъзнателна и най-после, свръхсъзнателна. Не само мозъчната материя трябва да оживее, но всяка клетка на нашето тело трябва да започне да мисли. Всеки орган на човешкото тело трябва да се развие. Очите също трябва да се развият. Забелязано е, че в очите на ясновидците, около зеницата, стават особени промени. По тях се познава степента на ясновидството. Някои учени оспорват ясновидството, но аз твърдя, че съществува ясновидство. Има ясновидци и в Европа, и в България. Има хора, в които ясновидството е в спящо състояние; у други е почнало да се развива. По известни петна в очите се познава, че ясновидството е почнало да се развива. В очите на ясновидеца има особена светлина. Тя иде от невидимия свят. Ако лъчите на тази светлина попаднат точно под ъгъла на човешкото зрение, той започва да вижда неща, които по-рано не е виждал. Светът се открива за него в нова светлина, в нов образ.

Идат нови учени, които изучават електричеството, магнетизма, радиоактивността не само от външната, физическата им страна. Ако тези сили се изучават само външно, ще се натъкнете на известно съмнение. Съмнението съществува от хиляди години. То се явява и в най-малките същества. Време е човек да се освободи от съмнението. Това ще стане, когато той се домогне до вътрешната страна на живота и явленията в природата. Има животни, които разбират някои неща по-добре от хората. Например, кучето познава, кой човек е добър, и кой — лош. Мога да направя следния опит: Ще влезе с двама души в един двор, дето има много кучета. Единият обича кучетата, а другият не ги обича, замерва ги с камъни, гони ги, даже убива кучета. Щом видят първия, кучетата веднага го обикалят, скачат около него, радват му се, лижат му ръцете. Другия още отдалеч започват да го лаят, хвърлят се върху него да го хапят. Това не става по инстинкт, но те, като ясновидци, виждат аурата на човека. Във варненско, в село Николаевка, имаше един човек, когото наричаха дели Васил — лудият Васил. Чудното беше, че и най-лошите кучета не хапеха дели Васил. Отдалеч още му се радваха и въртяха опашки. Според мене, този човек е светия, облечен във формата на дели Васил. Той дълго време живя в това село, докато един ден замина на онзи свят, от никого непознат. С това той искаше да покаже, до каква степен хората са изостанали в развитието си. Като влизаше в църква, хората казваха: Изпъдете навън дели Васил, да не смуцава хората. Обаче, факт е: кучетата не го лаеха и не го хапеха. Те познаваха, че той е добър човек. Той беше искрен човек; в него нямаше никакво лукавство. Той не казваше „благодаря“ и „сбогом“, но когато работеше, само тогава казваше: Благодаря, ще дойда и друг път да свърша някоя работа.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“ От всекиго се изисква да знае, какво прави. Сега, българските свещеници насаждат подозрение срещу нас, искат да ни подгонят. Нямам нищо против. Може и да ни гонят. Това е пак в полза на народа. Но когато един народ иска да се освободи от своите беди

и страдания, той трябва да има морален устой, да има хармония между всички граждани. Културата на един народ се познава по свободата, от която той се ползува. Страшно е, когато един народ не е толерантен към религиозните и философски възгледи на своите хора. В това отношение, източните народи се отличават с нетолерантност. Еврейският народ, поради своята нетолерантност, се пръсна по цялата земя. Две хиляди години евреите са подложени на гонения, на преследване, за да придобият търпение и благоразумие. Толерантност се изисква от всички народи. Благодарение на мъчнотите, които минаха, те придобиха особени качества: разумност, съобразителност, способност да се приспособяват към условията. Организмът им заякна, и днес те са доста издържливи.

Сега Христос се обръща към онези, които приемат християнството по форма. Това не е достатъчно. При това християнство липсва нещо на човека. Какво липсва на българския народ да стане умен? Какво липсва на българския държавник да стане умен? Българите трябва да повярват в Бога на любовта, на мъдростта и на истината. После те трябва да вярват в себе си. Те трябва да бъдат готови, да чуят съветите, които им се дават. Само така ще подобрят живота си, да стане сносен. Не е възможно да удовлетвориш всички хора, да ги направиш щастливи. Не съм слънце, да огрея всички. Колкото и да са добри желанията ми, аз не мога да огрея навсякъде.

Мнозина говорят за нас, че сме посрещали слънцето, наблюдавали сме изгряването му. Питам: Кой не мисли и не говори за слънцето? Преди да стане от сън, всеки пита: Изгря ли слънцето? Някой иска да поспи още, а друг — да стане преди него. Не само хората, но и животните очакват слънцето. Щом видят, че слънцето изгрее, всяко животно се обажда от дама или от яхъра и казва: Слънцето изгря! Пуснете ни да излезем вън. По колко пъти на ден човек се обръща, да види, де е слънцето, още ли е на изток, на каква височина се е качило. Всеки търси слънцето. Много естествено, енергията на нашия физически, умствен, даже и морален живот иде от слънцето. То носи живот. Всяка култура се дължи на слънцето. Аз не говоря за физическото слънце, за този диск, който всички виждаме. Аз говоря за друго слънце, което е невидимо.

То е зад физическото слънце, то произвежда всички невидими резултати. Ако кажа, че аз виждам другото слънце, веднага ще ме питате, защо вие не го виждате. Един ден и вие ще го видите. Когато залезе физическото слънце, другото слънце ще изгрее. Тогава ще го виждат всички хора. То ще бъде десет пъти по-великолепно от сегашното слънце. Същата мисъл е прокарана и в Откровението. Има неща в света, които не гаснат. Например, слънчевата енергия не гасне. Всеки може да изгаси свещта, огъня, но кой може да изгаси слънцето?

Днес се явили хора, които искат да изгасят слънцето. Казвам: Учението, което нося на света, не е мое. То е Божествено учение, на Бога. Искат да го гасят. Не знаете ли, че и слънцето духа? Вие духате, и то духа. Ако не духаш, то може да те духа, но ще ти причини лек, приятен ветрец. Не духайте слънцето! — Защо? Защото вашите запалени свещи и огньове се дължат на това слънце. Не го духайте! Всеки запален мозък е свещ, която гори по причина на слънцето. Светлината на огъня се дължи пак на това слънце. Като ви погледна, виждам, какво отношение имат към вас съществата от по-висока култура. За тях, вие сте запалени свещи и от интензивността на светлината на вашия ум, т. е. на вашата свещ, съдят за веществото на свещта, както и за горенето, което става у вас — дали е пълно, или непълно. Разумните същества се ползват от вашата свещ. Тя е толкова необходима за тяхната култура, както топлината в цветарниците през зимата. Без това отопление, цветята не биха издържали на големите студове. Вие сте толкова необходими за тях, колкото огънят за движението на парахода. Щом гори огънят, и параходът се движи. Така и възвишените същества използват енергията, т. е. огъня на вашия мозък за своята индустрия. Следователно, когато и вие се силите да обичате, възвишените същества използват тази енергия за работа.

Христос казва: „Богатейте, но събирайте съкровища за онзи свят.“ Това значи: изработете добре преждата, която ви е дадена. Вие имате на разположение голямо динамо — мозъка. Работете с това динамо, че като отидете на онзи свят, да харесат това, което сте свършили на земята — Не искам да мисля. — Ще мислиш, не мо-

жеш да се откажеш от мисълта си. — Не искам да ходя в правия път. Искаш-не искаш, ще вървиш в този път. Няма да мислиш ли? Няма ли да вървиш в правия път? Ще мислиш, ще вървиш в правия път, както моторът заставя колелетата на машината да се въртят. Нисшето всякога се подчинява на висшето — няма изходен път. Ако не мислиш, ще те изхвърлят вън от машината, дето те очаква ръждясване и разрушение. — Що е ръждата? — Смърт. Казваш: И без любов може, не искам да любя. — Шом не любиш, ще те изпратят вън, като непотребно колело в машината. Тогава ще кажеш: Господи, сърцето ми се изпразни. Вложи любовта си в мен. Ще любиш по всички правила на новата култура — искрено, чистосърдечно, без никакво користолюбие.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“ Питат ме, защо съм дошъл на земята. Пратен съм да ви вържа. — Как? — Да свържа умовете и сърцата ви с Бога. Това значи: да развържа ръцете и краката ви, да работите и да се движите свободно; да отворя вратите на прашните ви къщи, да ви накарам да излезете сред природата, да се радвате на Божиите блага. — Как, да останем без къщи? — Старото ще се помете. Нови къщи ще си направите. Има ли нещо лошо в това? Събаряме старите къщи и правим нови. Не само аз искам да връзвам и развързвам, но да предам това изкуство и на вас. — С какво ще връзваме? — С Божията Любов, с Божията Мъдрост и с Божията Истина. Тези неща вървят последователно. — Значи, ще започнем с любовта. — Не, първо ще започнете със светлината, която иде от Божията Мъдрост. Дето е светлината, там е и мъдростта. Ти си в един голям замък, но тъмен, отникъде не прониква светлина. Седиш месец-два, нищо не работиш. Искаш да се измиеш и преоблечеш, не можеш, нямаш дрехи за преобличане, не знаеш, къде, какво има. Един твой приятел успява да ти предаде свещ, кибрит и бележка, на която пише: Запали свещта и влез в съседната стая, дето ще намериш сандък с дрехи. В същата стая има долапче, дето е закачен ключът на замъка. Отключи и излез вън. На разстояние десет километра от него има един топъл извор. Окъпи се добре, облечи чисти дрехи и

се радвай на светлината на деня. Това значи да бъдеш свободен. Светлината разкрива живота. Истината носи свободата. Тя е ключът на живота. Следователно, щом се изчистиш и освободиш, ще придобиеш любовта. Тя иле последна. Ако искаш да те обичат, трябва да заслужаваш това; трябва да имаш нещо, за което да те обичат. Казват, че майките обичат всичките си деца еднакво. Без да иска, майката обича повече доброто, умното, благородното дете.

И тъй, каквото вържете, трябва да го развържете. Само така ще носите истината в себе си. Това не се отнася само до вас, но и до всички свещеници, учители, държавници. Всички трябва да връзват и развързват; да турят всичко в ред и порядък. Казвате: Да изпълним Божията воля. — Как ще я изпълните? Ако не живеете разумно, ако не се свържете с разумния свят, нищо не можете да направите. — Искам да бъда разумен. — Може да бъдеш разумен. — Покажи ни, как. — Първо, трябва да имаш светлина, след това — свобода и най-после — чистота. Казано е, обаче, че човек трябва да се контролира, да изхвърли лошите си мисли вън от своя ум; да останат в ума на човека само светли и чисти мисли. Ако си търговец, работи не само за себе си — да забогатееш, но да помагаш на другите. Само така ще реализираш желанията си. Ако учителят работи не само за прехраната си, но да повдигне своите ученици, той е на мястото си. Ако свещеникът работи не само за прехраната си, но и за повдигането на своите пасоми, той е на прав път. Така трябва да се работи. Това изисква философията на живота. Животът не е на земята. Това, което наричаме живот, не е истински живот. Нима и моето е живот? Знаете ли, какви усилия трябва да правя, за да понасям нечистотиите и миризмите на хората? Мислите ли, че за мене не е по-добре да се вдигна с крилцата си и да отида на онзи свят, между разумни, благородни същества, с които мога да се разбирам? Това е хиляди пъти по-добре за мене — да влезе в истинския живот. Но, дошъл при тези условия, аз понасям всичко. Корените трябва да влезат в земята, да възприемат нейните сокове. Това е една тайна философия. Защо трябваше Христос да слезе на земята, няма да кажа. Защо трябваше Той да страда? И това

няма да кажа. Защо трябва да приемем учението на Христа и да приложим любовта Му. На това ще отговоря: Учението на Христа е необходимо за растенето на човека; за доброто на всяка душа; за доброто на всеки народ; за доброто на цялото човечество. То е единственото учение, което може да внесе светлина, свобода и чистота във всяка душа. Чрез това учение всеки може да види лицето на Бога. Желая на всички да видите Бога така, както виждате слънцето. Ще Го виждате отдалеч и всякога ще възприемате Неговата светлина. Това значи, да се разговаряте с Бога.

Едно искам да ви науча: да отваряте прозорците на къщите си, за да се ползвате изобилно от светлината. Ползувайте се и от външната, и от вътрешната светлина. И при затворени прозорци, пак да имате светлина, на която да работите. Това значи, да бъдете в общение с Бога. Кажеш ли, че с Бога може да се разговаря само онзи, който е при Него, не говориш истината. Както светлината е достъпна за всички живи същества, така и мъдростта е достъпна за всички хора. Не се заблуждавайте! Светлината е достъпна за всички. Излезте вън и се изложете на великото Слънце на живота. Никой не ви забранява да се грееете на това Слънце. Само Божественото Слънце носи сила и живот на човека. Ако то не съществуваше, хиляди години да ви говоря, нищо нямаше да придобие. Колкото и да се грееете на вашия огън, нищо няма да постигнете. Казвам на всички: Излезте вън, да се грееете на Великото Божествено Слънце, да придобие необходимата за вас енергия. Да намерите Бога и да Го познаете, това значи, да проникне Неговата светлина в умовете и сърцата ви, според степента на вашето развитие. Като придобие тази светлина, няма да се минат хиляда години, и вие ще имате ново разбиране за живота и за човека.

Често се оглеждате в огледалото и казвате: Остаряхме. — Бих желал да сте остарели, но не сте. Вие сте изнемощели, отслабнали. Стар човек е едно, а изнемощял — друго. Твоето лице се набръчкало, защото ти липсва нещо. Старият, т. е. мъдрецът няма набръчкано лице. Който вярва в прераждането, казва: Като дойда пак на земята, ще бъда млад, с гладко, хубаво лице. — Това не

може да те утеши. Ти пригответи ли си добри условия за бъдещия живот? Може да дойдеш пак на земята и да се намериш при по-лоши условия от сегашните. Какво ще правиш тогава? Не мисли, че при второ дохождане на земята, ще те посрещнат с венци и букети. Още в този живот ще работиш върху ума и сърцето си, да си пригответиш добри условия за бъдещето. Ако не правиш добро на земята, и в другото прераждане не те очаква добро. Ако сега правиш зло, не те очаква добро. Това трябва да знаете всички. Мислете и работете разумно, за да си поставите добра основа на бъдещия живот. Да връзваме и да развързваме. — Какво? — Да връзваме доброто, за да го привлечем у нас. Да развързваме злото, за да се освободим от него. Само така хората могат да разберат, как ще се живее по нов начин.

Днес се явява спор върху въпроса за прераждането. Като го отричат, някои казват: Ако имаше прераждане, нямаше защо Христос да дохожда на земята. — Христос дойде на земята, за да направи мост между небето и земята, да има съобщение. Преди Христа хората робуваха. Откак дойде Христос, те се прераждат. Като направи Христос моста, хората започнаха да се прераждат. Значи, един човек от небето слиза на земята, дето живее още 50 — 60 години. Има ли нещо невъзможно в това? — Христос дойде един път на земята и повече няма да дохожда. Не е така. Много пъти е дохождал Христос на земята и още много пъти ще дохожда. Когато Адам и Ева бяха в рая, Христос дойде при тях и им предаде заповедта на Бога. Той се яви на Аврама и говори с него. Когато се устройваше нашата вселена, пак Христос взимаше участие. Законът за прераждането е Христов закон. Той нареди да се прераждат хората. — Защо трябва да се прераждат? — Това е работа на Христа. Съветници ли ще Му ставате вие? Казват ми, че ако проповядвам така, ще ме изключат от църквата. — Вие ще изключите мене, а Христос ще изключи вас, ако противодействувате на този закон. Той казва: „Ако не се родите изново от Дух и вода, няма да влезете в Царството Божие.“ Христос говорел за прераждането и казвал: „Роденото от плътта, плът е; роденото от Духа, дух е.“ Прераждането не е принцип, но закон, да си в общение с другия свят, да

имаш право да минаваш от един свят в друг. Да се преродиш, това не значи, непременно да помниш, че си живял някога на земята. Днес законът за прераждането е толкова изопачен, че ако се върнем в средните векове и си позволим да говорим за него, ще ни изгорят на кладата. Това не е религия, това е наука. В религията основен принцип е любовта. Божията Любов е религия за душата, а Божията Мъдрост — наука за ума.

Аз не изнасям въпроса за прераждането, за да повдигам спор и раздори между хората. Дали ще говоря за прераждането, или няма да говоря, независимо от това, хората ще се прераждат. Когато се роди едно дете, трябва ли да се мълчи? Нали ще му турят име? Фактите говорят едно, а човешките разбирания — друго. И Христос се прероди на земята, за да покаже на хората Божията Любов. Той пак ще се прероди, но не както индусите го разбират. Прераждането е закон за усъвършенстване на човешката душа. Човешкият организъм постоянно се изменя. Следователно, той се облича във все по-нови и нови дрехи. Павел казва: „Има тело естествено, има и тело духовно“. Напредналите ще изучават великата наука на живота, а ненапредналите ще се занимават с обикновени въпроси. Дойдете ли до някой маловажен въпрос, турете го настрана, не се занимавайте с него. Законът за прераждането не е догма, не е религиозен принцип. То е научен въпрос само за ученице и разумни хора. Любовта, обаче, е религия за душата, необходима за всички хора. Тази религия е път към Бога. Религията учи хората да живеят добре и да се обичат; науката им дава методи за работа, а свободата ги учи, как да проявят своята дейност. Държавата постоянно създава закони за освобождаване на гражданите; училищата просвещават хората, дават им условия за възприемане на Божията Мъдрост; религията подготвя условията за идването на любовта. Значи, съществуват три института: единият работи за свободата, вторият работи за светлината, а третият — за чистотата, т. е. за идването на любовта. Всеки институт се стреми да връзва и развързва правилно. Чрез едни закони държавата връзва, чрез други — развързва. И училищата правят същото: чрез едни закони връзват, чрез други — развързват. Същото се отнася и до религията: и тя, в едно отношение

вързва, в друго — развързва. Важно е да вързваш и развързваш разумно.

Казвам: Проповядвайте навсякъде Божията Любов; да се обичат и търпят хората; да бъдат искрени и веротърпими помежду си. И тогава, от плодовете на всеки човек, на всяко общество и всеки народ ще се познае, как е работено. Плодовете показват, как сме живяли. Желая на всички да мислите, да чувствувате и да работите разумно. И тогава, каквоте вържете на земята, вързано ще бъде на небето; каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето. Бъдете смели и решителни, готови на всякаква жертва за истината. Това се иска от всички последователи на Христа. Някога светските хора са по-готови за жертва от религиозните. От религиозните се изисква повече, отколкото от светските хора. — Защо? — Защото светлината на религиозните е по-голяма от тази на светските. На когото е дадено повече, от него повече се изисква. От детето не може да се изисква много. От човека на вярата, от възрастния се изисква повече. Лесно се казва „светата църква“, но питам: Какво направиха християните за Христа, за светата църква, която наричат Христова? Колко бедни, страдащи хлопат на вратата на владиката! Те викат: Хляб, хляб искаме! — Нямам време, зает съм с важна работа. — С важна работа е зает, а по-важната остава назад. — Ти ли ще ме съдиш? — Не съдя никого, но виждам, как Христос хлопа на вратата на богатите. Той изпраша своите ангели, с меч в ръка, да задигнат на онзи свяг всеки, който не изпълнява Божия закон. — Отвътре се чува глас: Имам важна работа, не мога да излеза. — Ще излезеш, Христос те вика. След това се чува, че този или онзи заминал за другия свят. Там Христос ще го пита: Защо не приложи моето учение? Защо не приложи Великия Божи закон, че да просветне лицето ти? Сега е вече съдба, няма отлагане. — Кои бяха съображенията на хората, че не изпълниха Божия закон? Този въпрос задава съдбата днес на всички хора — на учени и прости, на бедни и богати, на религиозни и светски.

Иде съдба на света! Бог ще съди всички. Той изпратил ангелите си по целия свят — малки и големи ангели слизат отгоре и хлопат по вратите на хората. Едни

от тях носят финикови вейки, а други идат с меч в ръка. Ще кажете, че плаша хората. Никого не плаша. Една благородна и чиста мисъл нося в себе си: никого да не изнудя и никого да не излъжа. Аз съм искрен и честен пред себе си и пред своя ближен и всякога говоря истината.

Желая сърцата на всички да се изпълнят с всеобемашата Божия Любов, а умовете им — с необятната Божия Мъдрост и светлина, и всички братски да си подадат ръка. Каква по-голяма радост от тази, дето влезеш — в град или село, да видиш, че хората живеят братски. За това има условия — всички са християни. Желая всички хора да станат истински християни, да проявят Божията Любов помежду си. Това значи, да бъдат хората ясновидци, да виждат бъдещето.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“ Христос ви казва, добре да връзвате и добре да развързвате. Бъдете смели! Нали слушате Христа? Когато излизахте от небето, с Него се разговаряхте, на Него дадохте обещание, не на мене. Един ден пак ще се върнете при Него.

Желая ви, като се върнете при Христа, Той да ви посрещне радостно и весело и да каже: Доволен съм от вас, че изпълнихте мисията си на земята добре. И аз ще се радвам, ако, като се върна на небето, мога да кажа: Господи, каквата работа ми даде на земята, свърших я. Делата ми така просветнаха пред хората, че Те познаха като Бог на небето и на земята.

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“

*

3. Беседа от Учителя, държана на
21 януари, 1923 г. София.

Кое е това учение?

И всички се смаяха, щото раз-
искваха помежду си и думаха: „Що
е това? Кое е това ново учение, което
с власт повелява и на нечистите ду-
хове, и послушват го?“^{*)}

„Кое е това ново учение, което с власт повелява и на нечистите духове и послушват го?“ Днес всички се питат: Де е писано за това ново учение? — Това се отнася за новото учение, за учението на Христа. Ако преводът е правилен, така е. За по-голяма сигурност, добре е да се сравни този превод с гръкия.

Съвременната култура се отличава по своя голям замах на действия. През всички епохи са правили опити за сближаване на хората, и сега се правят същите опити. Под „сближаване“ аз разбирам разумно сближаване, не както между вол и неговия господар. Разумното сближаване е акт на човешкото съзнание или на човешката душа. Според някои, човек няма разумна душа. — Не, има разумна душа, защото само разумните души се разбират. Когато двама души страдат, те имат условия да се разбират. — Що е страданието? — Велик закон, който примирява хората. Страданието, като Божествен процес, сближава хората. Когато те се сближат, страданието ще вземе друга форма. Енергиите му ще се сменят, но няма да изчезнат. Много противоречия съществуват в човешкия свят. Те не могат да се избегнат, но можете да се пазите от тях. Те неизбежно съществуват. Човек сам създава противоречията. Те са резултат на философските системи и учения. Като бариери се изпречват те на човешкия път и очакват своето разрешение. Ние трябва да се спрем, да разрешим

^{*)} Марка 1 : 27.

всички философски въпроси. Много мъчнотии среща човек на пътя си, които също не могат да се разрешат в един момент. Те са съществували в миналото, съществуват сега, ще съществуват и в бъдеще. И в нашия век има мъчни въпроси, и в бъдещето ще ги има. Радвайте се, че ви предстоят мъчни въпроси за разрешаване. Един мъчен въпрос е следният: „Кое е това ново учение“? Според едни, новото учение е това, което разрушава обществото; според други, новото учение е това, което съгражда обществото и носи условия за повдигането му. — Кой от двата възгледа е прав? — Вторият. Новото учение не разрушава, но закон е: Когато дойде новото в света, то отстранява всички елементи, които не взимат никакво участие в работата, т. е. които нищо не допринасят. Дядо ми гради нова къща, аз му помагам. Ако трябва да избира нещо от стария материал, от старите греди, например, аз ще взема само здравите, а не изядените от червеи. Трябва ли да се сърдя на работниците, или на себе си, че турям настрана старите изгнили греди? Те са свещени греди, дядо ми ги е поставил. — Какво от това? Някога са били на мястото си, а днес не влизат в работа. Старите дървени греди ще ги заместим с нови. — Ами дървените? Грешно е да ги хвърляме. — Чудни са хората, като намират греха там, дето го няма. Питам съвременните хора: Що е грях, що е морал? Не отричам морала, но всяко нещо в моя ум трябва да бъде точно определено, да отговаря на известна мярка. Например, любовта и за мене, и за вас трябва да е едно и също нещо, еднакво да я разбираме. Като проява, и мъдростта трябва да я разбираме еднакво. Същото се отнася и за истината, за правдата и за добродетелта. Ако любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелта за едни хора представят едно нещо, а за други — друго, всички ще си говорят на непознат език. Старото и новото са два различни езика, на които хората говорят, без да се разбират. Всички противоречия в живота, както и антагонизмът между хората, се дължат на борбата между човешкия дух и материята. Висшето, разумното начало в човека не причинява никакви борби, никакви противоречия. По този въпрос са писали много философи. Който се интересува, може да чете, какво са писали.

Срещат се двама религиозни. И двамата вярват в Бога и Христа. Те започват да разглеждат въпроса за спасението на човека. Отначало разискването върви добре, но дойдат до едно място и се разделят. Те започват да спорят. Единият казва, че човек може да се спаси по един-какъв си начин. Другият намира, че спасението става по точно противоположен път. И двамата остават на особено мнение. Такъв спор се явява между православната и католическата църква по въпроса за „Символът на вярата.“ Православната църква казва, че Светият Дух произтича от Отца, а католическата твърди, че Той произлиза от Отца и от Сина. Коя църква е по права, един ден те сами ще си отговорят. Това е домашен спор, както спорят мъжът и жената в семейството. Някога спорът свършва с бой. Една от страните — мъжът или жената пострадва, излиза от борбата със счупен крак. Ако ме викат за свидетел, моята работа не е нито да бъда свидетел, нито да се произнесе, кой от двамата е по-прав, но да наместя счупения крак. Ще кажете, че мъжът бил жена си, или жената била мъжа си. Това не е достатъчно. Важно е, да се знае основната причина, защо единият или другият вдигнал ръка да бие. На същото основание, лесно се казва, че новото учение било еретическо или анархистическо. — Що о анархизъм? — Беззаконие. Що е беззаконието? Законът подразбира проява на еднородни сили в известна система. Като знаеш закона, ще намериш начин да впрегнеш тези сили на работа. Ако впрегнеш енергиите на едно избухливо вещество, ти можеш да ги вложиш в дулото на едно оръдие или на една бомба и да причиниш с тях несъществуване на стотици хора. И това е закон, но неправилно използван. Ще кажете, че това е култура. Да, но култура на разрушението.

Коя е отличителната черта на съвременната култура? — Тя се отличава със своята граматна разрушителна сила. Съвременните културни хора са майстори в разрушението. Да остане на тях, те са в сила да вдигнат, ако не цялата, поне половината земя във въздуха. Обаче, съществата, които се грижат за земята, могат да палейт вода върху изобретенията на учените и да ги обезсилят. Господарят на земята не позволява да се играе с нея. Като залее барута с вода, пали го, колкото искаш — не хваща. Така

постъпва Господарят с различните философски учения. Достатъчно е да ги полее с вода, за да се объркат и самите философи, да не знаят, нито какво да правят, нито какво да мислят. В края на краищата, всички философи дохождат до положението да не познават себе си. Един американец — философ, като размишлявал дълго време върху различни въпроси, най-после започнал да се пита: Кой съм аз? Аз ли съм, или не съм аз? От много мисъл изгубил сам себе си. Така питат и децата, де е лукът, и какво представя той. Свалят една люспа, втора, трета, да видят, де е лукът и, най-после, казват: Лука го няма. *Значи, той е само от люспи. Защо природата е направила лука само от люспи? Защо лукът има 15 люспи? Ще кажете, че в това няма никаква философия. Не, и това е важен философски въпрос, който трябва да се разбира. Интересно е да знаеш, защо орехът има твърда черупка. Като не можеш да отговориш, казваш: Така искал Бог, или така рекъл. Учените пък казват: Така е открила науката. Това е най-лесно нещо, да спреш дотам: Тъй рекъл Бог, или така е доказала науката. Щом дойдете до един труден въпрос, казвате: Тъй рекъл Бог. Така твърди науката. Така гледа обществото. Така наредила държавата. Така е постановила църквата. Всеки застанал зад известна позиция, измива си ръцете, като Пилата, и се освобождава от всякаква отговорност.*

Дошло в света новото учение, което с власт повелява на нечистите, т. е. на нсразумните духове. Новото учение е дошло да изчисти старото, да го събори и да направи нови къщи. Новото учение е дошло да научи хората, как да ядат. Какво се разбира под „ядене“? Съвременните хсра са повдигнали яденето в култ, но не знаят, как да използват този култ. Ако изядеш сам една пуйка и цяла нощ не можеш да спиш, правилно ли си постъпил? Ще кажеш, че пуйката била опечена, много вкусна. И това е възможно, но защо не можа да спиш? Едно от двете: Или ти не си добър, или пуйката, че не се спогаждате. Пуйката казва: Господарю, аз се пожертвувах за тебе, но съжалявам. В твоето лице виждам човек, който не е научил жертвата, нито познава любовта. Това са мои думи, а не на пуйката. Аз предполагам, че тя мисли така. Питам: Защо трябваше да ядеш толкова

много, че да преядеш и да не можеш цяла нощ да спиш? Ще каже някой, че трябва да се яде малко, повече да се гладува. Преяждането и гладуването са две крайности. Изкуство е, така да яде човек, че правилно да трансформира придобитите енергии от храната, да ги превръща от по-ниско в по-високо състояние. Това значи, да разбираш Божествения живот и разумно да го използваш.

Днес сте дошли да ме слушате. Каква е вашата цел? Всеки има някаква цел, която или ще постигне, или няма да постигне. Някой има да плаща полица от 10,000 лв. и дошъл на беседа да чуе нещо. После казва: Беседата не беше интересна. — Защо? — Защото мислел само за полицата. Той си казва: Какво ме интересува новото учение, щом не може да ми помогне да си платя полицата. И то е празна работа, както другите учения. Казвам: Ако следваш пътя на новото учение, ще намериш начин, как да си платиш полицата. Силата на новото учение се заключава в това, че може да плати всички полици. Истина ви казвам, че ако приемете новото учение, няма да остане неплатена полица. Всички стари, неизплатени полици наричаме карма. Европейските народи страдат от своята карма. Да оставим настрана старите езически народи. Аз говоря за европейските народи, които живеят под тежестта на своята карма. Не могат ли съвременните европейски народи да се помирят? Не могат ли да се федерират помежду си? — Могат. Днес виждате навсякъде умни хора — руснаци, французи, англичани, американци. Не могат ли да се спогодят? Ако дойдем до балканските страни, и те са умни. Всички тези народи имат свое управление, своя власт, своя камара, сами си издават закони. Защо не могат да се спогодят? Какво им липсва? Има някаква причина, дето не могат да се споразумеят. Всеки трябва да намери причината и да я отстрани.

Питам: Може ли, например, показалецът на дясната ми ръка да се отдели от мястото си и да отиде на лявата ръка, или съвсем да ме напусне? Можем ли, при това положение, да имаме отношения и да се разбираме? Щом той се отдели от ръката ми, между мене и него няма никакво разбиране. Един пръст не може да стои едновременно на двете ръце. Може ли една жена да при-

надлежи едновременно на двама мъже, или един мъж — едновременно на две жени? Следователно, и показалецът ми не може да служи едновременно на двама господари. Ако се опита да направи това, той ще попадне под ударите на Великия закон и ще изсъхне. Той ще бъде изключен от цялото Битие. За да не пострада, трябва да си остане на дясната ми ръка, дето е поставен. Такъв е законът. Дето те е поставил Бог, там ще работиш. Казано е да не пожелаващ жената на своя ближен. Тя е пръст на Божиата ръка, там ще стои и работи. Ако пожелае да отиде на друго място, или друг я пожелае, нейната съдба е решена, смърт я очаква. Да служиш едновременно на двама господари, това е идолопоклонство. Кой мъж е направил жена си щастлива? Коя жена е направила мъжа си щастлив? Коя дъщеря и кой син са направили родителите си щастливи? Кой господар и кой слуга са допринесли нещо добро един за друг? Аз задавам тези въпроси, без да отговарям. Те трябва да се разрешат. Те представят философия, която ще послужи за основа на бъдещото общество. Тя ще изгради бъдещите разбирания на хората. Съвременните хора не разполагат с една абсолютна мярка, чрез която да определят, кои неща са морални и кои — не са. Сегашният морал не е морал на бъдещето. И днес даже този морал е неприложим. Какво ще каже онзи мъж, който не позволява да се докосне човек до дрехата на неговата жена? Той счита телото ѝ за свещено, но утре я подложат на операция, и лекарят свободно пипа това тело, реже, зашива рязаното място. Ако, наистина, считаш телото за свето нещо, никой няма право да се докосне до него. Даже лекарят няма право да пипа човешкото тело. Какво става сега? Лекарите бъркат навсякъде в човешкото тело: и в мозъка, и в дробовете, и в черния дроб, и в корема. Няма орган в човешкото тело, дето да не е бутнал лекар, фелдшер или простата баба. Значи, не е останало свсто място в човешкото тело. След всичко това, хората говорят за морал, за чистота.

Питам: За какъв морал може да се говори днес? Ако има някакъв морал, отде идат болестите? Ако има морал в човешкия живот, отде дойдоха нечистите духове, които се загнездиха в човешкото тело? Много от сегашните лекари са като бабите, които очакват да се роди

някое дете, да ги викат. И тези лекари чакат да се яви някаква болест, да ги викат да лекуват. Явил се някакъв цирей, и те веднага пристигат с ножа си. Хайде на операция! Днес изрежат един цирей, след време се яви друг, по-голям, с усложнение. Една жена се оплаква от забиране на гърдата. Правят операция, изрязват я. След време и другата гърда забира — и нея отрязват. Но и с това не се свършва. Яви се голям цирей на гръбнака, положението на болната се усложнило още повече. Чуващ един ден, че тя заминала за другия свят. Така си отиват хората един след друг. Казват: Не можахме да спасим болния. Питам: Морал ли е това? Новият морал изисква от всички абсолютна чистота: чистота на телото — на всички външни и вътрешни органи; чистота в мислите, чувствата и постъпките. Чистота във вените и артериите, чистота в кръвта. Всички трябва да имате абсолютно чиста кръв!

Сегашните хора се делят на материалисти и идеалисти. И едните, и другите трябва да имат чиста кръв. Това се изисква особено от материалистите. Това изисква живата разумна природа. Тя е истинският лекар на човека. Следователно, добрите, умни лекари трябва да бъдат нейни асистенти. Аз признавам само природата като виден специалист — лекар. Останалите лекари са нейни асистенти. Аз познавам само Един истински свещеник — служител на Бога. Всички останали свещеници, от каквато религия да са, те са Негови асистенти. Аз познавам само Един философ, който мисли право. Всички останали философи, на които няма да споменавам имената, са Негови асистенти. В заключение на това, казвам: Всяко учение трябва да се приложи. Боли те корем. Въртиш се на една, на друга страна, викаш лекар да ти помогне, искаш да оздравееш. Според духа на новото учение, казвам: Не бързай да се освободиш от коремоболието, но започни да търсиш причината за болестта. Като се поровиш в паметта си, ще си спомниш за отношенията ти към своите съседи. На една твоя съседка ти беше настойник, пое грижата за децата ѝ, но вместо да изпълниш задължението си, като честен човек, ти изяде всичкото ѝ наследство. Децата ѝ останаха на пътя, в лишения, без никакви средства. После ще си спомниш и други погрешки в живота си. Като решиш да

изправиш грешките си, и болестта ще мине. Ще ти дадат жизнен кредит, да изправиш живота си. Ако не се изправиш, ще те задигнат на онзи свят. Помни: Всяка болест е последствие от извършено престъпление в миналото или в настоящето. Като не знаят това, лекарите мислят, че могат да се справят с болестите. Обаче, вместо да се намаляват, болестите се увеличават. — Докога ще продължава това? — Докато хората дойдат до съзнание, да търсят причините на болестите в себе си и, като ги намсрят, да ги отстранят.

Новото учение, което Христос проповядвал, трябва да се приложи първо в училищата. Това се изисква от умните и добри учители — специалисти. Майките и бащите трябва също да приложат в дома си новото учение. Казват, че новото учение руши обществото. Не, новото учение дава правилни методи, как да се устрои бъдещето общество. Казвате: Какво ли иска да каже Учителят с това? — Нищо особено, освен че $2 \times 2 = 4$ и $2 + 2 = 4$. При това, при умножението и при събирането законът не е един и същ. — Защо? — Защото $1 + 1 = 2$, а $1 \times 1 = 1$. Защо, като събираме единица с единица, се получава по-голямо число, а при умножение на единица с единица, се получава по-малко число? На този въпрос могат да отговорят само математици. Винаги при умножение на еднакви числа, резултатът е различен от този при събиране на същите числа. Ще кажете, че това е проста работа. — Не, тази работа има приложение в живота. Например, $2 + 2 = 4$ и $2 \times 2 = 4$. Това е едно противоречие. Много просто. Всяко неразбиране на нещо създава противоречие. Когато говоря за този закон, мнозина мислят, че той е Божи закон. Едно трябва да се знае: Великата основа на света, от която ние произлизаме, и великата същина на живота са неизменни. Същията, от която произлиза нашият ум, не може да се измени. И законите, които ръководят нашите мисли, също са неизменни. Аз и ти, изобщо човекът, можем да мислим по определени закони.

Казваш: Аз мога да мисля, както искам. Заблуждаваш се. Как ще свирят двама цигулари? Каквото и да правят, те ще свирят по един и същ начин — по основни музикални правила. И цигулките им също ще бъдат нагласени по музикални правила. Не можеш да държиш

лъка, както ти попадне. Ще държиш и лъка, и цигулката по правилата. Двама художници, 'за да рисуват правилно, и те се ръководят по известни правила. Не е достатъчно да цапаш с четката. Оттук вадя заключение: Да живееш е велико изкуство. И това изкуство има закони, които трябва да се спазват. — Как трябва да живеем? — Като се обичаме. — В какво се заключава любовта? — Първият акт на любовта, който я определя като любов, е законът за самопожертвуването. Знаете ли, какъв е този закон? Жертва ли е, ако заколиш своята кокошка или агънце? Това е жертва на чужд гръб. Самопожертвуването подразбира да се отречеш от нещо свое. Каква жертва е тази, която правиш без любов? Значи, има жертва, направена без любов; има и жертва съзнателна, направена от любов. Например, момък се влюбва в една мома. Понеже тя не го иска, той се самоубива. Това е несъзнателна жертва — вън от любовта. Защо се самоубива? Нека живее и работи заради нея. Като се ожени тя един ден, той да се отдалечи и да я носи в мисълта си, да бди върху нея като ангел хранител. Това е жертва по закона на любовта. Ще кажете, че той се самоубил от любов. — Не, любовта не изисква такава жертва. Казваш: Сърцето ми гори от любов. — Може да гори, но лицето ти още не е светнало от твоята любов.

Ще ви дам един пример, да видите, как лесно човек попада под отговорност, без да е виновен за това. Разхождам се в гората и виждам един вол, с юлар, но без господаря си. Хващам вола за юлара и мисля да го заведа на господаря му. Разбирам, че волът принадлежи на някой селянин от близкото село. В този момент ме хващат и ме обвиняват, че съм взел чужд вол. Казвам, че го водя на господаря му, но не ми вярват. Обаче, има един велик закон, който определя истината. От гледището на човешкия закон ще ме осъдят, но от гледището на Божественния закон съм оправдан. Де е истинският морал?

Днес повечето хора бягат в горите, но като не им стига умът, влачат юлара със себе си. Някой ги хваща за юлара и ги връща назад към господаря им. Едно се иска от човека: да се научи сам да си хвърля юлара. Ще кажете, че това е анархия. Не, да хвърляш сам юлара си, не е анархия. Това показва, че си свободен, имаш условия

да се учиш. Мислиш ли, че ако пратиш детето си на пазара, с юлар на главата, то ще се върне с него? Още на първата стъпка то ще хвърли юлара. Детето е готово да послужи на майка си, но то не се нуждае от юлар. Свободно трябва да бъде детето; свободен трябва да бъде човек. Той не се нуждае от юлар. Смисълът на живота се заключава в това, да се обърне човек към разумната жива природа, с цел да я изучава и богатее. Съвременните хора са крайно обеднели. Те са дошли до крайно демагнетизиране. Мозъкът, дробовете, стомахът са изтощени, демагнетизирани. Това води към неврастения. Хората са толкова обеднели, че не могат да си изплатят и най-малките полици. Те трябва да се върнат към природата, като велик източник на живот и енергия.

Имаш дъщеря. До известна възраст, тя е била откровена към тебе, чистосърдечна, любеща. Погледнеш лицето, очите ѝ светят и в проявите си е невинна. След време виждаш в погледа ѝ нещо неискрено, в очите ѝ играе особен пламък. Между тебе и нея се издига една преграда. Казваш: Не зная, какво стана с моята дъщеря. Някаква промена има в нея. — Да, станало е едно малко отдалечаване. Такова отдалечаване се явява навсякъде: в обществата, в народите. Гледаш някой се числи към една партия. Той постепенно се отдалечава от нея и влиза в друга партия. Какво е станало с него? — Друга идея е влязла в ума му. Значи, показалецът на неговата ръка се отдалечава, т. е. отказва се да работи за цялата ръка. Невъзможно е да се отдели един пръст от ръката ти и да бъде щастлив. Ето защо, всеки човек трябва да се върне към Божествения организъм и да заеме онова място, което първоначално му е дадено. Колко пъти сте отхвърляли от ума си добрите мисли! Дойде в ума ти една добра мисъл, да направиш нещо, но ти я отхвърлиш под предлог, че не е време сега за нея. Щом мисълта е Божествена, тя може да се реализира на всяко време. Право ли постъпва човек с Божественото в себе си? Като се натъкне на него, той казва: Илюзия е това. Кое е реалното гогава? Една реалност съществува в света. Младият момък казва: Искам да намеря една мома, да се ожена за нея, да бъде щастлив. Има ли такава мома, която да те направи щастлив? И тя търси честен, добър

момък, с когото да бъде щастлива. Има ли такива моми и момци? — Има, но те живеят при особени условия и виреят на особена почва. Те не могат да живеят в нашия климат. Следователно, обърнете се към своята душа, там ще намерите онези условия, при които може да реализирате всичко, което желаете. Когато кажеш, че обичаш някого от дълбочината на душата си, това показва, че му желаеш доброто така, както и на себе си. Ти желаеш, той да расте и да се развива и да се радваш на неговия живот. Това значи прилагане на любовта. Колко души могат да обичат така? Казвате, че и вие можете да обичате така. Аз съм наблюдавал много братя и сестри, които говорят за любовта, но не я прилагат. Правете добро на близките си, без да знаят те това. Обичайте ги, без да ви разбират. По резултатите ще познаят, че ги обичате, че им правите добро. Това изисква новото учение. Сега младите се делят от старите и казват: Ех, тези стари! Ние, младите, не можем да се разбираме с тях. — Един ден и вие ще остареете. Де отиде вашата младост? Младата мома се оглежда в огледалото и си казва самодоволно: Хубавичка съм! — За колко време можеш да запазиш тази хубост? Можеш ли да я запазиш завинаги? Ето едно изкуство. Силен човек е онзи, който може да запази своята красота и своята будна мисъл завинаги.

Сега аз не искам да упреквам никого, но обръщам внимание на хората, да знаят, че се отклонили от правия път. Те вървят в крив път на разбиране и като са далеч от реалността, сами се заблуждават. Казваш на някого: Обичам те! Знаеш ли, ти си отличен поет, няма подобен на тебе. Ти си по-голям от Гьоте, от Шекспир. Докато е пред тебе, хвалиш го; като се отдалечи, казваш: Да му намажа малко колата, да се вдъхнови. На този намажеш колата, на онзи намажеш колата, а сам ти оглупяваш. Кажи на човека истината: Слушай, братко, ти пишеш, но не си голям поет. Свириш, но не си голям цигулар. Утре пристига един виден цигулар от странство. Ще дава концерт. Иди да го слушаш, да видиш, какво значи свирене! Само така ще сравниш твоето свирене с неговото. — Беден съм, нямам пари за билет. Ето, аз ти давам моя билет. Иди ти, вместо мене. А след концерта, ела да ми

предадеш своите впечатления. На другия ден той иде да разкаже впечатленията си, но обезсърчен. — Защо си обезсърчен? — Нищо няма да излезе от мене! — Не, продължавай да свириш, и не се обезсърчавай. Някога и ти ще станеш голям майстор, като него. Аз ще ти разкажа историята на този виртуоз. Той е свирил по десет часа дневно, при знаменит учител. Ти си самоук, уповаваш на себе си, разчиташ на своя талант. Обаче, за развитието на този талант трябва да имаш добър учител. Пръвста, глината е добра, но гърнето, което направиш от нея, трябва да се опече добре. Лесно е да кажеш, че си отлично гърне, но майстор го е правил и пекъл. Христос, който иде сега в света, е добрият майстор. Той носи новото учение, което се е разчуло навсякъде.

Направихте ли връзката, за която говорих? Вие имате връзка, но трябва да я възстановите. Щом сте на умерения пояс, вие имате връзка със слънцето. На северния полюс ще имате друга връзка. На екватора ще имате съвсем друга връзка. За вас е важен смисълът на тези връзки. Велика наука се крие в тях. Слънцето има повече от десет магнетични пояса, които опасват земята, кръстосват я в различни посоки. През разните векове тези пояси са действували върху хората, докато създали сегашната егоистична култура — култура на силата. Други пояси излизат сега от слънцето. Те приготвят условия за една по-мека култура — култура на любовта. Ако вие не се поставите под благотворното влияние на тези лъчи, т. е. на тези пояси, нищо не можете да направите. Ако умът ви е добре развит, чрез мозъка си, като чрез призма, ще разложите слънчевите лъчи и ще схванете новите прояви на светлината. Днес слънцето не е такова, каквото е било преди хиляди години. Мистиците са знаели това и са го изразили в следните мисли: Да възлюбиш Господа, да бъдеш добър, да обичаш истината. Това са прояви в три различни посоки. Да бъдеш мъдър, това значи постъпките ти да бъдат отмерени. Пред умния всички благоговаят, но всички не го обичат. Да любиш, това значи, всички да те обичат. Всички обичат човека на любовта. Мислите ли, че като обичате някого, той непременно трябва да бъде много умен? Без да си много умен или учен, хората пак могат да те обичат. Напротив, ако разберат, че си много

учен, не те обичат. Искате ли да ви докажа това? Ето един прост пример. Коя майка би желала да кърми голям момък или стар дядо? Колкото и да е умен, тя ще го отдалечи от себе си. Сложи на гърдите на майката нейното малко, глупаво детенце, и тя ще го накърми с радост. Детето ще внесе в сърцето ѝ топли, красиви чувства, каквито ниго момъкът, нито старият могат да ѝ причинят. Новото учение е малко, невръстно дете, което, със своите ритания, внася в душата на майка си топли, красиви чувства. Казват: Ритна ме! — Да, но всяко ритане внася нов живот в умовете и сърцата на хората. Любовта, мъдростта и истината се развиват при специални условия, които трябва да се пазят.

От гледището на френологията, мястото на любовта, мъдростта и истината е точно определено: мястото на любовта е горе на главата, на мъдростта — огън пред челото, а на истината — в очите. Човек мисли не само чрез мозъка си, но и чрез очите. Човешкият дух, който изучава всичко в своята пълнота, влиза в самия човек и се изявява чрез очите, като мисъл, като път към истината. Христос казва: „Ако дясното ти око е нечисто, извади го.“ С това Той иска да каже, че очите трябва да бъдат израз на истината. Ако духът ти влезе в окото и чрез него вижда разумността и красотата в живота, ти си човек на истината; твоите очи мислят право. Следователно, ако ти не живееш горе в главата си, дето е любовта, и ако не мислиш чрез предната част на челото си, ти не си човек на истината, не мислиш чрез очите си.

Новото учение, което сега иде, носи нов живот. То няма да остави хората недоволни и демагнетизирани, както са сега. Моего желание е да приемете новото учение. Гова е нужно и за младите, и за старите. Само така недоволството им ще се превърне в доволство. Старите трябва да се откажат от своите навици. Те казват: Нищо няма да излезе от нас. Младите казват: Ще излезе нещо от нас. Какво ще излезе, и те не знаят. Казвам: И от старите, и от младите ще излезе нещо. Старите ще се преобразят, ще станат млади.

В една от старите книги на индуските философи се разказва за една млада мома, която се влюбила в един индуски принц. Един ден тя се облякла в новата си пре-

мяна и застанала на отворения прозорец, който гледал към пътя. — Какво правиш тук? — запитала я майка ѝ. — Очаквам принца, той скоро ще мине оттука. — Защо се лъжеш? Нали знаеш, че ти си бедно момиче? Принцът няма да ти обърне внимание. Момата не чула думите на майка си, с търпение очаквала минаването на принца. След малко принцът минал на кон край прозореца на младата мома. Като го видяла, тя бързо откопчала гердана от врата си и го хвърлила пред конете. Те минали през гердана ѝ, но принцът не обърнал никакво внимание на бедното момиче.

И съвременните хора хвърлят своите гердани и накити — своята чест и съвест, своя ум и сърце пред конете на своя въображаем принц. Той вдигне главата си нагоре, не им обръща никакво внимание, а техните гердани и накити остават да се ваят в праха. Когато великият принц минава край твоя прозорец, не бързай да хвърлиш гердана си пред неговите коне. Когато твоят принц мине пред прозореца на къщата ти, щом те познава, той ще отправи погледа си към тебе. И да не те поздрави, погледът му ще бъде пълен с любов. Тогава ти свободно можеш да кажеш: Мина мойт принц и ме поздрави. — Как те поздрави? — С погледа на истината. Вие поздравявате ли се с истината? Като те погледне някой, ти веднага питаш: Защо ме гледаш? — Че аз още не съм те погледнал. Наистина, да погледнеш някого, това значи, да го поздравиш с истината. Новото учение иде в света да пробуди съзнанието на хората, да им покаже, че те могат да се преобразят вътрешно, да приложат това учение във всички слоеве на обществото. Като наблюдавам хората, чудя се, защо се противопоставят на новото учение. То е Божествена светлина, необходима за всички хора, за всички църкви и общества, за всички народи, за всички светове. То ще освети цялата земя — необятна е светлината на новото учение. Всеки ще си вземе от тази светлина, колкото му трябва, колкото е необходимо за неговото развитие.

Като ви проповядвам, виждам на лицата ви изписан страх. Вие си казвате: Като умрем, де ще отидем? Кой ще ни погребее? Ще видим ли Христа на небето? Ще ни посрещне ли Той? Не се занимавайте с такива въпроси.

Вие отивате в един велик, красив свят. Ако знаехте, колко е красив, още оттук щяхте да мислите за него. За да живеете в този свят, за който едва сега се пробужда съзнанието ви, чувствата ви трябва да се разширят. Само така ще видите онази красота, онези възможности, които ви очакват. Отсега нататък, пред вас ще се разкрие истинският живот. Досега вие само сте се приготвяли да възприемете новото учение. Не искам да ви заставя насила да го приемете, но се страхувам да не се спрете в развитието си. Новото учение учи човека, как да държи връзката си със същината на живота. Ние не искаме да примиряваме света с Бога, нито да махнем противоречията. Ние искаме всеки сам да се примири, сам да премахне противоречията от своя път. Който е в състояние да греши, той сам може да си помогне, да изправи грешките си.

Новото учение носи нови условия за живота. Те ще дойдат по научен път, или по строго определен, Божествен начин. Седиш и си мислиш: Нищо няма да излезе от мене. — В коя книга е писано това? То е все едно, да четеш надписа на някой гроб: Тук почиват останките на еди-кого си. — Останки почиват ли? Могат ли частите на счупения кораб да почиват? Може да почива само разумното същество, което се е свързало с Бога и Го познало. Нашите останки, нашите кости не само че не почиват, но изгубват и най-малкия си мир. Тук един червей размърда костите ти, там — друг, доскато един ден отново те разровят, съберат костите ти в една торбичка и заедно с тях поставят телото на друг член от твоето семейство. След това пак написват същия надпис: Тук почиват останките на еди-кой си. Душата почива, само когато разбере великата жива природа; душата почива, когато е свързана с Бога. Казано е в Писанието: „Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.“

И тъй, знайте, че вие сте в онзи свят, а не в този. — Възможно ли е това? — Възможно е. Този свят е свят на заблуждения, а онзи — свят на свобода и радост, на светлина и чистота. Искам да вярвате, че сте в онзи свят, като удове на Божествения организъм. При това положение, Бог всякога мисли за вас, като за живи удове от Неговия организъм. Какво по-голямо благо

искате? И пръст на ръката да си, щом служиш добре на цялото, Бог ще те благослови и ще каже: Доволен съм от тебе. Ти си добро малко дете. Докато стоиш на моята ръка и вършиш работата си, от нищо не се страхувай. Това е новото учение. То е основа на новия живот. Да се свържем с това учение! Да се свържем с великата мисъл на любовта!

Често се говори за нас, че сме крайно миролюбиви хора, с никого не воюваме. — И ние воюваме. Представете си, че пред мене вървят двама души, които се разговарят енергично върху известен въпрос. Разговорът взема вид на скарване. Крайно раздразнен, единият вади револвера си, иска да убие другия. Веднага се спускам към него, хващам ръката му и казвам: Нямах право да убиваш! Ако скриеш револвера в джоба си, ти ще спечелиш повече, отколкото ако убисш другаря си. Питам: Кой от двамата е по-голям герой? Аз, който излизам срещу него без никакво оръжие, или той, който държи револвер в ръка? Герои трябва да бъдете! Не да отстъпвате пред мъчнотията, но да ги посрещате с радост, да се справяте с тях. Светът се нуждае от герои. Някога е необходимо хората да се бият и воюват. Това изисква и самата природа. Бог се изявява на хората по два начина: по външен и по вътрешен начин. Давид запита Господа: Господи, от коя страна да нападна неприятеля си? Бог му отговори на този въпрос. И Мойсей имаше условни знаци, дадени от Бога, по които да знае, кога ще победи и кога ще го победят. Докато държеше ръцете си нагоре, той побеждаваше. Щом ръцете му отслабяха, неприятелят му го побеждаваше.

Евреите са умни хора. Когато трябваше да воюват, те винаги питаха Господа, да воюват, или не. Бог им отговаряше чрез пророците: Идете да се биете! Сегашните християнски народи не питат Господа, те решават всичко на своя глава. Те казват: Ние решаваме въпросите си сами, няма защо да питаме Господа. Следователно, войната се допуска само по закона на необходимостта. Когато казваме, че войната не е нужна за нас, разбираме, че тя не е потребна за вътрешния живот. Този живот абсолютно изключва войната. Така живеят всички разумни същества. При тях няма причина за война, за никакъв

спор. Следователно, докато живееш вътре в себе си, никога няма да воюваш. Ако живееш външно, ще воюваш. Докато хората не се подчиняват на Божествения закон, войната ще съществува. Ако изпълняват Божия закон, те никога няма да воюват.

„Кое е това ново учение?“ — То иде сега в света, да донесе новата култура, да покаже вътрешната страна на живота. Ако между два народа се явява спор, недоразумение, техните държавници не могат ли да изменят хода на нещата? — Могат. — По какъв начин? — Или чрез война, или чрез мир. Двама съседни спорят за нещо. Те могат да разрешат спора или чрез съд, или по мирен начин. Новото учение трябва да изпъди навън всички духове на размирието и да внесе между тях правда и мир. Казваш: Не искам да дам под съд този човек, за да не ми докара по-голямо нещастие на главата. Ти правиш това от страх, а не от съзнание. Направи това от любов към човека. Ако сам не можеш да разрешиш този въпрос, питай Господа: Да дам ли този човек под съд, или да му простя? — Както ти каже Бог, така ще посъдиш. Ако ти каже да не го съдиш, няма да го съдиш; ако ти каже, че трябва да го съдиш, пак ще послушаш. Може да е нужно, този човек да прекара четири-пет години в затвора. Така ще имаш възможност да го посещаваш, да се грижиш за цялото му семейство. Като знае това, той, макар и в затвора, ще бъде спокоен. Щом излезе от затвора, ще живее братски. Умните хора уреждат правилно спорните въпроси. Онези от вас, у които съзнанието е пробудено, трябва да знаят, че онзи, който може да ги направи щастливи, това са те самите. И тогава, онзи, у когото щастieto се изявява навън, като изблик на енергия, трябва да е готов да дава. Иначе, тази енергия, безразумно използвана, причинява зло. Когато любиш някого, то се дължи на изобилната енергия в тебе. Ти носиш голямо богатство в себе си, голямо изобилие на енергия, от която трябва да се освободиш. Иначе, тази енергия ще отнеме твоите сили. Срецаш един беден, даваш му една крина от твоего жито; срещаш друг, и на него даваш една крина; срещаш трети, и на него даваш същото количество. Така раздаваш една крина след друга, докато ти олекне товарът и казваш: Слава Богу, че раздадох част

от своето богатство. Последната крина задържам за себе си. Така се разрешават всички въпроси. По една крина жито на гърба на всеки човек — това е достатъчно. Отсега нататък, този жив вътрешен принцип ще работи в нас и ще ни учи, как да постъпваме. Това не значи, че трябва да измените на веруюто си. Всеки да държи своите възгледи: православният да си остане православен; мохамеданинът да си остане мохамеданин и т. н. Веднъж си кръстен под името Иван Драганов и си влязъл в новото учение, какво ти пречи или пречатствува това име? Не е името, което пречатствува на човека. Каквото име и да посиш, влез в новото учение. Носете името, което ви е дадено първоначално. В монашеството има обичай да променят името на всеки, който се определил да служи на Бога. Името ви не е само едно. Казват за някого, че е православен. Добра дума е „православен“. И думата „евангелист“ е добра. „Българин“ е още по-добра дума. Думите „руснак, франгузин, турчин, англичанин“ също са добри думи. Те не пречатствуват за напредъка на човека. Друго нещо се иска от човека: да разбере съшината на любовта. Кое сърце не се нуждае от топлината на любовта?

Кой ум не се нуждае от светлината на мъдростта? — Всички се нуждаем от топлината и светлината. Кой не желае да бъде любещ, умен, добър, истинолюбив? Това е стремеж на всяка душа. Кой от вас не се отвращава от лъжата? Като те срещна, ще кажа: Братко, искам да ти се изявя, без да казвам, че те обичам. Ти си странник, на сто врати си хлопал и навсякъде си слушал думите: Няма място за тебе. — Братко, много съм отпаднал. На много места хлопах, но никъде не ми отвориха. — Заповядай, в моя дом има едно малко място за тебе. Като дойдеш у дома, ще ти дам топла вода да се измиеш, дрехи, да се преоблечеш; ще те нахраня добре и после ще си поговорим братски. Това учи новото учение. Това значи, да се даде потик на всички души — на млади и на стари. И вие сте пътници на земята. Не се обезсърчавайте, велико е вашето предназначение. Турете кръст на вашите противоречия, но не ги забравяйте. Оплакваш се, че някой те обидил. — Как те обидил, по какъв начин? — Ето, причини ми една голяма рана на ръката. — Да но сега този

човек е готов да си изправи погрешката. — Как ще я поправи? — Той е учен човек, има знания. Изважда от джоба си едно шишенце, с особена течност, и сипва на раната му. След 20 минути раната изчезва. — Сега доволен ли си? Както виждаш, той се извинява, целува ръката ти, и така погрешката се изправя. Имаш ли друга обида? — Нямам. Така се заличават обидите в новото учение. Еликсирът на новото учение лекува всички рани, всички обиди, всички огорчения. Сипвам от еликсира на раната и казвам: Ще внимавам втори път да не те обидя. Има ли по-велико учение от това? Този е новият начин, по който ще живеят мъже и жени, дъщери и снове, господари и слуги. Ако е въпрос на думи, всичко става лесно, но изкуство е да живееш в духа на новото учение. За прилагането на това учение се искат векове. Обаче, окултната школа, която следвате, разполага с методи, правила и закони, с които лесно може да ги приложите. С Учителя всичко става лесно, както опитните музиканти лесно прилагат правилата на музиката.

Аз съм уверен в следното: Моят показалец никога няма да напусне своята служба. Щом той няма да напусне службата си, и вие няма да напуснете службата, която изпълнявате, като удове на великия организъм.

Изпълнявайте Божията воля. Осветявайте Неговото име. Прилагайте Неговата светлина. Нека доброто донесе условия за широки разбирания и за прилагане. Този е поздравът на новото учение.

*

4. Беседа от Учителя, държана на
4 февруари, 1923 г. София.

Ще бъдете свободни

„Ако Синът ви освободи, ще бъдете, наистина, свободни.“*)

В сравнение с предшестващите култури, съвременната култура минава за една от доста напредналите, възвишени култури. Следователно, всяко слово или всяка беседа трябва за бъде достъпна за човешките умове, т. е. да почива на такава основа, върху която може да се гради. Всички казват, че трябва да се стремят към реалното, към същественото в живота. Що се отнася до новото учение, те казват, че то е празна работа. Нека всички учени или всички религиозни кажат, кое е същественото в живота. Учените ще кажат, че науката е същественото. Религиозните казват, че религията е същественото. Коя наука и коя религия те имат пред вид? Колко религии са проповядвани досега! Питат ме, в кой Господ вярвам. — Какъв Бог познавате вие? — Истинският Бог. — Познавате ли Го? Знаете ли Неговите прояви? Лесно се казва „истински Бог, истинска любов“. Това са неопределени неща.

Често ни питат, защо се занимаваме с празни работи, защо пълним главите си с непотребни неща. Съгласен съм, че човек не трябва да пълни главата си с празни работи, но питам: Ако отидеш в бирария или в кафене, с какво пълниш главата си? Ако четеш вестник, или отидеш на кино, с какво пълниш главата си? Ако вземеш участие в изборната борба, с какво пълниш главата си? Ако влезеш в една гора, на която листата са окапали вече, и всичко е покрито със сняг, с какво пълниш главата си? Кое е реалното и същественото в живота, с което да на-

*) 1 Кора 8:36.

пълниш главата си и да бъдеш доволен? Пази правилото: Ако искаш да бъдеш здрав, всякога пий вода направо от извора, а не от странични поточета. Само така ще се домогнеш до истината. — Как ще разберем светлината? — Като я приемете направо от източника ѝ. Речете ли да изучавате светлината от огъня, от пламъка на свещта или от електрическата лампа, нищо няма да разберете. Тази светлина разваля очите. Всяко нещо, което разваля създаденото от Бога, не е Божествено. — Как се различава Божественото от човешкото? — По вътрешен усет.

Чрез душата си човек долавя нещата по вътрешен път. Как става това, и той не може да го докаже, но го долавя. Животът на човека се основава върху знанието на душата. Това наричаме вътрешно знание. Опитностите на човека, върху които гради своя живот, не са илюзии. Те са нещо съществено. Илюзия ли е това, което си преживял и опитал? Какви ли катастрофи не е преживял човек! Това илюзии ли са? И най малката опитност струва повече от много философски трактати. В какво се заключава стойността на Библията? Тя е ценна за това, че изразява живота на един народ във всички негови прояви. И досега още християните не са достигнали до висотата на еврейския народ. И Евангелието, и животът на апостолите пак изнасят живота на евреите. Има ли нещо лошо в това? Някои не обичат евреите. Може да не обичаш дрехата на един човек, но ако той ти донесе хляб, ще му благодариш. Дрехата му не е хубава, но хлябът е хубав. Това, което е хубаво у евреите, не може да им се откаже. Бъдете справедливи! Кое е същественото у християните на 20 век?

„Ако Синът ви освободи, ще бъдете, наистина, свободни.“ — За кой син се говори? — Вие знаете истината, но трябва да се стълкновите в живота, за да се домогнете до тази истина. Често се питате, кое е същественото в живота. Има ли бъдещ живот? Съществува ли Бог? — Едни отричат Бога, други Го признават. Вярвам в майка си и баща си, защото ги виждам. Щом се намериш в затруднение, викаш майка си, баща си, но като не могат да ти помогнат, викаш: Олеле, Божичко! Значи, зад майка ти и баща ти има друга Майка, друг Баща, друга идея, която се засенчила. Щом се махне сянката,

започваш да викаш към Бога. Има ли някаква идея в този зов? Всяко чувство, което се пробужда дълбоко в душата ти, изразява известен принцип. Когато призовете Бога в труден час, помощта непременно ще дойде. Тя няма да дойде по начин, който вие очаквате, но по специфичен начин.

Един философ постоянно се питал, защо идат страданията в живота, но не могъл да си отговори. — Не може ли без страдания в света? Той имал стогодишна баба, която един ден му казала: Синко, ще ти предам едно изкуство, та, като се намериш в затруднение, приложи го. То ще ти помогне. Това изкуство било лекуване на циреи. Той изслушал баба си и казал: Бабини приказки! Нямам друга работа, ще се занимавам с циреи. Един ден, като се разхождал из гората, попаднал на разбойническа шайка. Те го хванали, вързали ръцете му и го завели при своя главатар. Той си мислел: Какво ли ще ме правят там? Като отишли при главатаря, философът погледнал уплашено към него и какво да види? — Главатарят лежи и пъшка от болка. На телото му някъде излязъл голям цирей. Философът казал на главатаря: Аз мога да те излекувам. Веднага развързали ръцете му, да бъде свободен при лекуването. — Братко, — казал главатарят — помогни ми, ще бъдеш свободен. Започнал той да лекува по методите на своята баба. След два дена циреят се пробил, и главатарят оздравял. От благодарност, той нагостил лекаря си добре и го изпратил с големи почести, като заповядал на подчинените си, никой да не го безпокои. В случая, циреят беше на мястото, но изкуството на философа даде своя резултат. Страданието на главатаря спаси главата на философа. Имаше ли смисъл това страдание? Като разсъждавате така, ще видите, че всички препятствия, всички външни и вътрешни страдания имат дълбок смисъл. Има едно същество у нас, което разбира нещата в тяхната реалност. Който разбира смисъла на страданията, той може разумно да ги използва. Те са блага, които сближават, както отделните хора, така и обществата и народите. Когато излезе голям цирей на един народ, ще дойде отнякъде един философ, който владее изкуството да лекува циреи и ще му помогне. Философът може да е някой държавник, а главатарят — народът,

който заповядва. Философът ще излекува народа. Последният ще каже: Познавам един държавник, който лекува и най-опасни циреи.

„Ако Синът ви освободи.“ Синът може да премахне греха от хората. Аз няма да обяснявам думата „грех.“ По моето схващане, човек е едно от най-своенравните същества на земята. По-жестоко, но и по-добро същество от него няма. Ако разгърнете историята на човечеството от миналото и сега, вие ще видите, какви жестокости е вършил човек. Ако ги видите филмувани, космите на главите ви ще настръхнат от ужас. Същевременно, на екрана ще се видят такива добри дела на човека, че ще се чудите, как е възможно, у един и същ човек, едновременно да живеят и доброто, и злото. Как е възможно, човек да върши и жестокости, и добрини; как е възможно, добрите хора да отварят войни, да си чупят краката и ръцете, а след това да дойдат, други, пак добри хора, да превръзват раните им, да плачат заедно с тях, да ги милват и утешават. Как се е зародило у човека и доброто, и злото? На това не можем да отговорим. Знае се, че Бог е направил света. Той е всесилен, всемъдър, всезнаещ. — Тогава, отде е дошло злото в света? При този въпрос всички мълкват. Един факт е верен: всички семейства, които нямат деца, са жестоки. Дърво, което не ражда, изсъхва. Глава, която не мисли, изпразва се. Извор, който не тече, пресъхва. Нива, която не се оре, запустява. Лозе, което не се копае, нищо не дава.

„Ако Синът ви освободи.“ — Синът представя същественото в човека. То е онова разумно, Божествено начало в човека, което осмисля неговия живот. Това начало осмисля човешкия живот не само за един ден, но за вечни времена и във всички направления. Който носи Сина в себе си, каквато служба и да заема, той съзнава, че стои по-високо от нея. И низка служба да заема, той не се смущава. Той казва: Какво от това, че съм метач? Какво от това, че съм ваксаджия? Като чисти обувките на министра, той си мисли: Както аз чистя и лъскам твоите обувки, така ти да изглаждаш работите на народа и поданиците. Характер има този човек. Той издържа на всички мъчности. Виждал съм много просяци и съм се чудел на техния характер. Те издържат на студ и лише-

ния. Седи някой просяк вън, на тротуара, при 15 — 20 градуса студ и си мисли: Едно време и аз бях при добри условия, но ето, изгубих Сина и сега Го търся. Чрез търпение и смирение отново ще Го придобия. Седи той и благославя минавачите, но никой нищо не му дава. Той е доволен, не роптае против съдбата си. Провидението е допуснало просията като предметно учение за хората. В миналото, някой си бил крайно горделив. За да го освободи от гордостта, Провидението го направило просяк. Просякът учи две неща: търпение и смирение. Да те изпъдят на десет места, и ти да не пороптаеш, това значи характер.

„Ще бъдете свободни.“ — Кой ще ни освободи? — Синът, т. е. Божественото начало в човека. То е същественото в живота. Ако в съвременния реалистичен век се проповядва за Бога, ще кажат, че това е било въпрос на миналото. Това е отживяла идея; хората се нуждаят от нещо реално, което може да се приложи и опита още днес. Например, за тях реална, съществена е светлината. Всеки се нуждае от светлина, всеки я познава. Хората не се занимават с отвлечени въпроси. Според тях, тези въпроси са предмет на математиката. Какво приложение има за тях Питагоровата теорема в живота? Какво приложение имат теоремите за триъгълниците, четириъгълниците и другите фигури? Много от сегашните хора не искат да знаят, каква е температурата на слънцето. Това е предмет на астрономите. Животните четат ли, пишат ли? Въпреки това, и те живеят. И говедарят живее без литература, без книжнина. Ще кажете, че и вие можете да живеете като говедаря. Науката, знанието дават потик на човешкия дух да се развива. Колкото повече знания има човек, толкова повече възможности има той. Божественото в него има повече условия да се проявява. Има една Божествена литература, до която трябва да се домогнем. Затова, човек търси път, метод, как да я придобие. Близко сме вече до Царството Божие. Остава само да се прокара път към него, да влезем в общение с това Царство. — Как ще се прокара този път? Чрез съмнение ли? Съмнението е необходимо само при търсене на истината, но как ще се приложи то? Съмнението е нож, с който малцина могат да си служат. В ръцете на опитния хирург, този нож

ше извърши отлична работа. Обаче, същият нож, в ръцете на невежия, ще извърши големи пакости. Човек трябва да преценява нещата, да знае тяхната истинска стойност и предназначение.

В далечното минало, котката на един цар хванала едно мишле и почнала да си играе с него. Така тя се озовала пред нозете на своя господар. В момента, когато се готвела да изяде мишлето, то се обърнало към царя със следната молба: Царю, заповядай на котката си да не ме изяде. Малко съм, още недорасло. Имам малки братчета и сестричета, които ще скърбят за мене. Много мишки има в света, по-големи от мене, котката ще си хване друга мишка. И да ме изяде, няма да придобие много нещо. Нека ме пусне на свобода. Един ден и аз мога да ти услужа с нещо. Царят се усмихнал и казал на мишлето: Както виждаш, аз съм обиколен с много приятели. В трудни моменти на живота си, аз разчитам на тях. Каква услуга можеш да ми направиш ти, малкото мишле? Но хайде, аз ще ти помогна, ще ти подаря свободата. Царят заповядал на котката си да пусне мишлето на свобода. Котката послушала господаря си и пустила мишлето. То веднага си отишло. След време, в това царство избухнала голяма война. Царят и приятелите му били хванати в плен: вързали ръцете и краката им и ги оставили временно на полето, докато се справят с неприятеля. В това време, отнякъде дошла мишката, която някога царят пощадил, и веднага започнала да прегризва въжетата, с които били вързани царят и неговите приятели. Като прегризала въжетата, тя казала на царя: За доброто, което ти ми направи едно време, аз ти отговарям също с добро. Мишлето представя онази Божествена идея, която иде в помощ на човека във всички трудни моменти на живота, когато никой не може да му помогне. Ти си отчаян, искаш да се самоубиеш, но в този момент пред тебе изкача малка, Божествена идея, която ти казва: Има един, който може да прегризе нишките, с които си вързан, и да те освободи. Не бой се, аз ще те освободя. Това е Синът. Така действувал законът на Божията Любов или Божественият Дух. Аз не говоря за обикновените духове, с които се занимават хората.

Днес, в цялата природа, в целокупния живот работи една жива, разумна енергия, с която всеки съзнателен човек може да влезе в контакт. Тя се отзовава на всеки нуждаещ. Докато човек разчита на външна помощ, на други сили, тази разумна енергия стои настрана, не взима никакво участие. Щом човек изгуби и последната надежда в живота си, тя веднага му се притича на помощ и казва: Има още едно нещо, на което можеш да разчиташ. Това е разумното, Божествено начало в тебе. Когато тази сила проговори в тебе, сърцето ти се разширява и изпълва с радост, умът ти просветва, и ти чувствуваш сила в себе си, да се справиш и с най-голямата мъчнотия. Ти се караш с домашните си — с майка си и баща си, с брат си и сестра си, не искаш да работиш с тях и напускаш дома си. Духът, обаче, те посети един ден и започва да ти говори: Върни се в своя дом, примири се с близките си и започни да работиш с тях. Както аз те приемам с любов, така и ти ще проявиш любовта си към своите близки и ще работиш между тях, като последен слуга. Откажи се от господарството. Няма по-голямо благо за човека от това, да бъде добър и умен слуга. Някога господарят не знае, как да постъпи, намира се в затруднение. Той се обръща към слугата си: Стояне, помисли, как да направим тази работа. — Лесна работа, господарю. Ето, така ще направим, и всичко ще се нареди. — Браво, Стояне, добър, умен момък си ти. Друг път господарят пак обърка работите си. — Стояне, помогни, моля ти се, да оправим тази работа. Слугата помисли малко и оправя обърканата работа на своя господар. — Благодаря ти, Стояне, желал бих да имам още един слуга като тебе. Господарят е крайно доволен от слугата си и, дето ходи, все с него се хвали.

„Ако Синът те освободи.“ — Кой е Синът? — Умният и добър слуга. Той освобождава господаря си. Ако имаш такъв мъж или жена, такъв син или дъщеря, такъв слуга или приятел, благодари за това. Благодари, че си във връзка с великия закон на Любовта. Не търси истината някъде вън, но се вдълбочи вътре в себе си, там ще я намериш. При красивите и велики идеи, които имаш, ти приличаш на онази красива и млада, но проста търговска дъщеря, която по цели дни мечтае за някой

красив княжески син. Тя постоянно се оглежда в огледалото, облича се хубаво, очаква княжеския син. Един ден дойде онзи момък, който Провидението ѝ определило, но тя го връща, казва му: Аз чакам княжеския син. Дълго ще го чака. Той минава и заминава край нея, но не я вижда, не ѝ обръща внимание. Той се занимава с много моми, не мисли само за една.

Дъщерята на един американски милионер — търговец, се влюбила в богат, красив момък, но преди да се ожени, тя решила да се посъветва с някой опитен френолог, да чуе мнението му, дали ще бъде щастлива със своя възлюбен. Като практичен народ, американците винаги използват науката при уреждане на своите търговски и житейски работи. Бащата на момата поканил един опитен френолог у дома си, показал портрета на бъдещия си зет и казал: Моля ти се, кажи, какво бъдеще предстои на двамата млади. Френологът разгледал внимателно портрета на бъдещия зет и казал: Ако дъщеря ти се ожени за него, след две години той ще я убие. Като чула това, младата мома казала: Колкото и да обичам годеника си, отказвам се от него. Животът ми е по-ценен от всичко. И, наистина, младият човек се оженил за друга мома, която след две години убил.

Помнете: Божественото, разумното начало в човека или неговото подсъзнание всякога му нашепва, какво да прави. Слушайте този глас. Завързваш приятелство с един човек. Този глас ти казва: Пази се от този човек, той не може да ти бъде приятел. — Добър, благороден човек е той. — След две години вашето приятелство ще се свърши. Не може да се разчита на него. Вътрешният глас в човека е онзи негов слуга, Стоян, който не му се дъсарва, не му прави външни услуги, но при всички трудни моменти в живота му, той тихо му нашепва: Това направи, онова направи. Който слуша неговите съвети, никога не се излъгва. Този глас наричаме Божествено чувство или интуиция. Тя предвижда всичко, каквото може да се случи в живота на човека и го предупреждава. Във всеки народ се явяват пророци, които предсказват неговото бъдеще. Ако води война, те казват, какъв ще бъде нейният край. Духовното развитие на един народ се изразява чрез неговия пророк. Интуицията никога не

лъжс. Каквото чувства човек интуитивно, това става. То не е като гаданието на онзи циганин, който казвал: В този дол или има вода, или няма.

Хората трябва да развиват интуицията си, за да могат в трудни моменти на живота да си помагат. Искаш да започнеш търговия, не знаеш, какво да правиш. Повикай интуицията на помощ, тя ще ти подскаже, какво да правиш. Всяко съмнение показва, че работата няма да излезе на добър край. Всеки има по един Стоян в себе си, който може да го посъветва, как да постъпи. Кажи му: Стояне, как мислиш ти по дадения въпрос? Той ще каже: Господарю, не започвай тази работа. Няма да имаш успех. Каквото ти каже Стоян, така ще излезе. За да бъдеш още по-сигурен, попитай и себе си. Каквото положение да замах — лекар, свещеник, министър, генерал — допитвай се до мнението на Стояна. Генерал си, ще влизаш в сражение. Питай Стоян, ще победиш ли, или ще те бият. Стоян казва: Не бързай още, моментът не е добър. Повечето хора страдат от прибързани работи. Няма да бързаш. Ще се допитваш до интуицията. Ако хората се вслушваха в Божествения глас в себе си, животът им щеше да бъде десет пъти по-добър от сегашния. Понеже са заглушили този глас, те правят много грешки.

Учените постъпват по-правилно от религиозните. Преди да се произнесат върху даден въпрос, те правят ред измервания и изчисления. По отклонението на светлината в специални инструменти, те съдят за разстоянието на една или друга звезда от земята. И като направят десетки наблюдения и изчисления, тогава се произнасят. Религиозният казва: Е, пет горе, пет долу, не е важно. Не е така. Не е безразлично, дали едно събитие ще стане пет години по-рано, или по-късно. Явленията в природата и живота стават на точно определено време. Казваш: Трябва да бъда религиозен. — Защо? — За да развивам интуицията си. — Не само религиозният трябва да работи върху интуицията. И светският човек — учен или прост, се нуждае от интуиция. Човек трябва да бъде разумен. — Защо? — За да се свърже със съществата от разумния свят. Той трябва да бъде музикален, за да се свърже с музикалния свят. Казваш: Тук ще изучавам само теория на музиката, а на другия свят ще свиря и

ще слушам музика. — Не, на този свят ще учиш и теория, и практика, ще изучаваш всичко. В другия свят ще слушаш друга музика, различна от тази на земята. Същото казвате и за любовта. Значи, тук ще я изучавате като теория, а на другия свят ще я прилагате. Как ще стане това, сами не знаете. Не е така. Любовта се опитва и проверява на земята. Ще я прилагате в най-малки дози, но тук, на земята, а не на онзи свят. Помни: Ще опитваш любовта в най-малки дози. Дойдеш ли до по-големи дози, ти сам се излагаш на опасност. Не бързай да изпиеш цялата чаша вода наведнъж. Вземи една глътка, подръж я в устата, докато се стопли. После вземи втора, трета глътка. Трябва ли да надигнеш цяла чаша студена вода и да я изпиеш наведнъж? Ще пиеш на глътки. Някой отиде при студения извор, напълни чашата и пие, нагълта я наведнъж. Като се простуди, казва, че някой му направил магия. Българинът вярва в магията. Седне изпотен при студения извор, напие се добре с вода, а после казва, че му направили магия, затова се разболял. Не, пий водата бавно, на глътки и благодари на Бога за това благо. После ще каже, че го срещнала баба Стояница, кукус жена, и му направила магия. — Баба Стояница си е на мястото.

Англичанинът е бърз, не губи секунда и казва: Времето е пари. И българинът казва, че времето е пари, но когато го стегнат. Зимно време се разпуска, малко работи. Като дойде лятото, тогава се стяга, работи по 18—20 часа на ден. Тича, ходи натук-натам, нищо не може да го спре. Как е ял, какво ял, не е важно — работи. Уморен, изпотен, той казва: Огън имам на главата! Не е време за почивка. Сграбчва стомната със студената вода и пие. Така сгорещен, той продължава работата, но стомахът не може да се справи със студената вода. Още до вечерта започва да се превива от болки — простудил се. — Чудно нещо, казва той, омагьосал ме някой. — Някой не те омагьосал, бил си изпотен, изморен и си пил студена вода. Защо не си носиш едно канче, да си стоплиш малко вода и така да я пиеш?

„Синът ще ви освободи.“ — Кой е Синът? — Разумното начало в човека. То ще научи хората да не грешат. Днес и хората, и обществата, и народите грешат.

За оправдание на грешките си, мнозина търсят причината във възпитанието, други — в науката. И като страдат, пак намират причината за страданията във от себе си. Страдаш, защото не спазваш закона за малките величини. Според някои, адвокатите развалили света. Не е така, вината за развалянето на света не е нито в адвокатите, нито в учените. — Тогава министрите, държавниците са виновни. — И те не са виновни. — Свещениците, църквата е виновна. — И в тях не е вината. — Народът е виновен. — И той не е виновен. — Де е вината тогава? — В бързането. Всички хора бързат, огън им гори на главата; бързат, тичат, час по-скоро да се справят с натрупаната работа. Всички казват: Няма време за отлагане — бързо, на веднъж трябва да изпием студената вода; наведнъж трябва да изпием чашата с любовта. Не изпивайте наведнъж любовта. Пийте само по една капка на ден от любовта. Първия ден ще изпиеш една капка, втория ден — втора капка и т. н. — Искам да я изпия наведнъж. — Това е слабост, няма да я пиеш наведнъж. Ще се въздържаш от желанието си. Във въздържанието се крие твоята сила. Който иска да продължи живота си, трябва да се въздържа. — Ог какво? — Първо, от много ядене. Винаги ще оставаш малко гладен, да не си дояждаш. Така, в организма остава известен запас от неизползувана енергия, която го обновява. Ако преяждаш, ти съкращаваш живота си. Да не преяжда, това е лесно за бедния, но не и за богатия, който всякога има на трапезата си по две-три яденета, добре стотвени. — Как ще се справи той с голямото си желание да яде много? Като започне да се храни, той трябва да тури един нож до себе си и да каже на Стояна: Стояне, като видиш, че се увлека в яденето, веднага ме бутни с ножа. Освен това, като яде, човек трябва да бъде доволен от яденето. Значи, довольството продължава живота. Не преяждай. Бъди доволен от това, което ти е дадено, и благодари за всичко. Трябва ли богатият да се сърди на слугинята, че не е приготвила яденето навреме, или не е стотвила, както трябва? Не, той трябва да яде с благодарност и да каже: Днес слугинята е стотвила много добре. Ако иска да съкрати живота си, това е друг въпрос. Никога да не преяждаш, и всякога да ядеш с благодарност и довольство

— ето две правила за продължаване на живота. Знаете ли, какъв щеше да бъде животът, ако в Народното събрание разглеждаха с еднаква сериозност духовните въпроси, както и политическите? Днес културният свят се занимава с важни въпроси, защото цяла Европа е застрашена от катастрофа. Всички виждат предстоящата катастрофа, но не знаят, как да я избегнат. От векове, несъзнателни, механични сили се събирали в бентовете, и днес напрежението е толкова голямо, че катастрофата е неизбежна. Още малко, и бентовете ще се пропукат. Енергията, която се събирала в хората, води към голяма опасност. Тази енергия и досега стои неизползвана. И в миналото, и сега, хората се отличават с голяма жестокост. Днес милиони хора стават жертва на човешкото безумие. И след това се оправдават с външни причини.

Днес всички управници, всички хора търсят начин да избегнат предстоящата война. Духовенството, духовните хора трябва да дойдат в услуга на държавниците, да им покажат пътя на спасението. Това значи, всички хора да отправят ума си към Бога и да се молят. Ето как, духовенството може да създаде една мека, благоприятна атмосфера. Така, именно, държавниците ще намерят правилен път за разрешаване на възникналите въпроси. Тогава и народът ще разбере, как се живее. Важните въпроси се разрешават при спокойна, мека атмосфера. Не могат ли народите да живеят в мир и съгласие помежду си? — Могат. Ние проповядваме тъкмо това. Ние проповядваме едно учение на любовта, според което, всички народи да живеят разумно, като в един организъм. Хиляди и милиони години е употребила природата, за да създаде човешкия организъм. Хиляди години тя е употребила само за създаването на стомаха. И след това казваш: Моят търбух. Не, стомахът не е търбух. Под „търбух“ разбираме неразумния човешки живот, а под стомах — разумния живот. Дробовете, мозъкът, това са символи. За да се създаде един дроб, един мозък, нужни са хиляди години. За да се организира общественият живот и да се постави морал в обществото, за това са нужни още повече години.

Всеки народ е кодекс от Великия Божи закон. Той е израз на духовен живот, на свой собствен морал.

Ето защо, на всеки народ се дават специфични условия за развитие. Ако посадят две доброкачествени ябълки в една и съща почва, плодовете им ще бъдат еднакви. Но ако върху едната полагат всички грижи — поливат я, наторяват я, разкопават я, плодовете ѝ ще бъдат по-хубави от другата, оставена сама да се развива. Същото става и с народите, с обществата и отделните хора. Поливане е нужно за всички. Истински приятел е този, който постоянно се грижи за тебе; постоянно полива корените на твоя живот. Колкото и да си отчаян, грижата на твоя приятел те повдига. Ти си впрегнат в една тежка кола. Теглиш, мъчиш се, потиш се, не можеш да я поместиш. Дойде един да ти помогне, побутне оттук-оттам, но не може и казва: Няма нищо, Бог ще ти помогне. На добър час! Така минават и отминават втори, трети, без да ти помогнат. Когато дойде приятелят ти, той не казва „на добър час, Бог да ти е на помощ!“, но се впряга заедно с тебе, теглите колата напред и си приказвате. Щом се доведе колата до определеното място, това показва, че хората се разбират. Това значи истинско приятелство! Да разбереш мъчнотията на твоя приятел, да изкарате заедно колата, това е резултат на Божественото чувство у човека, на неговата интуиция. Това е първото условие за приятелство в бъдещата култура. Без това приятелство, разбиранията, вярванията на хората са лишени от практическа основа. Лесно се критикува, но работа се иска от всички. Всеки може да критикува — и аз, и вие, но новото учение изключва всяка критика. Когато виждам, че едно дете греши, знаей, че това не е морално, но се притичам на помощ, да го освободя от греха. Когато детето постъпва добре, аз се радвам. Срещал съм добри, умни, интелигентни деца. Аз знаей, че в тях е вложен Божествен морал.

Христос казва: „Ако Синът ви освободи, ще бъдете, наистина, свободни.“ Благодарете на Сина. Казват, че българите не са културни. Не се заблуждавайте. Не всякога външната добра обхода е култура. Някога чрез известен порок в човека или в народа, Бог изпраща благословието си чрез него. Като го възпитава, Бог го просвещава. Културата на всеки народ зависи от климатическите условия, в които той живее. Северните народи

имат една култура, южните — друга култура. Онези народи, които живеят в умерения пояс, имат различни занятия от тези, които живеят в тропическия пояс. Някои се занимават със земеделие, други — с отглеждане на плодни дървета. Външните условия на живота и на природата заставят хората да стават земеделци, градинари, риболовци, скотовъдци и др. Дето няма тези условия, там се развива индустрията. Например, англичаните нямат условия за земеделие, затова пък има условия за развитие на индустрията. Германците са многочислени за своята земя, която няма условия за земеделие, и затова там се е развила индустрията. Русия има грамадна, богата земя; тя има прекрасни условия и за земеделие, и за индустрия. Българите имат условия за земеделие, лозарство, градинарство, скотовъдство, но се стремят и към индустрия. Следователно, колкото по-богата е земята на един народ, толкова и културата му е по-висока. За предпочитане е, всеки народ първо да е земеделец, сам да изкарва храната си; после иде овощарството, лозарството; на трето място индустрията. Наред с производствата трябва да се застъпи и образованието. Като изучавам грамотността у нас и на запад, и сравнявам строежа на човешката глава, намирам известна несъобразност в програмата на училищата и това, което е нужно за развитието на човека. Някъде са добре застъпени мозъчните центрове, а някъде не са постигнали това. Системата на образованието трябва да се измени. Ново нещо трябва да се внесе. Човешкият дух се стреми към нови начини и методи, чрез които да се прояви Божественият живот на земята. Следователно, не критикувайте, но всеки да допринесе нещо за новата култура. Целият свят работи сега в това направление.

Цялото човечество работи за новата култура. И Бог работи заедно с всички. Не мислете, че това е лесна работа. Бог, Който е толкова велик, мъдър и всесилен, и Той среща противодействие в това направление. Какво остава тогава за хората, с техните посредствени възможности? Казвате: Тази работа с един закон ще се нареди. — Не е лесно това. Казано е: Мекият език по-лесно нарежда работите, отколкото острият. Какво ще кажете за онзи посланик в чужда държава, който не може да въздържа езика си? Още на другия ден неговото правителство ще

го извика назад. Всяка дума трябва да бъде обмислена. Езикът ви не трябва да се подхлъзва. Като не мисли, човек казва: **Защо Бог създаде така света?** Не можа ли да го създаде по друг начин? — Светът е създаден добре.

Знаете ли, откога е произлязла науката? Знаете ли, кога се явила геометрията? Ами астрономията? Ще кажете, че астрономията се явила във времето на вавилонските овчари. Те наблюдавали звездите по небето и правели своите заключения. Отчасти е така, всъщност, астрономията има далечен произход. Биологията — също. Ето, има науки, които днес нямат значение, но без тях човечеството не може да се развива правилно. Такива са, например, науката за ума, за сърцето, за душата, за духа. Малко хора днес се интересуват от тези науки. Те гледат на тях като на отвлечени, абстрактни науки. Как ще развиваш и закрепваш организма си, ако не се ползуваш от слънчевата енергия? При възприемане на слънчевата енергия, водата и храната дават резултати. На същото основание, човешкият организъм не може да се развива правилно, без познаване на своя ум, сърце, душа и дух. Съвременният човек малко спира вниманието си на слънчевата енергия. Излезе ли на открито, той бърза да отвори чадър. Отиваш при лекаря и отваряш чадъра си, да не слънчасаш. Не, сега, именно, ще оставиш настрана чадъра и шапката си, за да възприемеш свободно слънчевата енергия. Ще посрещнеш слънцето голглав, за да възприемеш слънчевата светлина. Ако децата ти са слаби, ще ги излагаш на слънце. Много болести, много пороци се явяват поради липса на светлина. Ние знаем причината за безнравствеността у хората. Всички хищници, пакостни животни живеят повече в тъмнина. Де живеят лисицата, вълкът? Де живее мишката? Де живее къртицата? Де живеят бухалът, прилепът? — В дупки. Изобщо, всички същества, които живеят порочно, не обичат светлината. Затова, ние казваме: **Повече светлина на човешкия ум, повече светлина на човешкия дух!**

Обикнете светлината! Аз не говоря за светлината на огъня или за светлината на свещта. Това е тъмна светлина; тя ражда много пороци. Какво събужда светлината на огъня у човека? Като гледаш огъня, казваш: **Де сега да има едно агне, да го опека!** Като гледаш светлината на свещта, казваш: **С тази светлина мога да оберa касата**

на богатия. Тя ще свети само на мене. Без да ме види някой, ще си свърша работата. — Не, приемоте слънчевата светлина в себе си и с нея си служете. При тази светлина кражба не става. В модерните страни използват светлината, като сигурен метод, против кражбата. Модерните каси са така приспособени, че при всяко завъртване на ключа, се явява светлина. В първо време, апашите се плашели от светлината. Тя осветявала лицата им, но после туряли маски на лицата си, да не се издават. В други каси поставяли звънци, за да се чува при отварянето на касата. Божествената светлина трябва да проникне и в най-затънтените кътчета на нашата мисъл. Тогава ще се яви у нас желание да познаем Онзи, в Когото живеем и се движим. Това е Синът. Докато Той е у нас, ние сме здрави; докато Той е у нас, ние мислим, чувствуваме и постъпваме добре. В който ден Той се отдалечи от нас, нещастieto вече ни следва. Ако си селянин, волът, овцете, кокошките ти ще измрат. Ако жената, децата ви боледуват, това е лош признак. Какво да се прави тогава? Обърнете се към Господа и изповядайте греховете си. Когато работите на един народ тръгнат назад, той трябва да се обърне към Сина. Ще се моли, ще се разкайва, докато Синът отново го посети. — Как ще излязат разкаянието си? — Като правиш добро. Срещнеш беден, страдащ човек, ще му помогнеш. Ще живееш по нов начин. Ти работиш за насъщния хляб. Знай, че всеки се нуждае от него. И вдовицата, и сирачето имат право за насъщния хляб. И те имат право да живеят. Земята е създадена за всички. Следователно, учните, богатите, силните трябва да носят в съзнанието си мисълта, да не лишават никого от насъщния хляб. Всеки човек има нужда днес само от един хляб. Не се осигурявай за цяла седмица или за месец. Имаш право на един хляб, а не на повече. Този морал работи сега в света. Казано е: Осигури се само за един ден. За другия ден после ще мислиш. Може ли, като живееш в България, като българин, да се страхуваш за утрешния ден? Ако всички българи измрат, това е друг въпрос. Но докато българският народ живее, няма защо да се осигуряваш. Ще работиш заедно с всички. Докато работят всички, те са осигурени. Щом всички работят, и ти ще работиш;

щом всички имат, и ти ще имаш. Да се проникнем от мисълта: Всички да работим честно!

Ние носим на човечеството нови методи, нови системи, които трябва да се приложат в живота. Те не са изложени само в тази беседа. Много методи съм изнесъл, и те чакат своето приложение. Мнозина са идвали при мене, да искат нови методи за работа. Отговарям: Не мога да ви дам. — Защо? — Представи си, че имаш цирей на ръката, като главатаря на разбойниците, а аз свиря нещо от Бетовен. Казваш: Спри, спри! Не мога да слушам. Аз продължавам да свиря. — Моля ти се, недей свиря, ръката ме боли. Значи, първата работа е да излекувам цирея, да оздравееш и тогава да ти свиря. Тогава ще разбереш музиката. Умряла жената на един мъж, или мъжът на една жена, или детето на една майка, и аз започна да свиря. Ти се нуждаеш от утеха, а аз ти свиря. Къщата ти изгоряла. Дойде някой и каже: Няма нищо! — Как няма нищо! Аз оставам на пътя. Друг е въпросът, ако му направиш нова къща, по-хубава от старата. Умряло детето на някого, казваш: Няма нищо! Друг е въпросът, ако си убеден, че детето ще се прероди в същия дом и ще донесе двойна печалба. Следователно, двойната печалба оправдава и най-голямата загуба.

Сега аз не ви говоря само за утеха или да ви за-
лъгвам. Но казвам, че има неща, които вие сами трябва
да опитате. Например, какво ще кажете, ако ви запитат за
учението, което ви проповядвам? Един ще каже, че пропо-
вядвам за любовта. От вас се иска да кажете нещо кон-
кретно, което може да се приложи. Друг ще каже, че
проповядвам за мъдростта; трети, че проповядвам за исти-
ната. Като чуят отговорите ви, ще кажат: Това са за-
блудени, халосани хора, които посят, молят сѣ, вдигат
шум около себе си. — Не, Божественото учение има нещо
съществено. Ученикът на това учение коренно се отли-
чава от другите хора. Той носи новото в себе си. Дето
влезе, внася светлина и уханье. И без да говори за Бога,
всеки ще познае, че Бог живее в него. За обикновени ра-
боти той не говори, но когато каже: уханье, място, Та

Няма дори съмнителна парична частност. В душата си той носи велика, възвишена идея. На всички помага и на всички желае добро. Ако в дома ти дойде богат, учен

човек, ти започваш да се суетиш, как по-добре да го приемеш. Ти мислиш, че той ще ти остави нещо ценно от себе си, а той си мисли за своите работи. Като постои малко, ти се отегчаваш и желаш по-скоро да си отиде. Ето един богат човек, който не носи щастие на другите. Очи са нужни на хората, разбиране, за да различават праведния от несправедния. Овцата си е овца, вълкът си е вълк — ти ги познаваш. Така и всички хора трябва да се познават; да познаваме и доброто, и злото в себе си. Това се иска от всеки християнин, от всеки ученик на Божественото учение. Ще отделиш доброто от лошото в себе си: доброто ще туриш отдалеч, а лошото — отляво.

„Синът ще ви освободи.“ Запитай се: С мене ли е Синът? С мене ли е любовта? — За коя любов се говори? — За онази, която внася в човека разширение и чистота. Запитай се: С мене ли е мъдростта? — Коя мъдрост? — Която внася знание и светлина в ума. Болен си, заразен от туберкулоза. Лекарят казва, че няма да издържиш болестта. Какво да правиш? Приеми мъдростта, и на нея уповавай. Излизай всеки ден на планината, най-малко, на височина до 1500 м. След три месеца ще имаш 75 % подобрене, а след една година — 85 %. След две-три години ще бъдеш съвършено здрав. Ще се качваш на планината и ще благодариш на Бога. И зиме, и лете ще ходиш по планината, добре облечен, с манерка гореща вода и от време на време ще пиеш. Така ще опиташ, можеш ли да се лекуваш, или не. Ако се излекуваш, това е резултат на истинското знание. Жив опит! После смело ще си кажеш: Има една разумна сила в света, която помага във всички случаи, дето човешката помощ е безсилна. Този опит не струва ли повече от много философски трактати? Всички философски учения са хубави; всички поетични произведения са хубави, но те са за здрави хора. Ако твоите гърди са свити, болни, какво ще разбереш от тези произведения? Хубавите книги са за здрави, а не за болни хора. Ако си болен, ще захвърлиш книгите. И философът пише за здрави хора. Две науки съществуват в света: за здрави и за болни; две вярвания — за здрави и за болни. Съвременните хора се нуждаят от наука за здравите. Важно е, как да придобият онзи мо-

рал, който носи здраве. От здраве се нуждаят всички. Защо мъжът и жената в семейството не могат да се търпят? Това от Бога ли е? Аз мога да ги подобря в продължение на три месеца. Ще ги накарам да ходят три месеца наред на Витоша, по отделно. Мъжът ще излезе половин час по-рано от жената и по-рано ще се върне. След три месеца, животът им ще се подобри поне с 50 %. Има причини, поради които хората не могат да се търпят.

„Синът ще ви освободи.“ — Кога? — Когато дойде у вас. Той ще ви създаде работа, ще ви даде разумни методи, как да се обичате. Изкуство е да обичаш всички хора. Често казвам: Обичай всички хора. Обичай всички животни, бубулечици, дървета, извори — обичай всичко, каквото Бог е създал. Да приложиш обичта, това значи, да бъдеш възвишен, велик дух. Това, което проповядвам, не е учение за обикновения морал, но за великата любов. Този морал, тази любов могат да подобрят здравето; да просветят ума, да разширят сърцето; да дадат потик на духа. Това значи, да подобри човек живота си. Всеки човек, всяко общество, всеки народ може да използва това учение. Към която партия да принадлежиш, от който народ да излизаш, използвавай това учение. То е учение за душата.

„Ако Синът ви освободи, ще бъдете, наистина, свободни.“ Който иска да бъде силен и свободен, който иска да разбира Божествените работи, трябва да има вътрешно разбиране — разбиране на Духа.

*

5. Беседа от Учителя, държана на
11 февруари, 1923 г. София.

Свещено правило

Всички ние произлизаме от един Баща, по причина на това, че дишаме един и същ въздух, прием една и съща вода. Обаче, в морално отношение, всички не произлизаме от един баща. Всички синове не са родени от една зодия, т. е. от една майка. Те са родени от един баща и от 12 майки: една ги е заченала, втора им е дала едни елементи, трета — други елементи и т. н. Истинската майка на човека е природата. Тя внася в него новото, т. е. това, което е тя сама. Често майката, която е родила детето си, гледа го и се чуди, защо не прилича на нея. Някои деца си играят с кокошките. Като снасят яйца, те ги взимат от полога и, вместо кокошите, турят други яйца — от патица или от юрдечка. Гледаш, някоя кокошка върви, а след нея — патенца или юрдечета. Кокошката ги гледа и се чуди, какви са тези малки, които по нищо не приличат на нея. Има условия в човешкия живот, когато с човека става коренна промяна. Той сам не се познава. Казват за него, че се обърнал към Бога.

Един английски писател пише за себе си: Станах една сутрин с особена идея за „аз-а“ в себе си. В мене стана някаква промяна, особено пробуждане, като че никога до този момент не се съзнавах като личност, като „аз“. От този момент, с него станали много пробуждания — нещо ново влизало в съзнанието му. Пробуждане на съзнанието става с всеки човек, в различните възрасти: от 7 — 14 години, от 21 — 28 и т. н.

Съществуват известни моменти в природата, които се отразяват върху човека наркотически, като отрова, която действа бавно, в продължение на много време. Ако се изследва кръвта на такъв човек, няма да се на-

мери никаква отрова, а всъщност, той е отровен. Този начин на отравяне е средство на черната ложка.

Една от задачите ви е да различавате ученика на Бялата ложка от този на черната. Погледът на ученика на Бялата ложка е установен; лъчът, който излиза от очите, е възходящ, нагоре. Погледът на ученика от черната ложка е разсеян, а лъчът — низходящ, надолу. В погледа му има нещо скрито, затаено. Нека всеки от вас вземе по едно огледало и да следи, установен ли е погледът му, или не. — Като Бога не можем да бъдем. — Това е изключено. Подобен на Бога можеш да бъдеш, но като Него — никога. Това значи: Когато живее в човека, Бог е подобен на него; щом е вън от човека, Той не е като него. Докато е в човека, Бог му дава условия да се проявява. Щом излезе вън от него, Той се проявява. Тогава Той започва да те учи и възпитава. Че си говорил за Него лоши думи, Той не те съди. — Защо? — В тебе е бил. Излезе ли вън от тебе, ти ще видиш и разбереш Неговата сила. Като се намериш в мъчнотия, питаш: Кой си ти? — Аз съм Този, Когото ти хулеше. Ще те науча да въздържаш езика си. Докато е в тебе, Бог говори само три пъти. Той ще ти каже тихо: Не се отдалечавай от мене. Не прави зло. — Аз съм свободен, никой не може да ми бъде господар. И наистина, като дойдат страданията, човек рижда, че не е господар на себе си. Казано е в Писанието: „На горделивия Бог се противи, а на смирения дава благодат.“ Горделивият казва: Знаеш ли, кой съм аз? — Кой си? Едно от ограничените същества, което не знае своя далечен произход. Който знае своя далечен произход, лесно се справя с живота. Той знае, защо е дошъл на земята: взима мотика, лопата и отива на работа. Той казва: Един Бог има в света. Всички хора са Негови съработници.

— Кои деца са законородени и кои — не? — Рождените от Духа са законородени. Стремете се да бъдете и вие такива деца. На всички са далени условия да бъдат законородени. Ако днес си житно зърно, турено в хамбара, утре ще те посеят в земята, да се новородиш. Нека остане в ума ви мисълта — да служите на Бога беззаветно! Светът да се обърне с главата надолу, вие да останете верни на тази идея. Няма сила в света, която

може да ви ограничи. Колкото и да ви ограничават, пак ще служите на Бога. Ще изпълнявате волята на Бога — нищо повече. В това е вашата сила. — Не е ли достатъчно, че вярваме в Христа? — Вярвате, но вярванията ви се подлагат на изпит. Вярваш в приятеля си, но като ти поиска 1,000 лв., започваш да се съмняваш, дали ще ги върне. Даваш му 1,000 лв., които след два-три деня получаваш. После ти иска 2,000 лв. — услужваш му, но съмнението не те напуска. Приятелят ти не успява да ги върне навреме. Не само това, но иска да му дадеш още 3,000 лв. Какво ще правиш сега? Ето един изпит и за двамата. Съмнението в тебе расте, докато един ден се отречеш и от Христа и кажеш: Ще тръгна в широкия път. — Не издържа изпита си. Каквото и да се яви на пътя ви, не допускайте съмнението в себе си. Това е характер! Когато дойдат най-големите изпитания и противоречия в живота ви, тогава ще намерите истината.

Вървя по улицата и си мисля върху различни въпроси. Срецам хора, всеки настроен зле, закана се нещо. Една жена се разговаря в себе си: Няма да се моля вече на Бога! Оглупях с тези молитви. Ще се разправам с хората, както ми попадне. Отговарям ѝ мислено: Ти сега, именно, си оглупяла. По-рано не беше глупава.

Продължавам пътя си и срещам един мъж, воинствен, сърдит, закана се на някого, да му тегли куршум. Човек трябва да бъде смел и решителен. Отговарям: Ти сега, именно, си страхлив. Едно време ходеше без револвер, никого не искаше да убиваш. Тогава ти беше смел и решителен. Сега вие един-друг се плашите. Носете въжиче, но по-силно от револвера. Не казвам да хвърлите револверите си. Носете големи ками в джобовите си, та като я забие в противника си, да разбере, че неприятел има пред себе си. — Какъв неприятел? — Който убива злото в него и, вместо да го повали мъртав на земята, го освобождава от всички ограничения. Що е камата? — Словото Божие. Ще говориш на противника си разумно. Това е твоята сила. Вие често влизате в една област на живота, дето съмнението неизбежно иде. Каквото и да правите, не може да го избегнете,

Една сестра взела на заем 3,000 лв. от един брат, но главата ѝ побеляла от него. Постоянно я безпокоел,

да му върне по-скоро парите. Мисля си, какво да направя, за да освободя тази сестра. Реших в себе си да извикам този брат и да му кажа: Сестрата е внесла парите си в моята банка. Понеже постоянно ме безпокоиш с мисълта си, ето, вземи тези 3,000 лв., които тя ти дължи. Така се разреши въпросът. Казвам: И млади, и стари, живеете без съмнение в Бога. Това е священо правило, но мъчно за изпълнение. Обезсърчиш се, усъмниш се в Бога и казваш: Няма да се моля повече! — Ще се молиш, време е за молитва. Коя е причината да не се молиш? — Толкова време се моля и нищо не съм постигнал.—Ще ви дам нов начин да се молите. Като се молите така, ще имате резултат. Обезсърчаваш се, защото не си слял навреме и не искаш да се молиш. Ела при мене и заедно ще посеем нивата. След известно време, семето ще поникне. Като сееш навреме, няма да се обезсърчаваш. Тогава и молитвата ще бъде навреме.

Едно нещо ме плаши: мисълта, че сте много добри. Ако бяхте лоши, нямаше да се страхувам; но понеже сте много добри, страхувам се за вас. Като сте много добри, на никого не отказвате, лесно се подавате на изкушения. Ако кръчмите бяха празни, щях да си легна и спокойно да спя, но тъй като кръчмите са пълни, а освен много добри, вие сте и много богати, всеки момент сте готови да влезете в кръчмата. Пътят, от който идете, е пълен със съблазни и изкушения, които имат за цел да спрат развитието ви. Големи борби стават не само на физическия свят, но и в духовния, и в умствения. Но и те ще се свършат. Обикновено, борбата започва отгоре и върви надолу. Ще бъдете смели и ще се държите за Божествения принцип. Бог води войната. Той воюва сега. Всички трябва да държите Неговата страна. Сега е истинската война. Ще ти кажат, че си стар. Не си стар. И на 90 години да си, ще се бориш. Гледам, един стар човек посещава беседите и ми казва: И аз, на стари години, съм се заел да допринеса нещо на света. Сега е време на война, и аз искам да дам моята лепта. И аз ви казвам: Няма да бъдем ексцентрични, но ще постъпваме разумно, за да озадачим противника си. Христос казва: „Синовете на този свят са по-умни от синовете на виделината.“ Срещне те някой, изпитва те, иска да знае, в какво вярваш. Не казвай

твоего верую, но говори умно, да разбере, че не си обикновен човек, но човек с убеждение. Нека разбере, че Бог, за Когото му говориш, не си Го наследил от дядо си и баба си, но си свързан с Него от създание мира; че имаш една велика опитност, на която се дължи твоята вътрешна светлина.

Когато твоего съзнание се пробуди, ти ще бъдеш абсолютно спокоен. Нещо в тебе говори: Не бой се! Това вътрешно спокойствие те прави устойчив, стабилен. Щом те срещне неприятелят, той веднага отстъпва. Когато пътищата на човека са угодни на Бога, Той го примирява с враговете му. Светът е пълен с недоволни, завистливи същества. И ще-не ще, човек ще мине през тези огньове. Ще мине през ада, ще чуе такива неща, каквито на ум не са му дохождали. Като отиде на небето, там ще види истинската красота. И колкото повече мълчи, толкова по-добре е за него. — Мъчно се живее с Бога. — Велико нещо е да живееш с Бога; да съзнаваш, че живееш; да чувствуваш живота на всички същества; да влезеш даже в съзнанието на една мравка. На земята ти не я разбираш, нямаш отношение към нея. В горния свят, светът на съзнанието, ти я разбираш. Затова, на земята и вие не разбирате Бога.

Поставете си следната цел в живота: Каквото и да ви се случи, бъдете готови да изпълните Божията воля. Дръж в съзнанието си свещеното правило: Аз-искам да изпълня Божията воля без никакво съмнение. Седиш пред масата с приятеля си. Нещо ти казва: Напусни това място! Ставаш от мястото си. — Де отиваш? — Имам едно свещено правило, трябва да го изпълня. Молиш се, нещо ти казва: Прекъсни молитвата! Прекъсваш молитвата. Имаш едно свещено правило, което трябва да изпълниш. Наистина, има нещо по-високо от тези формули. Професор си, преподаваш лекция. Нещо ти казва да прекъснеш лекцията си. — Има нещо по-важно от лекцията. Свещеното правило се налага, когато ти си отчаян, когато си приложил всички методи и нямаш резултат. Нещо ти казва: Стани! Друго ти казва: Стой на мястото си! Изкуство е да разбереш, какво да правиш. И Христос бил поставен на подобни изпити. Казва му се: Тръгвай! И Той тръгва. Тръгва царският син от село на село, годолав,

със сандали, обиколен с равини, книжници и фарисеи и проповядва. Какво велико търпение! Отвреме - навреме Той си въздъхва и казва: Докога ще търпя? Той знае священото правило: Изпълнение волята на Бога, без никакво съмнение! Какво по-велико от това? Священото правило отличава човека от другите същества. Това е човек с убеждение. Когато изпълнява священото правило, той забравя, какво говорят хората за него. Прилагайте и вие священото правило!

*

Бележки от частния разговор на Учителя,
с братя и сестри, държан след беседата
„Ще бъдете свободни“, на 11 февруари,
1923 г. София.

Дойдох да изпълня

„Да не мислите, че аз дойдох да разруша закона или пророците; не дойдох да разруша, но да изпълня.“ *)

Този стих съдържа три основни положения, които се определят с думите: закон, пророк и изпълнявам. Законът се отнася към твърдата материя. На философски език казано: Законът се отнася към онази реалност, която е вече проявена.

Под „пророк“ разбираме разумното, Божественото начало в човека. Той е онзи човек, който се стреми да схване Божествените мисли, да ги направи достъпни на другите.

„Не дойдох да разруша, но да изпълня.“ Не дойдох да разруша закона, т. е. Божественото в своята първична проява. Светът започва със закон, като пръв потик за проява на човешкия дух в известна посока. Какво ще разберете, ако ви пуснат в пространството, в тази безпределност, дето трябва да се движите с бързината на светлината? Изчислено е, че само за пресичането, т. е. за минаването през нашата слънчева система, от единия до другия ѝ край, са нужни около 36,000 години. Какво ще разберете от тази разходка? Знаете ли, колко слънца има във вселената? Според някои, те са около 100 милиона. Според изчисленията на някои учени, за да минеш от една система до друга, най-близка до слънчевата, са нужни около 90 милиона години. Може ли да си представите, какво грамадно, необятно е това разстояние? Лесно се говори на думи, че една вселена се състои от 100 милиона слънца. И друга някоя вселена се състои също от

*) Матей 5:17.

сто милиона слънца. Разбирате ли, какви са тези слънца и какво съдържат в себе си?

Днес хората седят и си играят като деца. Слушаш ги да казват: Има Господ; няма Господ. Така те си задават един важен въпрос и бързо го решават. Други се питат взаимно: Можеш ли да докажеш, че Бог съществува? — Мога. — Можеш ли да докажеш, че Бог не съществува? — И това мога. — Значи, ти можеш да докажеш и едното, и другото. Ето философската страна на това доказателство. Двама души седят пред масата, със запалена свещ, и спорят, има ли светлина, или няма. — Има светлина. — Можеш ли да докажеш това? — Мога. — Можеш ли да докажеш, че няма светлина? — Мога. Веднага изгасваш свещта. — Можеш ли да докажеш отново, че има светлина? — Мога. Пак запалваш свещта. Значи, има Господ, има светлина; няма Господ, няма светлина. Това е най-бързото доказателство. Така постъпват учените хора. Ученият духне в ума ти, загаси светлината и казва: Няма Господ. — Разбира се, че няма Господ, тъмнина е в тебе. Дойде друг философ, запали свещта, в ума ти влезе светлина, и ти казваш: Има Господ. Това е философия на философите. Много философи говорят за субективното, трансценденталното, но и те не знаят, какво представя трансценденталното. Когато Бог създаваше вселената, вие знаехте ли, каква беше земята? Имаше ли други планети около нея? Бяхте ли съветници на Бога? От едно малко камъче, геологът описва някогашното състояние на земята. Каквото и да се каже за нея, това са предположения, хипотези. Турците казват: „Олабелир“ — възможно е. Това не е упрек, но искам да зная, на какво почива вашата философия.

Спасението на хората е в това: да се научат правилно да мислят. Един турски султан обещал да даде голяма награда на онзи, който му каже същинска лъжа, която той да признае за такава. Извървели се един след друг дервиши пред султана да му разказват лъжи, една от друга по-големи. Първият дервиш казал: Султан ефенди, майка ми насади едно паче яйце и, като се търкулна то, от него излезе една камила. Султанът казал: Олабелир — възможно е. Идва друг дервиш и казва: Султан ефенди, едно време, баща ми, като воювал с московците, изтръгнал

един косъм от брадата си, турил го на Дунава и направил един голям мост от него. — Олабелир, казва пак султанът. Изредили се трети, четвърти дервиш, и най-послед дошъл последният дервиш, който носел един голям, празен кюп. Той казал: Султан ефенди, едно време баща ти воювал с московците, и моят баща му дал този кюп, пълен със злато. Султанът, като го слушал, си мислел: Ако кажа олабелир, ще трябва, по закона, да му платя; затова той казал: Бу яландър — това е не възможно. Така и ние, когато не ни засяга някоя истина, казваме: Възможно е. Но когато се отнася до нас, тогава казваме: Това не може да бъде! — защото ще трябва да плащаме.

Някога вие гледате на законите като на методи за развитие на вашия живот и намирате известно подобие между човешките и природните закони. Всяко семейство си има свои закони. Там бащата и майката създават законите. Няма дом, няма общество и държава без закони. Обаче, тези закони не са постоянни, както природните. Някъде Христос прави сравнение между законите на Мойсея и Своите, отдето се вижда, че Христовите закони, т. е. законите на Любовта са закони на великата разумна природа. Когато престъпва тези закони, човек непременно заболява. Тази е причината за всички болести. Например, неправилното хранене причинява разстройство на стомаха. Изопачените чувства внасят разстройство в дихателната система. Благодарение на неправилните чувства, човек заболява от бронхит, задуха, туберкулоза. Поради неправилно отнасяне към нервната система, явяват се различни нервни разстройства, специално неврастения.

Христос казва: „Не дойдох да разруша закона, но дойдох да изпълня.“ — Къде трябва да се изпълни законът? — Първо в дома, а после в църквата. Когато се роди дете, първо майката трябва да знае, какво направление трябва да му даде. Направлението или наклонът — нагоре, или надолу, по който детето тръгва, определя неговата бъдеща съдба. Ако наклонът е слаб, човек може да слиза спокойно, без да пострада. Ако наклонът е голям, очаква го катастрофа. Същото се отнася и за възлизането нагоре. От значение за детето е първият потик, който майката внася в него. От това зависи, накъде ще тръгне детето — нагоре, или надолу. Важен е наклонът,

който човек дава на своите мисли и чувства. Един момент решава съдбата ви. Следователно, дали една мисъл ще вземе възходяща или низходяща посока, това се определя от специални закони.

Както говорим за мисълта, питам: Вижда ли се тя? Сама по себе си, мисълта е невидима, но резултатите, т. е. пейните прояви са видими. Тя се изразява чрез разумността. Виждате едно интелигентно дете. То свири добре на цигулка и, като го слушате, забелязвате, че между мисълта и свиренето му има известна връзка. Каквато последователност има в мисълта му, такава последователност се забелязва и в свиренето. Човек може да кара кола, да пише книги, да свири, да рисува, но във всичко ще изяви своята разумност. Каквото носи човек в себе си, това изявява навън. Отивате в един дом, десто нещастията се трупат едно след друго. Имат три деца, и всички умират. — Защо умират? Ще кажете, че причината се крие в родителите, или в това, което детето носи в себе си. — Не, причината за това е друга. Питам: От просено брашно можете ли да направите баница?

В приказката за просото се разказва следното. Някога в света се отворила война. Житото, царевичата, ръжта и ечемикът отишли на бойното поле с воюващите, да им помагат. Те оставили просото да услужва на хората, които не се биели. То ги запитало: На баница да ставам ли? — Ти стани на хляб, че за баница не мисли. Наистина, просото едва става на хляб. За баница то съвсем не е годно.

Какво може да се сачква от дете, направено от просено брашно? От просено брашно даже хляб мъчно се прави. Останс ли баница да се прави, нищо не може да излезе. От просото става хубава боза. Какво може да се очаква от човек, направен от просено тесто? Той ще бъде с големи изисквания; ще казва, че това не е право, онова не е право и така ще мине живота си. Да, но има един основен закон в живота, с който не може да си играете. В света съществува абсолютен ред и порядък. Философите отричат този закон. Песимистите също го отричат и казват, че светът е лош. — Възможно е. Оптимистите казват, че по-добър свят от нашия не съществува. — И това е възможно. Обаче, нашият свят е малка частица от го-

лемия свят. Земята е един от нисшите светове, в сравнение с другите светове. Тя е под тях. Животът на земята приготвя човека за по-велик живот. Той е лаборатория, в която се правят различни опити. Земята е изправително заведение. Когато някой дух в духовния свят стане много своенравен и не иска да се подчинява и изпълнява Божествените закони, изпращат го на земята да се смири. Когато някой дух от онзи свят не се подчинява на Божествените закони, изпращат го на земята да се възпитава. Щом слезе на земята, веднага го обличат в материята и го ограничават. Той ходи тук-там с наведена глава, говори, но никой не го слуша. Най-после той казва: Работата не върви. На небето е бил архангел, а тук минава за обикновен човек. В духовния свят думата му се изпълнявала, както на генерала. Какво прави генералът? Докато има войници, вади сабята си и казва: Напред! Щом го напуснат войниците, никаква сила няма. И архангелът, докато има войници, силен е. Вади сабята и командува: Напред! Щом войниците се откажат да го слушат, колкото и да казва напред, той остава сам. Следователно, докато сме разумни, всички ни се подчиняват. Много естествено, животът ни не зависи от нас.

Животът е велика сила, вложена в нас. Тя държи сметка за всичко. От нея зависи нашата свобода. Казваш: Мога да живея, както искам. Лъжеш се, не можеш да живееш, както искаш. Утре тази сила те хване за гърлото и казва: Турете този генерал в гроба, там да опита силата си. Тук живата природа продължава да работи: дерекожата на генерала, докато един ден останат от него само сухи кости. — Де отиде генералът? — Дето отиват всички хора. Там има царе и патриарси, пророци и светии, адепти и брамини. Законът на справедливостта постъпва еднакво с всички хора: оголва ги сваля горната им дреха, освобождава ги от излишния товар. Че си бил цар или патриарх, тя не иска да знае. Колкото по-висока длъжност си заемал на земята, толкова повече ще плащаш. Смъртта еднакво одира кожата и на царя, и на последния просяк. Тя не прави разлика между богат и беден, учен и прост. Според индусите, смъртта е Божествена сила, на която всички се подчиняват. Като срещне непокорен човек, тя

казва: Доведете го при мене! Съблечете го и го пуснете да си отиде.

Христос казва: „Аз не дойдох да разруша, но да изпълня.“ Мнозина, влезли в новия път, мислят, че могат да пристъпват законите. Не, ако праведният преяде, ще го боли коремът също, както и грешника, когато преяжда. — В какво трябва да се проявява праведният? — Първо, той трябва да бъде умен, да знае, как да яде; да се задоволява с малко храна; да използва енергията и на най-малкото количество храна. Сега хората работят много, а малко печелят. Почти целият живот на човека е зает с мисълта, как да изкара прехраната си. В това отношение, те са като птиците. Гледаш едно врабче, по цял ден то хвърчи и подскача. Тук кацне, там кацне, на плета кацне. Като го гледаш, казваш си: Колко свободно е това врабче! Ти не подозираш, че крайната цел на неговия живот се заключава в това: къде да намери храна и как да задоволи глада си. Вечерта то казва: Слава Богу, мина денят, намерих си малко храница! На другия ден то пак си търси храна. Наблюдаваш врабчето и си казваш: Колко умно гледа това врабче! Да, умно гледа, търси си храна.

Ти си агент на едно осигурително дружество. Ставаш рано и си казваш: Господи, помогни ми! Кажи ми, кого да осигуря днес. Като помислиш малко, решиш да отидеш при един богат човек, да го осигуриш за 50 — 60 хиляди лева. Като намериш такъв, убеждаваш го да се осигури. Всъщност, ти сам си осигуряваш прехраната. Не е лошо да се осигуряваш, но на другата сутрин пак се молиш: Господи, помогни ми и днес да осигуря някого. Ако си поет, ставаш рано сутрин, написваш писмо на възлюбената си и мислиш, че си осигурен. Ако си проповедник, рано сутринта почваш да мислиш, каква проповед ще държиш. Взимаш Библията, отваряш я тук-там, намериш някой стих и решаваш по него да говориш. Четеш стиха: „Ако не се покаете . . . “ — Започваш да говориш, като че ти си най-големият праведник. Значи, другите да се покаят. Ами ако ти не се покаеш? В Америка има много проповедници, между които — доста ексцентрични. Един проповядва пред много слушатели: Трябва да живеете добре, както Бог изисква; ако не, ще слезете на дъното на ада. Една моя баба не изпълняваше Божия

закон и, като умря, отиде направо в ада. Един от слушателите, като чул тези думи, станал и тръгнал да си отива. — Стой, къде отиваш? — попитал проповедникът. — Отивам в ада. Няма ли да пратиш много здраве на баба си? Питам: Ходил ли е проповедникът в ада? — Само онзи може да говори за ада, който е ходил там. Опитал ли е той ада? Знае ли, какъв огън има там? — Така го описва Христос. — Според мене, ако вие, наистина, вярвате в Христа, няма да грешите. Понеже грешите, вие не вярвате в Него. Ако човек само веднъж е влязъл в ада, като дойде на земята, ще се освободи от всичко временно, преходно и ще каже: След като минах толкова мъчения и страдания в ада, нищо повече не искам; нито пари, нито къщи, нито имоти — нищо не искам. Някои евангелски проповедници определят, колко хиляди години ще стои човек в ада и през какви страдания ще мине. Докато му се простят греховете, ще минат толкова години, колкото е нужно да се изпари водата от океана, като на година се изпарява по една капка вода. Този проповедник участвувал ли е в работата на Господа? Той не разбира Писанието, а говори за големи работи. На какво базира той проповедта си? — На думите от Писанието, дето Бог казва на еврейския народ: За вечни времена ще ви отстраня от лицето си. Какво означава думата „вечно“? — Във веки веков. След време дохожда един пророк и предава думите на Господа: „Израиле, обърни се към мене!“ Значи, единият пророк говори едно, а другият — друго. — Кой пророк е бил с Господа, да знае, какво мисли Той? Ние нямаме право да тълкуваме думите на Господа, да казваме, кой колко ще бъде наказан. Не е въпрос за наказанието, но има закон, който хваща човека. Законът наказва, а не Бог. Това трябва да знаете всички. Някога, в една минута човек може да преживее страданията на хиляди години. Значи, страданията и наказанията не се определят от времето.

Христос казва: „Докато небето и земята не преминат, този закон няма да се измени.“ Ние трябва да спазваме закона, понеже той е необходим, както за развитието ни, така и за нашето щастие. Всички хора — мъже и жени, трябва да знаят този закон. На него се основава бъдещето общество. „Една рязка няма да се измени от

този закон“, казва Писанието. — Как може да се изпълни законът? — От страх, както в животинското царство, и от любов — съзнателно изпълнение. Същевременно, ще прилагате и мъдростта. За да изпълниш закона, трябва не само да обичаш, но и мъдър да бъдеш. Днес повечето хора се поляризират, т. е. раздвояват се. Правилно ли е това? Една майка има две дъщери. Към едната е по-благосклонна. Облича я по-добре, готова е на всякакви жертви за нея. Към другата е по-невнимателна, поради което събужда в нея горчиви чувства. Втората дъщеря изменя разположението си към майката. Коя е причината за това? — Има някаква вътрешна причина. Правилно е, когато човек води религиозен живот, в сърцето и ума му да стават промени. Докато мислиш, че някой може да ти отнеме щастието, ти не си свободен. Щастието на човека зависи от самия него. Щастието се дължи на вътрешната връзка на човека с Бога, Който живее в него. В този смисъл, никой не може да ти отнеме щастието. Под „Бог в човека“ разбираме онази вътрешна светлина, която озарява човешкия ум. Той започва да мисли, че има една велика, интелигентна сила в света, която направлява човешкия живот. Тази сила е Божественото начало в човека. То всякога напътва човека в истината. Който служи на това начало, никога не страда. Искаш, например, да пътуваш за Бургаз. Нещо отвътре ти казва: Отложи пътуването си. Параходът ще претърпи катастрофа. Слушай този глас. Готовиш се да отидеш на театър. Нещо ти казва: Не отивай, тази вечер театърът ще изгори. Слушай този глас. Каквото казва Божественото, всичко се сбъдва. Човешкото сърце е в ръцете на Божественото начало. То може да направи с него, каквото иска.

Мнозина мислят, че са самостоятелни. Много се лъжат. Бих желал да видя един самостоятелен човек. Когато държавата обяви война, кой човек ще прояви своята самостоятелност, да каже, че не иска да воюва? Човек може да воюва или по убеждение, или по необходимост. Някой гладувал четири-пет деня. На пътя вижда торба с хляб. Може ли да се въздържа, да не вземе от хляба? Колко хора могат да издържат на глада? Има и такива, но малко са. Колко слаби, дребни случаи има в живота, дето човек може да прояви воля, въздържание, но не проявява. Даже

културни хора не могат да издържат, когато някой не ги поздрави, или не укаже внимание към тях. Срещнеш приятеля си, който, зает в мисълта си, не те поздравява. Ти го погледнеш, искаш да го поздравиш, но той не те вижда. На тебе ти става мъчно. Защо не влезеш в положението на приятеля си? — Зает е човекът. Колко пъти и аз съм бил замислен. Срещат ме, поздравяват ме, но аз не ги виждам, не отговарям на поздравите им. Всеки има нещо, което го мъчи, или е зает с някаква мисъл. Не гледайте криво на тези работи. Казваш: Този човек не ме гледа с добро око. Лъжеш се. Той даже не мисли за тебе в този момент. Той има да взима отнякъде 10,000 лева, с които ще си плати една полица. Понеже не му ги връщат, той се мъчи. Ти го поздравиш, а той не ти отговаря. Казваш, че ти се сърди нещо. Не, той си има някаква беля на главата. Друг си навехнал крака, боли го. Ти го поздравиш и си мислиш, защо е неразположен той към тебе. Боли го крак. Няма нищо човекът против тебе. Твоето неразположение не иде отвън. Всеки човек си има по един червей или по един трън в петата — Павлов трън, който го мъчи. Как ще извадиш този трън от себе си? Казвате, че Христос ще оправи света. — Христос е Божествената Любов, Божествената Мъдрост, Божествената Истина, които трябва да се приложат между мъже и жени, между учители и ученици, между свещеници и пасоми. Цялото човечество трябва да знае тези принципи и да ги прилага разумно. Затова Христос казва, че Бог е верен на своя закон. Ако и майката не е верна на този закон, ще даде лош наклон на своето дете. След това ще дойдат различни заведения да изправят живота на това дете, да изправят неговия наклон. Как ще се изправи това дете? Как ще го изправиш, като не знаеш причините за това? Всяко престъпление си има своя причина. Причината за престъпленията у всички хора не е еднаква. При това, трябва да се знае, кое е престъпно, и кое не; да разбираш изтънко човешката душа и нейните нужди. Ние сме дошли до положение, да се дават специфични условия за развитието на всеки човек. Само така ще се проявят неговите дарби и способности. Ние живеем в така наречения „век на огъня.“ Днес се иска малко нещо от човека, за да се прояви скритият огън в него.

Дошло е време, да се пробуди у нас разумното начало, за да започнем да изучаваме себе си и да приложим Великия Божи закон. Ще кажете, че сте дошли до известни познания. Възможно е, но тези знания не са достатъчни. Животът ще се измени, ще стане по-сложен, ще се нуждае от повече знания. Какво е положението на сегашните млекопитаещи? Едно време са били господари, сега са слуги. Едно време черните са били господари, сега са слуги на белите. Иде нова раса, на която белите ще слугуват. Всяка раса е дала нещо от себе си. Бялата раса е направила много повече от черната и жълта раси. Следната раса — расата на Любовта, ще даде най-много. Тя ще се представя от благородни, светли души. Тя ще донесе новата култура на земята. Хората ще се познават, ще живеят братски помежду си. Тогава, като пътуваш от един град в друг, няма да вадish разрешение, да се записваш, но ще пътуваш свободно. Никой няма да те пита, отде идеш и къде отиваш. В който град отидеш, ще имаш най-малко десет души приятели, които ще те поканят. Всеки ще счита за привилегия, че си влязъл в неговия дом.

Сега, като отидеш в един град, веднага търсиш хотел, там да нощуваш. Хората на новата раса ще се хранят изключително с растителна храна. Там няма да се говори за месна храна. Съвременните учени говорят за месото, като за по-силна храна. Наистина, месото е по-силна, но повредна храна. Тя съдържа повече отрови и прави човека груб, жесток. Тревопасните, като вегетарианци, са дошли до по-високо съзнание от месоядните животни. Като ги колят, те изпитват особен страх, който образува в организма им известни токсини. Хората, като ядат месото на тревопасните, приемат тези токсини в организма си и започват да боледуват, особено от неврастения. И лекарите признават това, но казват: Съвременният човек не може още без месо. Който иска да влезе в расата на Любовта, трябва идейно, по убеждение да се откаже от месото. Човек трябва да пресъздаде своя организъм. Ако не може да направи това, дълго време ще живее с подбудите на животните. Каква е разликата между тревопасното и месоядното животно? Например, лисицата е поумна, по-хитра от овцата. Какво ще кажете тогава за слона, който е вегетарианец? По-глупав ли е от лисицата? По-мал-

ко интелигентен ли е от нея? Слонът, със своя хобот, може да свърши много повече работа от лисицата. Ще кажете, че славеят, първият певец, се храни с мушици. Аз пък ще изнеса гълъба, който всякога е бил вегетарианец. Той се храни само със зрънца, но по никой начин не стои подолу от славея. Гълъбът се взима за символ на чистота. Птиците, които се хранят с мушици, имат разбиране и философия като хората. Обаче, гълъбът има друго разбиране. Той казва: И със зрънца може да се храниш. Гълъбът показва на опит преимуществото на вегетарианството пред месоядството. Славеят, който се храни с мушици, както пее на дървото, така може да падне на земята и да умре. — Защо? — Заразил се от нещо. Ако славеят се хранеше само със зрънца, щеше да пее по-добре, отколкото сега. Ако една певица започне да пие, да яде много месо, непременно ще развали гласа си. За да пее добре, певицата трябва да има добри, благородни чувства. Те внасят потик, импулс към възвишеното. Ето защо, певицата не трябва да се храни с месо, да пие, да пуши, да яде кисело или лютиво.

Христос казва: „Не дойдох да разруша закона, но дойдох да изпълня.“ Това значи: Дойдох да науча хората, как да живеят правилно. Питам философите и учените: Кой от тях, от две хиляди години досега, се решил да направи опит, да покаже на хората, как може да се изпълни този закон? Мислите ли, че ако християните направят опит да приложат Христовото учение, няма да имат резултат? Гръцката и римска църкви и доднес още спорят върху въпроса за произхода на Светия Дух. Какво са постигнали с този спор? Католиците признават едни светии, православните — други, но и това не разрешава въпросите. Христос не е дошъл да издигне едни светии над други. Неговото учение е обществено. То се стреми да научи всички хора да живеят разумно; да създаде добри домове, дете майки и бащи, синове и дъщери, господари и слуги да живеят помежду си по закона на любовта и мъдростта. Слугата да е независим и да работи добросъвестно, с любов. Тогава той може да каже на господаря си: Господарю, готов съм да направя всичко за тебе, но само онова, което е право. Вън от правото,

нищо не мога да изпълня. Искам да работя по свобода и с любов.

„Дойдох да изпълня закона“. От гледището на този закон, казвам: Нека всички християнски свещеници и проповедници решат само за един месец да приложат Христовото учение, да покажат на хората, как трябва да се живее. Кой щеше да им забрани, ако с едно писмо се обърнеха към всички духовенства в целия свят, да се отправят към Бога с молба да се отклони войната? Щеше ли да има война? — Нямаше да има, разбира се. Какво стана, всъщност? Английските проповедници тръгнаха с Англия, американските тръгнаха с Америка, германските — с Германия, ходжите — с Турция, българските свещеници — с България. Всички благословиха оръжието и взеха участие във войната. Питам: Де остана законът? Де остана пророкът? Де остана разумното изпълнение на Божията воля? Следователно, духовенството казва: Ние не сме в състояние да спрем войната. — Прави са, те не са в състояние да спрат войната, но са в състояние да се молят. Ако се молеха на Бога, Той щеше да спре войната. Така те щяха да имат жив опит.

Коя е причината за разяждане на съвременното общество, на съвременното човечество? — Непризнаване на погрешките. Първо, духовенството трябва да признае своите грешки, да се изповяда. Умният пръв трябва да признае грешките си. Ако си касиер и направиш едно погрешно изчисление, дадеш на някого 10,000 лв. повече, отколкото има да взима, няма ли да го извикаш да си признаеш грешката? Ще кажеш, че си му дал 10,000 лв. повече и ще ги вземеш назад. Ако искате да служите на Бога, не трябва ли да си признаете грешките? Всеки народ се познава по своето духовенство. Като влезеш между един народ, ще гледаш, какви са неговите духовници, учители и управници. Те могат ли да бъдат по-добри, отколкото са сега? Българинът има една слабост — той е фаталист. Още със започване на известна работа, той казва: Тази работа няма да върви. И наистина, работата не върви. Той развил в себе си чувството, да схваща неблагоприятните моменти в живота, но не е разбрал закона, че може да им противодействува. Като за повече детето му, българинът казва: Писано е на това

дете да умре. То не може да живее. И наистина, детето умира. Така може да умориш всеки човек. Ако не дадеш на човека да яде 40 деня, той непременно ще умре. За да не умре, ще му дадеш да яде.

Христос казва: „Аз дойдох да изпълня закона.“ — Кой закон? — Законът на Любовта. Този закон трябва да се проповядва, да се изпълни от всички духовници. Те признават, че има един Христос, че е Син Божи, но не изпълняват Неговата воля. И религиозните хора още не могат да се обърнат към Бога. Те още не са се молили колективно на Бога. И доднес още хората не се решават да се обърнат за помощ към Бога. Духовниците са канали, проводници на Бога, но не изпълняват тази служба. Те казват, че Бог говори чрез тях, но така ли е, всъщност? Аз казвам, че Бог никога не е говорил чрез духовенството. Нека не се обиждат те, но така е. Старите пророци, чрез които Бог е говорил, са излизали от народа, от прости овчари и говедари. Един от пророците казва за себе си: „Бог ме взе от говедата и ме направи пророк.“ Той бил говедар, но умът му не е бил говедарски. Вината в духовенството е там, че, като се предават на несъщественото в живота, не могат да възприемат Божията воля и не могат да изпълнят Божия закон. Аз съм правил ред опити да видя, как работи Божият закон. Кесията ми е пълна. Дойде при мене един, иска нещо, дам му. Дойде втори, и на него дам; дойде трети — също. Гледам — кесията ми празна. Законът казва: Дай! — Но за мене нищо не остана. Нещо отвътре ми казва: Нали вярваш? — Вярвам, но и за себе си трябва да помисля. — Щом мислиш за себе си, и ти ставаш като другите хора. Законът трябва да се изпълни! Как изпълняваш закона? — Понеже съм здрав, взимам мотиката и отивам на лозето да копая. До вечерта си изкарвам прехраната. Всички трябва да държим мисълта — да научим по един занаят, да сме готови за всякаква работа. Сега хората се събират и обсъждат въпроса, кой е прав, и кой — крив. Казано е: Няма праведен човек. Праведен е само онзи, у когото Бог живее, или който е свързан с Бога. Под „Бог“ аз не разбирам този, когото вие търсите вън от себе си. Аз говоря за онзи Бог, Който дава всички блага на живота; Който дава добри синове и дъ-

щери; Който урежда работите на хората. Болен си. Помолиш се на този Господ и в скоро време оздравяваш. Объркаш работите си. Помолиш Му се, и Той ги оправя. Аз разглеждам Бога като вътрешна сила, която хората не познават. Всеки може да опита тази сила в себе си. Ще кажете, че това е заблуждение, фатализъм. Не, това не е заблуждение, нито фатализъм. Ако си умен, Бог ще ти говори по особен начин. Но ще се пазиш от вътрешни заблуждения. Някога Духът ти говори; някога твоят дух говори, а някога други духове ти говорят. Ти и Духът Божи сте едно и също нещо. Но като мислиш, че си нещо различно от Бога, ти сам се заблуждаваш. Заблуждението ти е там, че, като малко човече, искаш да проявиш сила като Божията. Не, човешкият ум не може да се сравнява с Божия. Може да бъдеш и като Бога, но само в едно — в любовта: Да обичаш Господа с всичката си душа и да обичаш ближния си като себе си. Кой от вас се опитвал да обича хората? Правила ли сте опити в това отношение?

Първият закон, който трябва да приложим: „Да възлюбим Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.“ — Защо трябва да обичаме Господа? — За да познаем себе си. Казвам: Дълго време трябва да се грее човек на слънцето. Само така той ще прояви своята енергия и ще се познае. Който не се е грял на слънцето, не може да стане истински човек; който не се грее, постепенно се смаява. Следователно, ако искаш да се разшириш, грей се на слънцето. Затова е казано: „Познай себе си.“ Аз казвам: „Възлюби Бога!“ Щом познаеш себе си, ти ще съзнаеш и своите задължения. Ще станеш носител на великата Божия мисъл. Като се греете на слънцето, вие ще се свържете с живия Господ. Няма да страдате от никакви болести, от никаква неврастения. Каквито мъчнотии да имате, ще ги разрешавате разумно. Грейте се на Божието слънце, да ви озари Неговата светлина. Когато е озарила тази светлина, направила го е добър, умен и справедлив. Това не значи, че той само се моли. Неговият живот, сам по себе си, е молитва. Като отиваме на Витоша, срещат ни хора и ни питат: Да се молите ли отивате? — Отиваме да дишаме чист въздух. Чудни са хората! Като гледат, че си види-

гаме ръцете нагоре, те мислят, че се молим. Аз вдигам ръцете си, като прабя упражнения; вдигам ръцете си и когато късам плодове. Не мислете, че когато вдигам ръце, все на Бога се моля. — Де е Бог? Гор е ли е? И без да вдига ръцете си нагоре, човек може да намери Господа. — Де ще Го намери? — Дълбоко в себе си, като съзнание. Като срещна човек с такова съзнание, и без да вдига ръцете си нагоре, аз познавам, че той е свързан с Бога.

Срещам един човек, който е гладувал три дена. Казвам: Братко, ела с мене. Ще отидем в близката гостилница да се нахраним. Аз ще го питам, откъде е; той ще пита, откъде съм и така ще станем приятели. Който ни гледа, ще каже: Колко хубаво се разговарят тези — като братя. Ако искате, ще ви дам начин, как да се разговаряте и вие. Срещаш едного, който кара една кола, целият изпотен. Не го питай, откъде иде и накъде отива, но застани отзад на колата и бутай. Конят е слаб, мъчно тегли колата. Така ще помогнеш и на него, и на коня. Като се изпотиш добре, питай го: Братко, кога тръгна от града? Сега той има доверие в тебе и ще ти разкаже всичко. Като стигнете до къщата му, той ще те покани; заедно ще си починете и ще се нахраните. А така, само да разпитваш човека, без да му помогнеш, това не е правилно. Услужи на човека, покажи внимание към него, за да спечелиш доверието му. Това значи, да отиваш на църква. Връщаш се от работа, и ако жена ти не е наготвила, не се сърди, но помогни ѝ заедно да наготвите. Кажи ѝ: Радвам се, че и аз можах да ти помогна. Дали мъжът, или жената ще сготви, не е важно. Който е свободен, той ще готви. Това изисква новото учение. То е учение на опиг. А тъй, цял ден да се молиш, това не е молитва. — Господи, благослови ни, излей Духа Си върху нас! — Много ще чакаш това благословение. Запретни ръкави и кажи: Господи, искам да покажа, че си жив. Ще работя заради Тебе, заради Твоето име. Който те види на работа, ще каже: Какво става с тебе? Колко си се изменил! — Да, днес ме посети един добър мой приятел. Той ми говори за едно ново учение. — Какво е това ново учение? — Един ден, като работим заедно, ще ти разкажа нещо за новото учение. Казвам: Ако не работите в духа на но-

ното учение, няма да го разберете. Ако само говорите, това е дресировка, не е възпитание.

Един англичанин имал дресиран тигър, който водел навсякъде със себе си, като куче. Тигърът изказвал радостта и благодарността към господаря си с лизане на ръката. Един ден англичанинът четял една философска книга и, силно увлечен в четенето, не забелязал, че тигърът му ближел ръката, но толкова много, че кожата се протрила и почнало да тече кръв. Като усетил миризмата на кръвта, тигърът се настървил за месо и се готвел да захапне ръката му. Слугата, негър, като видял това, прицелил се с пушката си и повалил тигъра на земята. Така той спасил господаря си от смърт.

Казвам: Тигърът е във вас, и ако е дресиран, вие сте в безопасност. Обаче, има случаи в живота, когато той проявява своето естество, и човек тогава се намира в опасност. Тигърът е животинското естество в човека, което трябва да се подчини на Божественото начало. Мнозина ме питат, каква е целта ми, като проповядвам на хората. Отговарям: Ако аз съм дошъл на земята да проповядвам такова учение, каквото другите проповядват, нямаше нужда да идвам. Аз проповядвам едно учение, диаметрално противоположно на досегашните. То е Христовото учение, което трябва да се приложи в живота, поне в малък размер, а именно, в отношенията между бащи и майки, синове и дъщери, слуги и господари — между всички хора на земята. Нека всички свещеници и проповедници се съберат един ден, да се помолят на Бога да им помогне в прилагане на Христовото учение. Щом го приложат, тогава всички хора ще се помирят. Не е въпрос, какво е говорил Бог в миналото. Важно е, какво говори днес. За мене, Господ е жив, и Христос не е Този, Когото познавахте в миналото. Това може да се докаже. Едно време разпнаха Христа на кръста, и учениците Му се разбягаха. Сега Христос е великан, мощна сила. Има 500 милиона последователи, а горе, на небето, около Него има 144 хиляди души, завършили своята земна еволюция. Ако с тези 144 хиляди души Христос приложи силата си, в каква и да е посока, Той е в състояние да стопи всичко. Ако със своята сила Христос насочи мисълта си към кой да е народ, Той пак ще стопи всичко. Пред лицето Божие,

пред Христовата мисъл всичко се стопява, всичко се превръща на вода.

Като ме слушат да говоря така, казват, че това социално учение може да се приложи. — Според мене, всички съвременни учения, всички теории могат да се приложат, но на база на любовта, т. е. върху вътрешния принцип на живота. Всички растения могат да растат и да се развиват, само ако са посадени. В този смисъл, Христовото учение е почва, т. е. основа на всички социални учения. На тази почва всичко може да се приложи, всичко да вирее. Нека признаем, че всички съвременни партии, всички социални учения, имат нещо идеално, макар че имат и някои неприложими неща. Едно е важно, че всички съвременни идеи могат да се приложат на основа на Христовото учение. Значи, майките, бащите могат да приложат Христовото учение в домовете си. — Как? — Достатъчно е да знаят, какъв наклон да дадат на детето си. Това става още при раждането на детето. Майката може да му вдъхне разумност и интелигентност; да даде потик на неговото чувство; да усили волята му. Същевременно, тя може да спре развитието на човека. Още като бременна, жената трябва да бъде смела и решителна, да живее без страх. Умът ѝ трябва да бъде всякога свеж, бодър, зает с благородни и възвишени мисли и с онези велики истини, които движат героите на съвременното човечество. Тя трябва да бъде оптимистка. Да казва на детето, докато е още в утробата ѝ: Слушай, мама, аз искам да бъдеш свършен човек; да носиш блага на всички хора; да знаеш, че в името Божие всичко е възможно. Може ли страхливата бременна жена да внесе нещо велико и благородно в своето дете? Може ли, бащата, който прекарва по цели нощи в ядене и пиене, в разпуснат живот, да предаде нещо добро на детето си? Нека младото поколение да знае това.

Казваш: Човек не трябва да се жени. — И това не разрешава въпросите. Едно е важно: Всеки иска да обича и да бъде обичан. Иначе, не искаш да се жениш, а въртиш любов. И това не разрешава въпросите. Всички, без изключение, трябва да изпълнят закона, да изпълнят волята Божия. Изпълнението на волята Божия е необходимо за всички, без разлика, като свещен, абсолютен за-

кон. По този закон не се мисли. — Защо? — Защото той включва всички останали закони. — Как ще изпълним Божията воля? — Ще правите опити. Учението на Любовта е учение на опит. Има много сили в природата, върху които също не може да се мисли. Ще вървиш в съгласие с тези сили — нищо повече. Природата разполага с блага, които изпраща на хората, без да ги пита, искат, или не искат. Тя ни освобождава чрез тези блага. Значи, природата е в състояние да ни освободи от робството, в което се намираме. Като ни дава изобилно въздух, вода, светлина и храна, тя ни освобождава. Лошото е, че вие още не знаете правилния метод за възприемане на тези елементи. Например, има особен начин за възприемане и обработване на твърдата храна от човека. Кой е този начин, няма да го кажа сега. Той е за учени хора. Ако аз обработвам един декар земя по свой начин, а друг — сто декара по обикновен начин, житото, което ще даде моя декар, ще съдържа повече енергия и прана от тази на житото от стоте декара. Има начини, чрез които човек може да пести време и енергия, да си служи с тях при особени случаи. Но тези начини още не се знаят. Като не знаят това, хората казват: Така е наредил Бог. — Не, вие сте се отбили от естествения път на развитието си. Поради вашите грешки, животът ви станал толкова тежък, че не можете свободно да си починете.

Христос казва: „Аз не дойдох да разруша закона и пророците, но дойдох да изпълня.“ Та и вие, разбирайте, какво ви говоря. Онези от вас, които са готови, нека направим една стъпка напред. Да спрем на едно място, това не е печалба. Първата стъпка е велика, втората стъпка е още по-велика. Сега разполагаме с пет сетива, трябва да развием шестото. Станете пророци, отдалеч да предвиждате това, което има да ви се случи. Да слушаме гласа на Бога, когато ни говори! — Може ли Бог да ни говори? Можем ли да слушаме Неговия глас? — Можем. Няма по-благ, по-мек глас от гласа на Великия. Щом го чуеш, дето ходиш, каквото правиш, ще носиш радост и веселие в душата си. И тогава, с който човек влезеш в разговор, ще проникнеш в дълбочината на неговата душа, ще разбереш неговите мисли и чувства и ще бъдеш готов да му

помагаш. При това положение, всички хора ще си услужват. Сега всеки живее само за себе си. Според мене, който вярва в Бога, той е в състояние да приложи Христовото учение. Той е в състояние да изпълни закона. Като знаете това, не очаквайте спасението отвън — спасението и силата са в Бога. Още днес, всеки може да бъде силен. Казвал съм ви и пак ви казвам: Не търсете велики неща, но започнете с малките опити. Ако направиш микроскопическо подобрение в своя дом, това е един опит. Това значи, да живееш по Христовия закон. Ако майката отиде на работа, дъщерята ще остане вкъщи да готви, да чисти и, като се върне от работа, тя ще я посрещне и ще каже: Заповядай, майко, да си починеш. Ще ѝ даде топла вода да си измие краката, дрехи — да се преоблече и ще седнат двете да се нахранят. Като се върне бащата от работа, синът ще го посрещне и ще каже: Татко, свърших всичката работа. Ела да се омиеш, преоблечеш и да седнем да ядем. Така жената ще посреща мъжа си, и мъжът — жена си. Това изисква Божията Любов. Сега, мъже и жени, седят като стари аристократи, и очакват един на друг. Жената казва: Чудно, защо се забави мъжът! Зная го аз него, той лесно се захласва. И мъжът, като очаква жена си, сърди се, че не се е върнала от пазара, не е сготвила навреме. И проповедникът не е доволен от своето събрание. Казвам: У всички има известни вярвания и заблуждения, които трябва да се турят насграна. Вие сте в състояние да подобрите живота си. Бог изисква това от вас. Казано е в Писанието: „Като чуете гласа ми, не ожесточавайте сърцето, но вслушайте се в него.“

Христос казва: „Ако ме любите, ще изпълните Моя закон. Както аз изпълних закона на Моя Учител, така и вие, ако ме любите, ще приемете моето учение и ще изпълните моя закон.“ Това може да се провери, да се направи един малък опит. Само така, новото ще създаде нов тип човек. Лицата на бъдещите хора, ще са продълговати, а не като месечината. Познаваме пет типа хора: единият тип е на луната. Те са сангвиници, с лице валчесто, със сини очи, тънки вежди, пълнички, весели, жизнени, обичат да си хапват. Вторият тип са с продълговати лица, мускулести, енергични, със склучени вежди.

Косите им са черни, остри, ръцете мускулести. Те стъпват твърдо, енергично, като военни. Третият тип имат крушообразно лице, хубаво чело, кестенява коса, тънък косъм. Те са нежни, деликатни, поетични; те живеят във висок свят. За тях се казва, че не са за земята. Четвъртият тип са флегматични, пълни, с дебели устни, широк нос. Ходят с отпуснати ръце. За тях се казва: Светът да изгори, те не искат да знаят. Петият тип са идеални хора, с жив, миловиден поглед. Те са живи, подвижни, вдъхват доверие в човека. Като те срещне такъв човек, той внася спокойствие и мир в душата. Те са готови да услужат на всеки страдащ. При свободно време, ще се спра повече върху този тип. Това са хора на любовта, мъдростта, истината и добротата. Стремете се към този нов тип.

И апостол Павел говори за зачеването на новия човек. Лошо е, че едва се е заченал, и хората искат да го задушат. Щом проявиш благородното и възвишеното в себе си, всички казват: Защо си станал толкова глупав? Откажи се от благородството. Ти започваш да се смущаваш. — Не се смущавай. Дай път на благородното и възвишеното в себе си. Ако искаш да познаеш Бога, дай условия на новия човек в тебе, да израсте и да се развие. Защо се съмняваш в Бога? Аз се чудя на съмнението и подозрението на съвременните хора. Наблюдавам хората в трамваите, как се подозират едни - други. Някой бутнал съседа си, и той веднага бръква в джоба си, да не би да е взел нещо. Бръкне в джоба си, кесията му не е там. Как ще се убеди този човек, че съседът му не я взел? Мъчно могат да ти вярват днес. Като потърси в джобовете си, намира кесията. После се извинява мислено, че се усъмнил в този - онзи. Всички хора се страхуват. Едно ще знаете: Който мисли право, и съзнанието му е будно, нищо не може да го изненада в живота. — Мъчно се прилага доброто. — Мъчно се прилага, защото хората излъчват противодействащи сили, които ви спъват. Има хора, които действуват колективно против доброто. Има народи, които несъзнателно си отправят лоши мисли, и едни - други се спъват, едни от други се пазят. Ето защо, всеки народ трябва да бъде духовен, да знае законите, как да отблъсква злото и отрицателното в жи-

вота. Който живее за името Божие, за Неговата Правда, няма сила в света, която може да го победи.

„Не дойдох да разруша закона и пророците, но дойдох да изпълня.“ Всички духовници, всички народи, целият свят трябва да съзнаят това и да изпълнят закона. Издаден е указ от невидимия свят, прокламация от Небесния Цар, до всички хора, до всички общества и народи със следното съдържание: Да се затворят всички лоши хора по лицето на земята! Това всички трябва да знаят. Бъдещето носи добри условия за живот само за добрите и благородните. Само те ще останат на земята. Това ще опитате всички. Казано и свършено: Времето на злото мина. Край на всички престъпления! В Божиите решения няма обратни процеси. Бог ще прекара света десет пъти през огън, но ще го пречисти. Разумен е този огън. От него хората ще поумнеят; в тях ще се роди ново съзнание. И на свещениците трябва да се говори в този дух. Само така ще се повдигне съзнанието на българския народ. Само така ще познаят истинския Бог. Само така ще проявят своя характер, своето благородство. Нека всички свещеници, всички българи излезат да проповядват, да повдигнат църквата, но не привидно. Аз съм за Царството Божие. — Трябва да държим за църквата. — Аз държа за българския народ. Той е създал църквата. Следователно, народът е църквата. Всеки народ представя църквата. Всички разумни същества, свързани с нас като работници, те създават църквата. Отде излязоха свещениците и владиците? — От народа. Бог живее и се изявява чрез народа. Да се молим за неговото повдигане! Питат ме: Ти българин ли си? Ти православен ли си? Аз съм определил вече качествата на българина. Според мене, българинът трябва да бъде добър, умен, честен и справедлив.

Желая, в българина да се роди новият човек. Това е възможно, защото българинът има добро сърце. Той е практичен, доверчив, но излъжеш ли го веднъж, и светия да си, няма вече да ти вярва. Като те срещне, ще те пита: С пари ли работиш, или без пари? С пари ли проповядваш, или без пари? Ако разбере, че проповядваш без пари, той казва: Виж, ще си помисля малко. Ако проповядваш с пари, това и аз мога да направя.

Сега аз се обръщам към всички, които ме слушате, и казвам: От вас се иска абсолютна чистота, искреност, доброта и справедливост. Никакво двуличие, никакво користолюбие, никакво раздвояване! Бъдете образци на новия възвишен морал. Млади и стари, от нищо не се съблазнявайте. Бъдете образци! Ето идеалът и на млади, и на стари. От всички се иска безкористна любов, непоколебима вяра и диамантена воля, пред която да отстъпват всички мъчнотии и страдания, даже и смъртта.

Днес Христос търси нови хора. Той кани и вас, да се проникнете от новото. Ако вие не се отзовете на тази покана, други ще дойдат. — Ами ако всички се отзоват? — Има работа за всички. Милиони хора страдат днес, и ние трябва да им помогнем. — Как? — Нека всички съединят умовете и сърцата си и кажат: Господи, ела ни на помощ! Щом Бог отговори на молитвата ви, България ще се оправи в един дъх. Във всички градове и села ще настане радост и веселие, мир и свобода. Христос търси души и сърца. Не е въпрос да се надхитрявате, но да си отдавате почит и уважение едни на други.

Казвам: Ние не идем да разрушаваме, но да изпълним великите закони на Любовта, Мъдростта и Истината. Всеки може да опита това. Ако не вярвате, направете един малък опит и ще се убедите в моите думи. Направете само един опит, но искрено. — Какъв опит да направим? — Някой заболее до смърт, нека се обърне към Бога с думите: Господи, ако това, което ни се проповядва в Твое име, е истинно, помогни ми да оздравея. Обещавам, че ще Ти служа. Ако объркаш сметките си, пак ще се обърнеш към Бога и ще кажеш: Господи, ако това, което Учителят ни проповядва в Твое име, е верно, помогни ми да си оправя сметките. Ще посветя живота си в служене на Бога. Ако обещаете, без да изпълните, положението ви ще се влоши, и от вас нищо няма да излезе. Направете опита искрено, за да се убедите, че проповядвам велика, жива истина, която пръв аз съм проверил. Който направи опита искрено, чистосърдечно, сам ще се убеди, че Господ е жив. Аз искам да познаете този Господ и да се убедите в думите ми. Аз не искам да ви убеждавам, има ли Бог, или не. Аз проповядвам едно велико учение, което може да се опита. Аз съм го прове-

рявал много пъти; с мене заедно са го проверявали и други; и вие можете да го проверите. Не се съмнявайте в мене. Аз не съм викал никого насила и не искам да ви заставя насила да вярвате. Искam и вие да бъдете свободни, и аз да бъда свободен. Аз влизам в положението ви, разбирам. мъчнотиите ви и нямам намерение да ви критикувам. Поверете мъчнотиите си на Бога на Любовта, Мъдростта и Истината, и Той ще ви освободи от тях. Докато разчитате на себе си, години наред ще робувате, без да се освободите от смъртта. Няма по-велико нещо за човека от това, да живее в мир и съгласие с Бога. Половин час, прекаран с Бога, струва повече от милион години, прекарани без Бога. Това значи, да разбереш смисъла на живота, и пред тебе да се разкрие цялото Битие, да чуеш музиката и пеенето на небето, да разбереш хармонията на душата. След това ще кажеш: Струва човек да понесе и най-големите мъчнотии и страдания, за да познае Бога, да освети Неговото име с всички си ум, сърце, сила и душа.

Желая ви днес, да познаете великия Христос, Който ще стане в бъдеще още по-велик.

Христос казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го привлече.“ Христос показва пътя на душите към Любовта. Ако вашият Бог ви е привлякъл към Отца, и ако Христос ви е показал пътя към Любовта, вие сте от онези, които разбирате новото учение. Вие ще наследите Царството Божие. Не бойте се, вървете напред!

Желая на всички, Бог да ви привлече към себе си, и Христос да ви покаже пътя към Любовта. Тогава вие ще влезете в шестата раса, ще се повдигнете, ще придобие диамантена воля. Ще станете мими като светлината, нежни като водата, чисти като кристал. Ще славите Бога на Любовта и ще носите радост навсякъде.

Христос казва: „Иде време и сега е, когато истинските поклонници ще се кланят в Дух и Истина.“ Бог е Дух на Любовта, Дух на Мъдростта, Дух на Истината не само за един човек, но за всички народи на земята, които слушат гласа на Бога, които живеят в Неговата свобода.

»

6. Беседа от Учителя, държана на
18 февруари, 1923 г. София.

Отвори очите ни!

Казват Му: „Господи, да се отворят очите ни!“

„Да се отворят очите ни!“ Видимият свят е за децата. Той е велика забавачница. Всички кълба в пространството, всички слънчеви системи са направени от Бога за забава на Неговите деца. Друга философия няма. Слънцето, луната, звездите са забавления за времена и години, да има с какво да се занимават децата през разните времена и епохи. Когато учените се занимават с въпроса, как е направено слънцето, какъв е неговият състав, това не е нищо друго, освен играчките на децата. И те чоплят играчките и куклите си, искат да знаят, как са направени. Всяка играчка е съставена от няколко части. Часовникът, например, се състои от няколко колелца, от пружина, ос и др. И науките — химия, физика, математика, също са забава за децата, да намерят частите, от които са съставени. Както звездите, така и химията са играчки за детето. Невидимият свят, който хората отричат, е създаден за разумните същества, завършили своето развитие на земята. Само техният ум е в състояние да разбере великата мъдрост, скрита зад видимото. Ние не отричаме видимото, като начало, подготовка за разбиране на невидимото. Аз взимам думите „видимо и невидимо“ в широк смисъл. Видимият свят е преходен. Той ще се измени след хиляди, милиони и милиарди години. Според индуските окултисти, тогава ще настане нощ на Брами, която ще трае също хиляди, милиони и милиарди години. След това няма да съществуват играчки за децата, както сега. Децата от видимите светове ще отидат при своя

баща. Там, в нощта на живота, Той ще ги занимава с великата мъдрост и знание, защо е бил създаден невидимият свят.

„Господи, да се отворят очите ни!“ Има три вида виждане: Физическо, духовно и умствено. Физическото виждане подразбира външно виждане. Духовното виждане подразбира да познаеш, обича ли те някой, или не те обича. Умственото виждане значи, да носиш някого в ума си. Да виждаш човека физически, това значи, да го гледаш външно, като статуя. Щом го виждаш духовно, ти го възприемаш като светлина, като малка, запалена свещица. Според някои, да казваш, че виждаш нещо особено в човека, това значи, да си въобразяваш нещата. — Що е въображението? То не почива на илюзии, но на действителни неща. Да си въобразяваш нещо, и за това има причини. Значи, някакво усещане произвежда нещо в ума ти, и той създава една или друга форма. Илюзорните и въображаеми неща са съществени, но кратковременни, както човешкият живот на земята. Казват, че човешкият живот е илюзия. Така е, като го сравниш с живота на земята, но не и в абсолютен смисъл. Напротив, човешкият живот, колкото и кратковременен, е красив. И в него има нещо реално и съществено. И тъй, първото, физическото виждане е по форма; второто виждане — духовното е по съдържание; третото — умственото виждане е по смисъл. Аз не говоря за обикновения ум, за интелекта, но за ума, като принцип, т. е. гениалният ум. Той е комбинация на сили; той включва всичко в себе си. Чрез разума проникваш във вътрешния смисъл на нещата. Значи, чрез разума ти възприемаш всичко и по форма, и по съдържание, и по смисъл. Който вижда нещата и по трите начина, той не може да има погрешни схващания за предметите и явленията. Той разбира нещата по същина. Когато не схващаш нещата правилно, това значи, че недовиждаш. И слепите хора не виждат, затова на всяка стъпка срещат препятствия. И най-малкото камъче може да ги спъне. Много хора се спъват. — Защо? — Недовиждат. В случая, аз употребявам думата хора, а не човечи.

На български думите „хора“ или „хорà“ са почти идентични. Търговията е хоро; политиката е хоро; войната е хоро; всичко в света е хоро. Хорото се върти, а

гайдарджията свири вътре в кръга. Като се наиграят хората, и хорото се свършва. Като се върнат по домовете си, почват да мислят за ядене. Жената казва на мъжа си: В курника има един млад петел, я го заколи. Вече пикой не мисли за хорото, а за ядене и пиене. Всички хора, които не мислят, са на хорото. Те още не са станали човеци. Мъжът казва на жена си: Да изпратим на хорото нашия непрокопсан син, да поумнее. Там ще намери своя професор — младата мома. Като се влюби в нея, тя ще му чете лекции, молитви. Младият момък, който по-рано бил небрежен към своята външност, разпуснат, сега започва да се облича, накривява калпака си, засуква мустациите си и тръгва. Щом се ожени, отово се напуца. Главата му увисва. Ако го попиташ, какво му е, той отговаря: Ходих на хорото, дето поумнях. Сега вече мисля, а не играя. Разбрах, че животът е сериозен. И вие често си задавате въпроса, що е животът. Аз не гледам на хорото като на нещо смешно. Хорото е упражнение и то най-хубавото. Като казвам, че трябва да се играе, взимам играта, като първа необходимост за детето. Детето трябва да играе, за да закрепне физическото му тело. Щом заякне, то престава да играе и почва да мисли. Съвременните хора са в стадията на детето. Отвреме-навреме, те трябва да мислят. Защо? — Защото и на хорото някога стават сбивания — животът става сериозен.

Казват Му: „Господи, отвори очите ни!“ Интересно е, наистина, как се развили човешките сетива. Интересно е и развитието на неговите чувства. Ако се върнете назад, да проследите историята на човечеството, ще видите, че човек не е изникнал на земята произволно. Казва се в Битието, че Бог направил човека от пръст и му вдъхнал живот. Някои религиозни мислят, че човек е направен в един момент. Учените разглеждат този въпрос от научно гледище. Те казват, че човек е произлязъл от клетка, едва видима под микроскоп. Клетката постепенно еволюирала, минавала от една в друга форма и като минала през 400,000 форми, всяка от тях със своите подформи, най-после дошла във формата на човек. Казано било на този човек да играе свободно на хорото. Дотам е достигнал съвременният човек. Науката прави огромни усилия, да даде известни знания на човека. Знанието е

потребно, за да му покаже, че играчките, с които се занимава, са условия, методи за неговото развитие. Ум е нужен и за тези играчки, те струват скъпо. Знаете ли, колко струва издръжката на забавачницата на земята? Знаете ли, колко струва едно дете на земята? — Около 10 милиарда френски франкове. Това е според моята сметка. Преведете тези пари в български левове и вижте, колко струва един човек. Ето колко струват на Онзи, Който ви е пратил да се учите в забавачницата на земята.

Три течения, три възгледа подържат хората: Еднобожие, многобожие, всебожие. И трите възгледа са чисто материалистически. Онези, които са дошли до духовното виждане, минават за напреднали, и те чувствуват Бога. При физическото виждане, хората гледат на Бога, като на велико същество, но по форма. Това е криво гледане. Ако не разбираш всички слънчеви системи, не можеш да знаеш, какво нещо е Божественото тело. Всички слънчеви и планетни системи, взети заедно, представят телото на Бога. Каква част от това голямо тело представя земята? — Микроскопическа частица. Но и това е материалистическо схващане. Според някои, Бог е един, едно същество. Те подържат еднобожието. Други казват, че има много богове; те подържат многобожието. И едните, и другите разглеждат външната страна на въпроса. Трета категория хора казват, че целият видим, свят е Бог. Вън от това нищо не съществува. И трите възгледа се спират върху материята, като единствена реална същност. Значи, материалистът вижда с физическите си очи. Той се държи за физическото виждане. Други казват, че Бог не е само външна форма, но и друго нещо, което се чувства, което се долавя с духовните очи. И техните схващания за Бога не са точно определени. Бих запитал религиозния, който проповядва за Бога, който има ум и сърце, каква лична опитност притежава той за Бога. Той ще отговори, какво казват философите. Аз не се интересувам от мнението на философите. От тяхно гледище, те са прави, но каква лична опитност имаш ти. Смешно е да работиш с чужди мнения. Такава е военната дисциплина. Генералът издава заповед да се гони неприятеля, но той е скрит зад висока планина. Полковникът приема заповедта на генерала и командува: Напред! Дадена му е заповед, за 24

часа да мине планината и да нападне неприятеля. Ако не успее, отговаря с живота си. Обаче, за да се мине планината, нужни са поне 2 — 3 дена. Генералът вика полковника, иска отчет, защо не е минал планината за определеното време. — Не е възможно, господин генерал. Ако вие можете да минете планината за 24 часа, застреляйте ме. Тръгва генералът с войниците и едва за шест дена преминава планината. Който издава заповеди, първо той сам трябва да ги е опитал. Който проповядва за Бога, пръв той трябва да има опитности. Чуждите опитности и постижения не са твои. Чуждото мнение всякога остава чуждо. Високите места не се минават така лесно, както равните, низките места. В живота си човек не пътува всякога по равни места. Някога се качва по високи места, някога слиза. Лесно се издава заповед, в няколко часа да изкачиш една голяма височина. Колкото и да искаш да го направиш, невъзможно е. Нужни са няколко дни. Като се качваш на планината, задъхваш се, клякаш, ставаш. Но заповедта гласи: Няма да се задъхваш, няма да клякаш. — И сто пъти ще клекна и ще се задъхвам — планина е това. Важно е да се мине височината.

Каква е нашата задача на земята, общо и частно? Ако за нас животът на земята е само забавачница, и тя си има свои закони и правила. И в забавачницата ще получим известни познания, които ще бъдат основа на бъдещето знание. Лошото е там, че сега хората се занимават повече с отрицателната страна на живота. Цял век те се убеждават, има ли Бог, или не; коя религия е по-права. — Що са религиите? — Те са форми, с които се забавляват децата. Дошъл един учен, създал една форма; дошъл друг, създал друга форма. Така се събират няколко религиозни форми, с които децата се забавляват. На времето си, всеки метод, всяка форма била полезна. Обаче, ние още не сме дошли до онази правилна форма, която да осигурява човешкото развитие. Например, по принцип, съвременното християнство е отлично, но по форма нещо куца в него. Когато дойде на земята, между евреите. Христос завари Мойсевия закон, според който Мойсей признаваше само един Бог. Горко на онзи, който не признаваше този Бог! И Христос проповядваше един Бог. Защо тогава евреите не приеха Христовото учение?

— Защото не можаха да се приспособят към Христа. По принцип Христовото учение е отлично, но евреите не можаха да излезат от пределите на Мойсеевия закон. И сегашното християнство е дошло до своите крайни предели. Нова форма е нужна. Днес, когато се казва, че тази форма трябва да се преобрази, християните настръхват. Те мислят, че най-малкото преобразование ще създаде катастрофа. В какво се заключава катастрофата? Ти си направил една забавачница за сто деца. След време идат 500 деца. Тази забавачница е тясна вече. Какво ще направиш? Ще събориш старата забавачница и ще построиш нова. Има ли нещо лошо тук? Въпросът е да се постигне известна цел. Дава ли добри резултати новата забавачница? Това е важно. Новата забавачница трябва да бъде широка, хигиенична, с големи прозорци, да влиза изобилно светлина — условие за развитието на човека.

И тъй, човечеството се нуждае от нови форми, нови възгледи и разбирания. Казано е, че Бог направил човека от пръст. — Не, човек не е пръст. Ако е така, от него нищо не може да се очаква. Какво може да направи един човек, направен от пръст? Смешно е да изисквате нещо от него. Един англичанин написал един разказ „Как може да се създаде човек.“ Като учен, той се опитал да направи един човек, в който вложил движение, интелигентност и воля. Каква била изненадата му, когато от този човек излязъл само един автомат. Тръгнал човекът след него и викал: Душа искам, душа ми дай. Автоматът го следвал навсякъде и непрекъснато викал: Душа ми дай! Така англичанинът се убедил, че същественото в човека е душата. Без душа той е автомат. Ако Бог, наистина, създал човека от пръст, ще имаме човек-автомат, какъвто ученият англичанин създал. Много такива автомати има днес в света, но те сами са продали душата си. Часовникът е автомат. Завъртиш го, и той върви. Фонографът е автомат. Завъртиш ключа, и той пее, но само такава песен, която друг е изпял. Много хора приличат на автомат, повтарят миналото. Сократ, Платон, тъй казали. Мойсей, Исая, Иеремия така казали. Христос така казал. И ние сме такива философи. Някой изпее една песен на фонографа, и след това фонографът я възпроизвежда. Друг държал някаква реч, и фонографът

я повтаря. Това са философите на сегашното време, а фотонаграфът повтаря техните думи.

Съвременните религиозни хора са дошли до мисълта, че Бог вече няма общение с тях, както е било във времето на пророците. Те казват: Ние сме толкова грешни, че и Бог ни е изоставил. Понеже Той се занимава с велики работи, ние сме далеч от Неговото съзнание. — Ако сте убедени, че е така, де остава вашата вяра? Казвате, че Бог е Любов. В какво се проявява Неговата любов? Ще цитирате, какво казал този-онзи пророк. Цитатите на миналото са грамофонни плочи. Няма защо да се вслушвате в миналото. Настоящото изисква нова песен. Да се върнем към прочетения стих: „Господи, отвори очите ни!“ Значи, ние трябва да влезем във връзка с Господа, със същината на живота, отдето идат благата за всички. Питате: Нужно ли е да има дежурни в забавачницата? Макар и малки, децата в забавачницата се редуват в дежурство. Ако учителят закъснее, дежурният се грижи за дисциплината. И съвременните църкви налагат наказания на своите членове, както учителите наказват непослушните ученици. Те се наказват с пост и молитва. И държавата налага наказания на провинилите се граждани. Какво се постига с поста и молитвата? Какво се постига с наказанията, изобщо? Такъв е животът в забавачницата. Едно е важно: всеки да знае причината на страданията си. Когато малкото дете цапа пелените си, това е в реда на нещата; никой не търси причините за това. Но ако 15 — 16 годишно момче се цапа, веднага се търси причината за това. Майката казва: Синко, голям си вече, не трябва да се изпущаш. И за обяснение на това се казва, че нервната система на това момче била слаба, следствие на което не могъл да се въздържа. Може ли да се каже за това момче, че е грешно? — Не, трябва да имаш знание, да намериш причината и да я отстраниш. Ако родителите и лекарите знаят причината, този недъг лесно ще се изправи. Днес и в моралния, и в обществения живот има такива явления. С бой, с наказания те не се премахват. Ти набиваш детето един-два пъти, но с бой повече ще го наплашиш. Някога го стряскат, и може да се излекува. Обаче, някога положението се влошава. Българите лекуват треската чрез уплаха. Когато силите на човешкия

организъм се колебаят, равновесието между тях се нарушава, и нервната система се разстройва. Значи, силите на организма не са в съгласие с природните сили. Тогава човек е изложен на действието на различни микроби и лесно заболява. Той пада духом и губи вяра в себе си и казва: Няма да оздравея. Този човек се демагнитизирал. За да се излекува, трябва да се уплаши. — Как? — Като се залее внезапно със студена вода. В този случай, болният се стряска, започва ~~у~~силно да мисли и си казва: Искam да живея. Страхът събужда скритите сили в него. Така, болестта го напуска. Този метод дава добри резултати. Има смисъл да уплашиш болния, но да не се прекосят краката му. Напротив, уплаши го така, че да тича два пъти по-силно, отколкото по-рано. Видиш ли, че болният бяга, знай, че той ще се спаси. Методът е дал добър резултат. Бягане има и в живота на здравите. Изгубиш смисъла на живота; не искаш да работиш; не ти се живее. В този случай, природата иде на помощ. Ще ти прати такова голямо страдание, че в тебе ще се яви желание да работиш, да живееш, за да се справиш със страданието.

Един богат американец умрял и оставил голямо богатство на единствения си син. Непривикнал на работа, синът се предал на весел, охолан живот. Ял, пил, не мислел за утрешния ден. Той изтощил толкова много нервната си система, че изпаднал в ипохондрия. Най-после, решил да се лекува. Опитал при един лекар, но той не могъл да му помогне. При втори, при трети лекар — никой не могъл да го излекува. Лекарите казвали, че болестта му е неизлечима. Най-после той попаднал при един лекар, на когото казал: Ако и вие не ме излекувате, аз ще са самоубия. Лекарят се разговорил с него и, като схванал състоянието му, казал: Мога да те излекувам, но при условие, да не протестираш срещу метода на лекуването и да не съжالياваш, че си дошъл при мене. Както да постъпва, няма да ме съдиш. Ще подпишеш договора, че няма да ме съдиш и ще ми броиш 50 хиляди долара за лекуването. Болният се съгласил на всичко и постъпил в клиниката на лекаря. В деня на лекуването, болният бил упоен, и лекарят отрязал десния му крак, под коляното. Като се събудил от упойката и видял, че десният му крак

е отрязан, болният започнал да вика, да се сърди, да роптае против лекаря: Това лекуване ли е? От този момент той мислел само за крака си. Като дошъл лекарят на преглед, болният отдалеч още почнал да му вика: Защо не съм здрав, докторе, да скоча да се боксирам с тебе! Докторът, който разбирал психологията на болния, мълчал. След известно време, като сбиколил болния, лекарят го заварил, че плаче, малко успокоен. — Докторе, извади ме от това положение. Каж ми, какво да правя без крак? — Лесна работа, ще дадеш още 50 хиляди долара. След няколко дни лекарят донесъл на болния един хубав гумен крак. Болният напуснал клиниката, отново влязъл в живота, освободен от ипохондрията. Имало вече за какво да мисли — за крака си. Дали този случай е действителен, не е важно. Страданията на хората се оправдават, ако могат да осмислят техния живот. Някога човек изгубва окото си, крака си; дробовете му заболяват; стомахът му се разстройва. Всичко това има за цел, да ни застави да осмислим живота си.

„Господи, отвори очите ни!“ — Защо? — За да дойде истинското съзнание, истинското разбиране на реалния живот. Павел казва: „Ние живеем и се движим в Бога.“ Съзнавате ли този живот? Каква полза, че живеете, без да съзнавате и използвате реалността. Каква полза, че имате цигулка и хубав лък, а не можете да свирите! Хубавото и красивото трябва да се използват разумно. Каква полза, ако имате в изобилие ябълки и круши, а стомахът ви е разстроен и не можете да ядете. Това е измъчване. Следователно, трябва да дойдем до това развитие, да можем разумно да използваме богатата, които ни се дават. Не е лошо, че ядем, че играем, че се забавляваме, но всичко трябва да става разумно. За това е нужно пробуждане на съзнанието, което се постига не чрез отричане на живота и разумността. Няма защо да отричаме нито материалния, нито духовния живот. Няма защо да отричаме известна философска система или религия. Ще им дадем право на съществуване. Например, егоизмът, користолюбието, завистта някога са представляли методи за работа. Значи, и те са допринесли нещо за благото на човечеството. Но днес, като отживели форми, те не са нужни нито за живота, нито за природата. Днес те са повече спънка, от-

колкото благо. Други сили действуват сега в природата. Нещо по-високо се събужда сега в човска. Духът му се пробужда, и той се съзнава като мислещо същество. Чрез него човек влиза във връзка с разумните сили на природата, т. е. с разумния свят. Ето защо, ако търсиш щастие, търси го в себе си. Каквото търсиш, ще го намериш в себе си.

Съвременните учени работят за продължаване на живота. — Как може да се продължи животът? Чрез ядене ли? — Ако храната продължава живота, то богатите, които се хранят добре, трябваше да живеят най-много. В същност, забелязано е, че хората съкращават живота си повече от преяждане, отколкото от недояждане. Има болести, които се лекуват с глад. Обаче, не всякога гладът е на място. Някога гладът се отразява добре и върху здравите, но когато той се явява като вътрешен потик. Ако гладуваш, ще бъдеш смел, няма да се страхуваш. Някой съзнателно се подлага на глад, но се плаши и прекратява гладуването. Тогава се явява в организма му известна отрова. Знай, че и с малко храна може да се прекара. Гладът е вътрешен потик в човека, който го укрепва и обновява. Ако гладуваш със страх и съмнение, гладът произвежда обратна реакция.

Първото нещо, което се иска от човека, е да преустрои своята мисъл и своите чувства. Не е въпрос само за укротяване на чувствата. Богати и бедни, всички трябва да се хранят, да мислят и чувствуват разумно. Например, аз съм богат човек. Дойде при мене един приятел и ми казва: Искам да споделиш богатството си с мене. — Лесно мога да го споделя, но питам: Готов ли си да използваш разумно това богатство? Богатството е общо благо. То е резултат от дейността на всички разумни същества. Кой земеделец може да каже, че придобивките му са лично негови? С него заедно работят воловете, конете; с него заедно работят наемни хора. Какво ще каже за себе си богатият търговец? Лесно се продават готови, обработени кожи, но колко хора са взели участие в кожарството? Ще одереш кожата на животните, но още колко работа има с тази кожа! Следователно, богатството е резултат на общите усилия на всички хора. Никой богат не може да каже, че това или онова богатство е негово.

Един ден и животните ще искат дял от богатството на търговеца на кожи. Не е позволено да градиш щастието си върху нещастieto на другите. Богатството е бюджет на природата. Тя разполага с него, тя има право да кредитира нуждаещите. Богатите са касиери на тази велика банка — природата. Те са длъжни да дават отчет на тази банка. Отиваш в банката на природата, искаш заем. Колкото щедра, толкова и точна е тя. Ще ти даде пари на заем, но ще иска да представиш двама поръчители, да дадеш полица с точно определен ден на изплащане на сумата. Ако си честен човек, природата веднага ще ти услужи.

Желая, всички съвременни християни да се отличават с честност. Имаш нужда от 500 лв. Ще отидеш при приятеля си и ще му кажеш: Моля ти се, услужи ми с 500 лв. Дълга толкова, имам да взимам толкова. Направи си сметка, можеш ли да ми услужиш. Ако ми услужиш, ще върна парите след два месеца. Както си казал, така трябва да постъпиш. Друг път ще искаш 10,000 лв. и като честен човек, ще ти се услужи. Двама души спорят за нещо. Ако отидат при съдията и изнесат въпроса, както е в действителност, работата ще се свърши лесно. И свидетели да имат, и адвокати да имат, работата се нарежда лесно. Ако не са готови да кажат истината, нито свидетелите ще помогнат, нито адвокатите. Съдията ще отваря и затваря законника, докато най-после отложи делото. След време, делото отново се насрочва. Пак се викат свидетели, пак защита на адвокатите — дълга и широка процедура. Един ден и съдилищата ще се изменят. Съдопроизводството ще се съкрати; времето ще се съкрати. Важно е всички да бъдат честни. Тогава, каквато присъда издаде съдията, всички ще бъдат доволни: и обвиняеми, и обвинени.

„Господи, отвори очите ни!“ Това значи: Господи, отвори нашите дарби и способности. Господи, отвори сърцата ни. За да се отворят очите, т. е. умовете и сърцата на хората, мнозина трябва да вземат участие в това. Всички, които са израсли в забавачницата, трябва да вземат участие в това отваряне. Един благодетел отворил пансион за сто деца. Позволявало се да идат гости, но ограничен брой. Освен храната за децата, предвидено

било храна само за един гост. В случай, че дохождали повече, за тях огделяли от храната на децата. Един от редовните посетители на пансиона бил някой си Мирчо. Външно, той бил елегантен, с добра обхода, към всички учтив. Един недостатък имал: обичал да яде много. Като забелязали това, прислужниците били принудени да взимат част от храната на децата. Като виждали, че иде Мирчо, всички казвали: Ето го, пак иде. — Защо били неразположени към него? — Защото само взимал, без да дава нещо. По едно време, в пансиона започнал да иде един млад момък, добър по характер, но външно груб, недоелян — наричал се Божимир. Когато идвал, той всякога носел на децата плодове, прясна питка, сирене и др. Като го виждали още отдалеч, децата започвали да викат и скачат, да се радват. — Много естествено, Божимир иде и носи нещо. Светът се нуждае от божимировци, а не от мирчовци.

Прилагайте великия закон — законът на любовта. Сам по себе си, той е прост, не изисква много. — Ама ще се отречете от излишното, от ненужното. Как ще се отречеш от своите мисли и желания? Как ще се огречеш от хляба? 'Тръгваш на път — ще вземеш необходимото. Някои тръгват на екскурзия със слугите си, с пълни кошници: сардели, шумка, яйца, печена кокошка, масло, сирене. Като сгигнат на определеното място, сядат и ядат. Цял ден ядат и пият и, като се върнат от екскурзия, започват да се оплакват — тук ги боли, там ги боли. Това не е екскурзия. Ще вземеш в раницата си хляб, малко сирене, кашкавал или маслини, червен лук или праз, термус с гореща вода. Ще прекараш деня на чист въздух, ще се излагаш на слънце и ще се върнеш обновен. Планината изключва удоволствията. Ще отидат на планината да пекат агнешко и да пият студено вино, а след това ще се чудят, коя е причината, че ги боли стомах. Ще кажат, че водата не била хубава, мястото не било добро. Яжте печено агнешко и пийте отгоре студена вода, да видите, няма ли да ви боли стомах. Дето и да отидеш, щом не живееш разумно, всякога ще те боли стомах.

Един старец от Нова - загора разказваше своята опитност. Като бил млад, обичал много да яде и да пие. След

ядене пиел студено вино. Дошла старостта, и той започнал да страда от корем. Като търсел причината за болестта, сам си казвал: Ех, дядо Георги, като беше млад, мислеше само за ядене и пиене! Че ще дойдат старини, не помисляше. Сега ще се превиваш от болки и ще мълчиш. Сега ще ядеш 40 деня наред само лук и хляб, с малко зехтин. Природата е крайно възискателна, ще спазваш законите ѝ. Ако не си в съгласие с нея, ще страдаш. Човек трябва да яде разумно и съзнателно. Яденето трябва да му причинява радост.

„Господи, отвори очите ни!“ Очите на всички ни трябва да бъдат отворени, да имаме сила да помагаме на своите по-малки и слаби братя, да задоволим техните нужди. Ако си богат човек, и в дома ти живее една бедна жена, погрижи се да задоволиш нуждите ѝ, да направиш живота ѝ сносен. Не я оставай да проси. Ако владееш някакво изкуство, или занаят, научи и нея да работи. Дай ѝ потик, сама да си изкарва прехраната. Нека новото учение се приложи. Нека се отворят училища, за да се пробудят скритите сили и способности в човека. Слуга си при един добър търговец. Той се отнася добре, плаща ти редовно — обича те като свой син. И ти го обичаш и му служиш добре. Един ден в тебе се пробужда съвестта и започваш да мислиш: Добър е моят господар, но ако продължавам да му служа по този начин, ще опороча душата си. Искам да служа на Бога, да се освободя от човешките работи. Казваш на господаря си, че не можеш вече да му служиш по стария начин и си решил да го напуснеш. — Защо? Какво лошо съм ти направил? Ето, готов съм да те направя зет. — Не искам повече да лъжа. Колко пъти съм продавал платове за чисто вълнени, а те са смес от вълна и памук! Колко пъти не съм мерил точно! Не мога вече да понасям това! Раздвоих се и избирам правия път.

Дайте път на Божественото в себе си. Щом се е пробудило, не го заглушавайте. Божественото е новият господар в човека, който казва: Няма да лъжеш вече! Ако продължаваш още да живееш в стария живот, ще дойдат болести и страдания. Днес у всички хора се събуждат благородни чувства, които водят към нов живот. Трябва ли още да ги приспиват? Ако лъжеш и страданията те преследват, още ли трябва да служиш на лъжата? Кажи

на господаря си: Господарю, не мога повече да ти служа. Съвременното човечество влиза в нова фаза — любов към Бога. Понятието „Бог“ не е вече отвлечено. Човек влиза в общение с Бога и слуша тихия Му глас: Готов ли си да изпълниш моя закон? Бог не морализира никого, но казва: Люби ближния си, като себе си. Бъди готов да се жертвуваш за него с любов. Който жертвува с любов, никога не се разкайва. Разкаянието показва, че минаваш от стария в новия живот. — На кого ще служиш? — Ще служа на Онзи Бог, Който повдига сърцата ни, просвещава умовете ни, възкресява душите ни и укрепва нашия дух. — На кой Бог служите? — На този, Когото всеки момент опитваме. — На кой Бог служите? — На този, Когото виждаме във всички хора, даже и в престъпника. Опитай се да говориш на престъпника с негов език, да видиш, как ще се отвори и ще бъде готов да ти услужи. Но виждане, отворени очи са нужни на човека.

Човек трябва да дойде до закона на различаването: да различава човешките чувства от Божествените. В Божественото на първо място е жертвата. Божественото чувство е извор, който постоянно дава. То дава щедро от изобилието си. Човешкото чувство е щерна, която се пълни отвън. Всеки момент тя може да пресъхне. Човешките чувства са преходни, а Божествените — вечни. Да служиш на Божественото в себе си, това значи, да се вслушаш в Неговия глас. Той ти напепва: Спри, тук има една страдаща душа. Каквато работа и да имаш, ще се спреш да помогнеш. Ще поканиш този човек у дома си, ще го нахраниш и облечеш. — Ама бил окъсан, нечист — нищо от това. Жена ти или дъщеря ти била с тебе, добре облечена, нищо от това. Щом помагаш, от нищо няма да се срамуваш. — Как ще погледнат домашните ми на него? — Както и да погледнат, ти ще слушаш Онзи, Който ти говори отвътре. Ще бъдеш готов на всичко. Ще се опиташ да убедиш домашните си, че между тях и този човек няма никаква разлика. И той чувствава и мисли като тях. Щом задоволиш нуждите на този човек за деня, ще го пуснеш да си отиде. Ти си длъжен да задоволиш нуждите на човека за един ден. Той е ученик в живота и трябва да се учи. Утрешният ден не е твой. Нито себе си ще

осигуряваш, нито близките си. Кажи на страдащия: Иди си с Бога и, когато се намериш в затруднение, ела при мене. Всякога ще бъдеш добре дошъл. Знаеш ли, какво значи, да имаш поне един приятел в света? Заради Бога, на Когото служим, вратата ни трябва да бъде всякога отворена. Ако не за всички, поне за един човек. Ако всеки може да отвори сърцето си поне за една душа, животът ни щеше да се подобри 50%. Щом Бог ти проговори, ще отвориш сърцето си. Така ще научиш един велик закон. Това значи, да имаш отворени очи.

Един учен богослов се произнесъл за нашето учение, че било пантеизъм. — Нашето учение е учение на живия опит. Ако, според неговите закони, посадим едно плодно дърво, то в скоро време ще израсте и ще даде отлични плодове. Ако посееш жито, ще даде най-доброкачествен плод. Ако насадиш лозе, ще даде изобилно плод и то първокачествен. Ако болен яде от тези плодове, непременно ще оздравее. Ако съградиш дом по законите на нашето учение, нищо не е в състояние да го запали. Майка, зачела според законите на нашето учение, ражда дете, което носи благословение за цялото човечество. Роденият в духа на нашето учение, в учението на живия Господ, всякога служи без пари, безразлично, дали е владика, учител, съдия или работник. Ще кажеш, че нашето учение било пантеизъм. Оставете философията настрана. Че някой поддържал възгледа за еднoboжието, друг — многобожието, това е безразлично за нас. Ние не критикуваме никого. Ако е за критика, много може да се каже. Ние сме за истината. От гледище на истината, питам: Аз или вие, произвеждаме ли доброкачествени плодове? На онзи, който произвежда, казвам: Братко, щом произвеждаш добри плодове, ти си в новото учение, ти си на правата страна.

Расли две дървета в гората. Едното било доброкачествена круша, с едри, сладки плодове. Другото било обикновена круша, с дребни плодове, наречена грозденка. Плодовете били стипчави, че и прасетата не могли да ги ядат. Тя казвала на съседката си: Виж, колко съм самостоятелна, никой не се докосва до мене. Каквото раждам, за себе си го задържам. Ти нищо не задържаш за себе си. Който дойде, качва се на тебе, разгръсва те, и ти страдаш. Един ден дошли хора от града, обрали хубавата круша,

я нея внимателно изкопали. Плодовете ѝ красели богатите трапези, а дървото посадили в градината на опитен градинар. Стипчавата круша останала сама в гората, да се хвали със своята самостоятелност. Говедата започнали да я посещават, но като не могли да ядат плодовете ѝ, почесвали се на дървото и отминавали. Един ден крушата изсъхнала. Така и човек, като не обича да дава, постепенно полинява и изсъхва. Не е нужно да бъдеш пълен, но бъди здрав. Пълнотата не е признак на здраве. Кой човек е здрав? Има норма в природата, по която се познава здравият човек. Определено е, колко трябва да бъдат дебели ръцете, краката. Ако /обиколката на раменете е два пъти по-широка, отколкото на гърдите, какво показва това? Каква норма е тази? Пълният казва: На мене ми е добре така. Ами ако утре паднеш на пътя от апоплексия? Здраве ли е това? От гледище на природата, мярката на здравия човек е точно определена.

Казвате: Да бъдем благочестиви! В какво се заключава благочестието? — Да бъдем правоверни. — Кой е правоверен? Не само да се говори, но всяко понятие трябва да бъде точно определено. Да гледаме на нещата от положителната им страна. Лесно е да кажеш лошо за човека, но то не разрешава въпросите. Ти ще кажеш лошо за някого, и той ще каже за тебе. Макар и да сме в забавачница, много задачи ни са дадени, които трябва да решим, да свършим дадената работа. Важно е да се отворят очите ни.

„Господи, отвори очите ни!“ Каго сетиво, зрението се появило най-късно, а осезанието — най-рано. Интересно е да се проследи човешкото развитие, да се види, какъв е бил човекът, когато имал само две сетива. След осезанието се явил вкусът, после обонянието, слухът и най-после — зрението. Пет сетива — пет култури. Това е историята на човешкия дух досега. Има още сетива, които човек трябва да развива. Като се развиват те, и човекът се развива. Ухото, окото му ще се изменят, ще получат по-свършена форма от сегашната. Като дойдете на земята, след три хиляди години, ще намерите грамадна разлика между тогавашния и сегашния човек. Пред бъдещия човек, сегашният ще изглежда като дивак. Шестото сетиво вече започва да се развива. У много хора, по целия свят, това

сетиво започва да се развива. И между вас се развива това сетиво. Онези, у които шестото сетиво започва да се развива, са хора с високи стремежи, с висок идеал. Те са онези деца, които вече излизат от забавачницата. Днес хората се запитват: Къде сме ние? Докъде сме дошли? Коя религия е по-права? Едно време, когато евреите минаваха през пустинята, всяко племе носеше нещо от скиинята. Значи, дванадесет племена, дванадесет части от скиинята. Всяко племе казваше: Ние носим част от скиинята. Щом спираха някъде, те веднага събираха частите на скиинята, построяваха я и започваха да се молят. И днес срещаме много пътници, които спорят помежду си. Едни казват: Ние сме католици, други — ние сме евангелисти, трети — ние сме православни, четвърти — мохамедани. Когато дойде Бог, великият Учител на света, Той ще каже: Спрете тук! Донесете скиинята при мене. Елате при мене, всички: католици, евангелисти, православни, израилтяни, и др. Ето, моят дом ще бъде дом на всички религии. То е мястото, дето всички ще се молят. Моят дом е Великият храм. Там ще има един Господ на Любовта, един Господ на Мъдростта, един Господ на Истината, Който еднакво обича всички хора, еднакво ги просвещава, еднакво им дава свобода. Елате сега да се помолим. Това е новото учение, което трябва да се насажда в умовете и сърцата на новото, на младото поколение. То носи светлото бъдеще.

„Господи, отвори очите ни!“ Който произнесе тези думи съзнателно, ще опита силата, която се крие в тях. Те носят ново благословение за света.

„Господи, отвори очите ни!“

*

7. Беседа от Учителя, държана на
25 февруари, 1923 г., София. .

Видяхме Господа

И казват му учениците: „Видяхме Господа.*)

„Видяхме Господа.“ Виждането е качество на ума. Аз разглеждам думата „виждане“ не в обикновен смисъл. Човешкият език се изродил в много отношения. Той трябва да се изправи, да му се даде нова насока, ново отношение. И думите, с които човек си служи, също претърпяват промяна. В български език думите претърпяват голямо израждане. Значи, думите се израждат, а не се прераждат. В английски език някои думи имат двойко значение, а именно: в низходяща и възходяща степен. Например, думата *prevent* означава „забрани ми.“ Да забраниш на някого нещо, значи, да му туриш препятствие на пътя. Преди 200 години, същата дума е означавала „застави ме“ да направя нещо. Задача на филолозите е да намерят причината за двойкото значение на тази дума. И в български език има думи, едни от които са в низходяща степен, а други — във възходяща. Например, думата *любов* е изгубила своето възходящо значение, повечето я употребяват в низходяща степен. Ако днес се каже думата „любов“, всички ще я разберат в нейното низходящо състояние. Малцина разбират любовта във възходящата ѝ степен. Много време трябва да се говори на хората за любовта, за да разберат вътрешния ѝ смисъл. Защо е така, и това си има причина. Човешкото зрение, слух, обоняние могат да отслабнат — и затова има причини. Изобщо, за всичко, което става с човека и вън от него, има причини. Те трябва да се обяснят научно, от гледище на философията на живота, а не от гледи-

*) Иояна, 20:25.

ще на религията. Философията може да се превърне в религия, но не и религията във философия.

Що е религия? — Философска система, приложена в живота, т. е. слизване от областта на ума в областта на сърцето. Религиозните системи се занимават главно със сърцето. Ако работи само върху сърцето си, човек ще се превърне във вода. Някой мисли, че като стане религиозен, ще придобие морал, ще стане и умен. — Ни най-малко. Може да бъдеш религиозен, без да си морален и умен. Да бъдеш религиозен, това значи, да имаш вътрешен стремеж към Бога. Следователно, като се говори за християнството, като религия, питам: Разбрали ли сте Христовото учение, като философия? Христос е велик философ и мъдрец. — Той е Син Божи. — Какво разбирате под „Син Божи“? Ако под „Син Божи“ разбирате царското произхождение на Христа по кръв, нищо не знаете. Под „цар, поет, философ“ аз разбирам едно нещо, а вие — друго. От какво се въодушевява човек: от царя, от поета или от философа? Като чуят думата „цар“, всеки се стряска, косата му настръхва и заема почтителна поза — не от убеждение, а от вътрешен страх; всеки очаква някаква изненада. Когато четат или слушат поезията на поета, всички се въодушевяват, особено младите. Когато се заговори за някой философ, умовете на хората се раздвижват, и те започват да мислят. Значи, телото на човека трепери при царя, сърцето му — при поета, а умът — при философа. Казват за някого, че мъдрува.

Бих желал всички хора да мъдруват и да поетизират, да обичат поезията. Значи, има три важни думи: цар, поет и философ. Царят представя волята на човека, поетът — неговото сърце, а философът — човешкият ум. Като се заговори за ум, сърце и воля, всички ги разбират. Обаче, щом дойдем до душа и дух, там се явяват толкова философствувания, че човек се обърква и се пита, що е душа, и що е дух. Като разглеждате всички философски системи, от историческо време досега, ще се натъкнете на такава каша, че мъчно ще излезете от нея. Всички говорят за душата и за духа, но малцина разбират тази философия. Обаче, за философите, това не е каша. Те разбират това, което са писали, но мъчно могат

да предадат своята идея. Младият момък, който изпитва красиви, възвишени и благородни чувства, знае какво е любов, но ако се опита да я опише, ще създаде една карикатура. Като го слуша, критикът ще му възразява на всяка дума. Как ще докаже той своята любов? Как философът ще докаже правотата на своята философска система? Много факти, много аргументи са нужни за доказването ѝ.

И съвременните християни нямат пред вид факта, че всяка истина след време се разширява, придобива нов смисъл. Те казват: Така е казал Христос. — Да, така е казал Той, но преди две хиляди години. Какво ще каже днес? Преди Христа, и Мойсей беше казал това и онова. Обаче, Христос каза друго нещо. Мойсей каза: „Око за око, зъб за зъб.“ За да каже така, имаше ред причини и основания. Като отговор на Мойсеевата мисъл, Христос каза: „Ако те ударят от едната страна, обърни и другата.“ Христовото учение е диаметрално противоположно на Мойсеевото. Мойсей считаше само еврейския народ за правоверен; според него, другите народи бяха езичници. Христос проповядваше, че всички хора са братя, не по кръв, но по произход — всички хора са родени от един Баща. В този смисъл, волът, конят не са братя на човека. Те произлизат от друг баща. Ще кажете, че църквите имат един Баща. Така трябва да бъде, но, всъщност, не е така.

Съществуват три християнски църкви: православна, евангелска и католическа. Понеже не се спогаждат, това показва, че имат три различни бащи. Наистина, и трите църкви имат три различни физиономии. Католиците, евангелистите, православните се събират заедно, искат да живеят братски помежду си, но нямат основа за братски живот. Католическата църква се държи за папата, евангелската — за Лютер, православната — за светите отци. Де е тогава Христос? Всички говорят за Христа, но Той е на последен план, вее се като знаме над къщата. Като се отвори война, взимат това знаме и тръгват напред с него, да плаши неприятеля. Като се свърши войната, пак го закачват на къщата. Това не е вяра, не е убеждение. От всички се иска смелост, да признаят грешките си. Не е

достатъчно само да проповядваш известна философия или религия.

Истинската философия се основава на правата мисъл, която се крепи на природните закони. Истинската религия се основава на онези принципи, които облагородяват човешкото сърце. Те трябва да се прилагат в живота. Не упреквам никоя църква, но казвам, че те нямат общ Баща и не могат да живеят братски помежду си. Те нямат общ принцип, на който да се основават. Ако, наистина, имаха общ Баща, те щяха да се разбират. Кое им пречи да влезат в разбирателство? Лесно се говори: Господи, Господи, или слава Богу, благодаря на Бога. — Това са празни думи. Днес овцете мислят повече от овчарите. Един православен архимандрит казал, че овцете на православната църква, по мъдрост и знание изпреварили своите овчари, т. е. свещениците и проповедниците. Това се отнася не само до православната църква, но и до евангелската, и католическата. Свещеникът или проповедникът проповядва от амвона, но се страхува; не знае, доколко може да изнесе истината. Изнесе една истина и току поглежда към началството. Не знае, дали ще му хареса. Като види намръщено то му лице, веднага изменя мисълта си; така той изпада в особено положение. Един виден евангелски проповедник, учен човек, знаел няколко езици, красноречив, разпразя следната своя опитност. Като бил в Америка, поканили го да държи проповед пред многолюдно събрание. Доволен от това, той започнал своята красноречива проповед. Както говорел, в събранието влязла една висока жена, с черни очила. Тя погледнала към него, и в този момент мисълта му се объркала, и той забравил, какво ще говори. Мъчел се да си спомни нещо от проповедта, но не могъл. Във всяка църква, във всяко общество, във всеки дом има по една такава жена, с черни очила. Като погледне човека, той се смразява и забравя, какво има да каже. И започват тогава хората да се оправдават с времето, с работите, с грижите за семейството си и т. н. Нямам нищо против това, но трябва да се каже истината на хората. Коя истина? — Онази жива, безсмъртна истина, която може да създаде права философска мисъл; да събуди благородните и възвишени чувства у човека; да даде импулс на неговата воля.

„Видяхме Господа.“ Питам: Всички служители на църквата видяха ли Господа? ПравOVERните ще ми отговорят с цитати от Евангелието: „Никой никога не е видял Господа.“ Следователно, и те не са Го видели. Това е едната страна на въпроса. Учениците на Христа казаха: „Видяхме Господа“. Тома рече: „Ако не видя на ръцете язвите от гвоздеите и не вложа ръката си в ребрата Му, няма да повярвам.“ Значи, Тома е реален философ. Той вярва само в това, което вижда и пипа с ръцете си; той вярва само в това, което може да провери с ума си. С това, Тома искаше да каже, че има основание да се съмнява в думите на Петра, който три пъти се отрече от Христа. Как може да се вярва на такъв човек? Той ще ме убеждава, че видял Господа. Ако е за Йоана, ученикът на любовта, като го хванаха за дрехата, той я остави и избяга. Той пък ще ми говори за любовта! И днес, когато хванат в името на Христа, ще иска да се изкузи, да се оправдае. Какъв смисъл има да проповядваш една религия, от която сам отстъпваш? Ние не проповядваме такава религия. Ние проповядваме една религия, една философия, една мъдрост, едно Божествено учение, основано на опит в трите свята — физическия, духовния и Божествения. Опитът не се отнася само до пипането. Има разни опити. Според мене, едно учение може да се проповядва главно по три начина, т. е. в три различни свята.

Художникът взима четката и започва да рисува. Дадена му е поръчка да нарисува един портрет. Той цапа на платното, замазва боите и сам се възхищава, мисли, че е гениален. Който гледа отвън, не вижда никаква гениалност. — Защо? — Той вижда само цапането, не схваща идеята и замаха на художника. Като дойде до едно място, художникът се отекчава, иска да смени работата си. Понеже знае да свири, той взима цигулката си и започва да свири. Така той минава от физическия в духовния свят, т. е. в света на чувствата. От чувствата той минава в Божествения свят. Той се уединява и влиза в света на мисълта и започва да се моли. Казват за него, че станал мистик. Според някои, старият човек става мистик. Не е така. Всеки ден човек се проявява и в трите свята: във физическия, в духовния и в Божествения свят. С други

думи казано: Човек яде, пее и се моли. После пак започва отново: яде, пее и се моли.

Що е молитвата? — Израз на всички философски системи, т. е. израз на правата мисъл. От физическа гледна точка, молитвата е дишане. За да създаде една философска система, философът трябва да се моли. В този смисъл, молитвата е дишане на ума. — Що е музиката? — Дишане на сърцето. Молитвата е връзка с Бога. Значи, като се моли, човек се свързва с Бога. Преди да се моли, човек не е ли свързан с Бога? Не е право да се мисли, че чрез молитвата човек се свързва с Бога. Молитвата, както и връзката с Бога, са непрекъснати процеси. И работата е молитва. Следователно, като работи, човек се моли. И като страда, човек пак се моли. Чрез страданието той разрешава известни въпроси. Добрият човек всякога работи, т. е. всякога се моли. Добрият работи и в трите свята: на физическия, в духовния и в Божествения свят.

„Видяхме Господа.“ Да видиш Господа, това значи, да придобиеш велик вътрешен импулс. Човек е дошъл на земята да познае и да види Бога. Това е идея, която се отнася, както за отделния човек, така и за всички хора и народи. Народът е създаден за човека, а не човек за народа. Народът и цялото човечество са условия за развитието на човешката душа. Душата, духът, умът, сърцето и волята са елементи за развитието на човешката душа. Казваш: Ще живея за своя народ. Това значи: Ще живея, за да подобря условията на моя живот. Няма да жертвувам живота си за своя народ, но ще подобриш условията, както на своя живот, така и условията на онези души, които съставят народа. Тези души се сливат в едно цяло — колективна душа. Според източната философия, сливането на душите в едно цяло подразбира състояние на Нирвана — сливане с Бога, т. е. изгубване на човешката индивидуалност. Нирвана не е унищожаване на човека, но сливане с Бога, т. е. връщане в първоначалното му състояние. Преди да слезе на земята, човек е бил в Нирвана и, в края на краищата, пак се връща в Нирвана. Дълго време трябва да се говори на хората, че те имат висок произход и трябва да се върнат към него. Задача на човека е да съзнае своя първичен произход и да признае Бога като свой баща. Аз не говоря за

физическия произход на човека, а за духовния. Въпросите трябва вътрешно да се разбират.

Казват на Тома: „Видяхме Господа.“ Младият момък казва: Видях своята възлюбена. Обаче, неговата възлюбена има значение само за него, само той я вижда. Като я види, сърцето му трепва, и той казва: Ето смисълът на моя живот. Други младежи минават-заминават покрай нея, без да я виждат. Защо трепва сърцето на младия момък при вида на неговата възлюбена? Защо трепва сърцето на религиозния, като спомене името на Христа? Защо сърцата на други не трепват при името на Христа? — За тях Христос е обикновен човек. Има ред причини за това. Всички се нуждаете от здрава, положителна философия. Казвате, че евангелистите ви нападат. — Не се говори така. Това подразбира класова борба. Защо трябва да воюват? Вие не сте застанали на великия принцип на любовта, да знаете, как да разрешавате противоречията. Всяка религия трябва да се основава на любовта. Аз не говоря за ограничената любов на младия момък, на брата и сестрата, на майката и бащата. Това са ограничения. Аз говоря за Божията Любов, в която всичко живее. Ти съставляш част от Бога и живееш в Него. Следователно, Божията Любов е и твоя любов. Всеки може да опита тази любов. Ако попаднеш в Индия, при големите змии, там ще опиташ любовта си. Любовта изключва всякакъв страх. Щом си безстрашен и носиш любовта в сърцето си, и най-голямата змия да те нападне, ще се качи на гърба ти, ще те лиже, ще обикаля около тебе и ще слезе, без да те ухапе. Човекът на любовта е в състояние да укроти и най-свирепото животно. Нека религиозният направи един опит, да види, каква е неговата религия, и каква е любовта му. Като направи сполучливо опита, тогава може да говори за религия. Религията на хората е под ногата на тигъра, на лъва, на мечката. Хората не са лоши, но нямат знание. — Невежи ли сме ние? В Индия има хора, които, без да са християни, правят по-големи опити от християните. Православните ще кажат, че индусите не са правоверни, няма да се спасят. Вие били ли сте при Господа, да знаете, кой ще се спаси? Кой от вас е бил съветник на Господа, да знае, как ще се спаси? По какъв начин става спасението? — Еди-кой си не може да

влезе в рая. — Отде знаете това? — От Писанието. — Разбирате ли всичко, което Христос е казал? Приложихте ли учението на Христа? Защо не се обърнете към Христа с молба, да ви обясни всичко, което не разбирате? Ще кажете, че Христос е отдясно на Отца, не трябва да се безпокои. Значи, ако трябва да ви обясни нещо, не искате да Го безпокоите. А като злоупотребяват в Негово име, не мислят, че Го безпокоят. Аз предпочитам да задам сто въпроса на Христа, макар и да Го безпокоя, отколкото да извърша едно престъпление в Негово име.

„Видяхме Господа.“ Да видим Господа, това значи, да Го любим. Ние можем да видим някого, само ако го любим. Колкото по-безкористна е любовта на човека, толкова по-свегла е неговата мисъл. Ще обичаш, без да изопачаваш любовта. Аз се чудя, как някои изопачават моите думи, предават им материален характер. Дойдат някои да ми разказват, че се явил Христос на земята. — Радвам се. — Явила се някъде св. Богородица. — И за това се радвам. — Няколко Христосовци се родили, няколко св. Богородици. — На всички се радвам, но това са противоречия, с които трябва да се справите. Като казвам, че се радвам, имам пред вид проявите на живота. Истината, светлината е една. В нея има единство. Що се отнася до живота, той се проявява в много форми. Следователно, и Христос, и света Богородица ще се изият в различни форми. Ще кажете, че Христос е един, а всички останали са антихристи. Христос е велик принцип в човека, не е нещо материално. Той обновява хората и осмисля техния живот. Той прониква в човешкия ум, сърце и воля. Лесно се казва: аз съм Христос или св. Богородица. Питам: Живееш ли като тях? Имаш ли любовта на Христа в себе си? Други казват, че духът на Христа и на Мохамеда се преродили в някой човек в България, за да примирят българите с турците. Това са заблуждения. Пазете са от заблужденията. Желая, всеки от вас да бъде Христос, но като похлопам на вратата ви, веднага да ми отворите и, каквото пожелая, да ми услужите. Ако не сте готови да услужвате на бедни, на страдащи и се оправдавате с това, че сте заети, че работите за оправянето на България, не сте Христос. Отидеш на църква, и там намираш Христа, с мантия, с жезъл в ръка. Той е владиката. Ако потропате

на неговата врата за услуга, и той ще каже, че е зает, не може да ви приеме.

Днес от всички хора се иска любов и самоотверженост. Често мои ученици са ми казвали: Учителю, ти слизаш толкова долу до нас, че не можем да те познаем. Мнозина дохождат при мене да ми разказват за своите работи. Дойде някой, държи ме с часове, споделя известни въпроси с мене. Аз го гледам, изслушвам го с внимание и казвам: Нека се изкаже. Трябва ли да го съдя или да го критикувам? Как постъпва Бог с хората? Той гледа на тях, като на деца, които минават през различни опитности. И аз изслушвам всекиго с внимание, без да мине през мене една лоша мисъл или едно лошо чувство. Казвам си: Ето един човек, който превръща буквите в числа. — Как го търпиш? — Как ни търпи Бог? Мислите ли, че вие, които стоите пред Великата интелигентност и философствувате, стоите по-високо от този човек, който се разговаря с мене? Не трябва ли и ние да бъдем подобни на Бога? Защо не гледате и на малките неща като на важни? И най-малките неща в света имат смисъл. Едно дете си играе. Ти искаш да го задоволиш. Как ще го задоволиш? Като обърнеш внимание на играта му. Не считай, че детето се занимава с глупости. Не, това не са глупости. — С кукли и кончета играят децата. — Какво ще кажете за вашите деца? Не са ли и те кукли? Има майки, които гледат на децата си като на кукли. Кукли ли са, всъщност, те? Колко години живеят децата? — Различно. Като умре детето, майката казва: Отиде моето ангелче. — Де отиде? Не казвай, че детето ти било ангелче, но кажи, че било умно. Майката трябва да познава ума на своето дете, да е свързана с него. Това е знание. Не е достатъчно само да говориш за дух, за душа, но да знаеш, какво представят те. Който казва, че има душа, влязъл ли е във връзка с душите на хората? Казвате още, че човек има ум, сърце и воля. — Влезли ли сте във връзка с ума, сърцето и волята си? Когато умовете на двама души се свържат, те стават приятели. Изобщо, когато двама души са свързани по сърце, по ум или по воля, всякога могат да бъдат приятели.

„Видяхме Господа.“ Под „Господ“ разбираме великото, благородното, с което човек влиза във връзка. Всички

хора не са свързани с великото начало, по причина на своите мозъци, които не са еднакво развити. В човешкия живот става едно преливане на енергия от положителния полюс към отрицателния. Това преливане изопачава човешките мисли и желания. Например, ревността е едно изопачено чувство. Обичаш една мома, готов си да се жертвуваш за нея. Щом се ожениш, започваш да я ревнуваш. Като излезе тя някъде, ти започваш да я следиш, приписваш ѝ най-лоши прояви. — Защо я ревнува? — Защото няма доверие в нея, не признава нейната морална устойчивост. — На какво се дължи ревността? — На събрана енергия, която не може да се използва. Човешкият мозък е възприемател и предавател на енергии. Понеже човек е живял много пъти на земята, минал е през различни среди и култури, в мозъка му са отпечатани различни мисли, различни впечатления. Като дойде на земята, той изявява всичко, което е складираше в подсъзнанието си. Казват: Характер е това. — Да, характер е, но този характер е сбор от различни мисли и чувства на миналото. Ревността, например, е едно болезнено, изопачено чувство в човека. Безверието, безпачежността също са болезнени чувства, които не могат да се използват. Те са излишна енергия, която трябва да се впрегне на работа. — Кой се обезпачежава? — И бедният, и богатият. Бедният — защото няма пари, а богатият — защото няма на кого да остави богатството си. Ако е стар и няма наследници, на които да остави богатството си, той се обезпачежава.

„Видяхме Господа.“ Да видиш Господа, това значи, да се домогнеш до онзи велик, вечен принцип, който подмладява, който възкресява, който внася светлина и топлина в човека. Кой не иска да види Господа? Ако хората считат за привилегия да видят и да се разговарят с някой виден философ и поет, колко по-голяма привилегия ще бъде възможността да видиш Господа. Всички искат да имат достъп до великите хора. Кажете ли някой, че иска да има достъп до Господа, веднага ще му възразят: Я се откажи от това заблуждение! Питам: Знаете ли, какво значи да видиш Господа? Това е смисълът на живота. Велико нещо е да влезеш в съприкосновение с тази висша интелигентност. Някой мисли, че като види

Господа, цялата земя ще блесне. Това е физическата страна на въпроса. Ако искате да видите Бога, ще Го намерите в най-малките неща. Бога ще намерите в кристалите, в изворите, в цветята, навсякъде в природата. Първо ще Го видите в най-малките неща, а после — в големите. Да видиш Господа, това значи, да разбереш законите на природата. Само така ще разрешиш мънотиите си. Да видиш Господа, това значи, да се преобразиш. Ако си бил лош, ще се измениш, ще станеш по-добър. Някой мъж е лош, защото жена му не може да му даде това, което иска. Жената пита: С какво съм задължена към мъжа? — Задължена си, ти си неговата половина. Бог направи жената от реброто на мъжа, да се развива свободно. Следователно, тя има да плаща десятък на мъжа. Десятъкът, това е любовта. Условията за развитието на жената са такива, каквито и на мъжа. Ако жената говори лошо за мъжа си, тя унижава себе си. И ако мъжът говори лошо за жена си, и той унижава себе си. Като жена, ще гледаш на мъжа си като на същина с ум, сърце и воля. Ти си задължена към него и ще гледаш да се изплатиш. — Как ще се изплатиш? — Като проявиш любовта си към него. Жената казва: Като наготвя вкусно и мазничко на мъжа си, ще го задоволя. — Това не става само с готвене. Първо, ще му наготвиш добре; после, ще му посвириш или пееш, да удовлетвориш сърцето му; след, това ще философствуваш с него. И, като дойдеш до причинния свят, ще проявиш любовта си към него. Така и той ще бъде готов да се жертвува за тебе.

Какво виждаме в съвременния живот? Мъжът коленичи пред жена си и казва: Не мога да живея без тебе. — Добро е това, но колко мъже са издържали на думата си? Желая ви, всички, които сте коленичили пред жена си, да издържите на своите чувства. Няма нищо смешно в това, но важно е, да издържите на вашите чувства. Вие сте изопачили своите свещени чувства. Днес всички коленичат и се молят. Лесно се казва: Господи, грешни сме. Това не е молитва, но лицемерие. Бог не се лъже. Никакво лицемерие! Когато вдигам ръцете си към Бога, кесията ми трябва да бъде отворена, главата ми да бъде пълна със светли и възвишени мисли; сърцето ми да

бъде пълно с благородни и чисти чувства и желания, и волята ми да бъде диамантена,¹⁶ всеки момент да съм готов да служа на великия принцип — любовта. Само така можем да коленичим и да се молим. Вън от това, всичко друго е лицемерие. Ако кесията ти не е отворена, колкото и да коленичиш, нищо не се постига. Кесията и на богатия, и на бедния, трябва да се отваря и затваря разумно. Какво прави светът, това не ни интересува. Нека той си пази своето. Ние ще направим опит, да видим, че има и друг начин за разрешаване на въпросите — по любов, а не чрез насилие.

„Видяхме Господа.“ Ако често и съзнателно повтаряте тази мисъл, ще имате резултат. Разсърдиш се на жена си, искаш да я нагрубиш. Спри се малко и се запитай: Видял ли съм в нея Господа? Ако я нагрубиш, ще я огорчиш. Казваш: Жена е, пет пари не давам за сълзите ѝ. И жената може да нагруби мъжа си и да каже: Мъж ли е това? Баба! Не искам да го зная, не се интересувам от него. След това ще отидеш на черква, ще запалиш свещ и ще коленичиш. Ако си евангелист, ще цитираш стиха: „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син в жертва.“ Това не е молитва. Тази молитва не се приема. Ако си истински православен или евангелист, пресуши ли сълзите на жена си и на мъжа си? — Другите хора очистиха ли сълзите си? — Не е въпрос за другите. Ти, като душа, какво направи? — Ами ти, какво направи? — Това, което правя и съм направил, аз съм го опитал, проверил и го зная като абсолютна истина. Каквото проповядвам, аз го прилагам и не се съмнявам в него. В мене се съмняват, наричат ме такъв-онакъв, но аз никога не съм се усъмнил във великото и възвишеното, което живее в мене, както и в моя ближен. Както вярвам в моя Господ, така вярвам и във вашия. Както вярвам на себе си, така вярвам и на вас. Че сте имали грешки, това е друг въпрос.

Имате два кръга, които се пресичат в две точки така, че окръжността на втория кръг минава през центъра на първия. Значи, имате два скачени кръга. Ако от центъра на първия кръг изтича енергия към периферията на същия кръг, този прилив ще дойде до своя краен предел, т. е. до центъра на втория кръг — от перифе-

рията му към неговия център. Следователно, положителната енергия става отрицателна. Така се явяват приливът и отливът. С други думи казано: Енергията на мъжа излиза от морето и отива към сушата — прилив; енергията на жената върви от сушата към морето — отлив. Не всякога приливът се използва за добро, поради което неговата енергия се наслоява, натрупва, докато един ден причини голям взрив. — Що е взривът? — Представи си един човек с голямо честолюбие. Той иска всички да го ценят, само за него да говорят. Ако напише една книга, всички да я харесват. Според мене, достатъчно е един човек да хареса книгата ти. Един и всички е едно и също. — Кога? — Когато си свързан с Бога. Тогава, като напишеш нещо, или се произнесеш по даден въпрос, пръв Бог, Който се проявява в тебе, като интелигентност, ще одобри твоята работа. Това не е ли достатъчно? Когато младият момък се прояви като герой, неговата възлюбена ще одобри постъпката му. За него това е достатъчно. Ако всички я одобрят, а възлюбената му не е доволна от него, той е нещастен.

Какво се иска от човека? — Любов. — Не само любов, но и мъдрост, да има ред и порядък в живота му. Мъдростта има отношение към ума. Освен мъдрост, от човека се изисква да живее в истината. Истината се отнася към волята, т. е. към физическия свят. Значи, пие вървим от видимото към невидимото. По пътя на истината човек познава невидимото. Според едни философи, човек съществува вън от Битието. Питате: Може ли човек да съществува без форма? Ако питате ясновидеца, той ще каже, че човек съществува и като светлина. — Това е проява на неговия ум. Колкото по-интелигентен е човек, толкова неговата светлина е по-ясна. Ако интелигентността се намалява, светлината придобива слабо синкав цвят, после бледожълт и т. н. По цвѳта се съди за степента на човешката интелигентност. Като дойдете до сърцето, дето е любовта, там ще видите особено нежна краска — с розов цвят. Същевременно, тя излъчва и приятна, мека топлина. Най-после, като дойдете до волята, от човека излиза бяла светлина — цвят на добродетелите. Между трите цвята — светъл, бял и розов се преплитат останалите цвятове. Това преплитане на цветовете представя чо-

вешката аура. По аурата ясног децът познава, доде е достигнал човек в своето духовно и умствено развитие. Учителят изважда един от учениците си на урок и го пита: Драганчо, знаеш ли урока си? Реши ли задачите си? Драганчо гледа към земята, не повдига очи и нищо не казва. За човек, който гледа надолу, турците казват: Който гледа надолу, душа изгаря. Майката говори на детето си, а то не я гледа в очите. Тя си казва: Моето ангелче. — Не е ангелче това дете. То гледа надолу и мисли, че те е изхитрило.

Мнозина мислят, че могат да те надхитрят. Не, така не се живее. Ако гледаш към земята, това показва, че живееш в гъстата материя. Лесно се казва, че две величини, равни на трета, са равни и помежду си. Какво ще кажете за четвъртата величина? Всяка енергия трябва да се използва. Ако има излишък на енергии, те не могат да се използват и причиняват пакост на човека. Христос казва: Човек трябва да се отрече от себе си. И аз казвам: Дошло е време хората да се отрекат от себе си. Има закони в еволюцията, които налагат отричането. Ако гъсеницата не се отрече от своя живот, никога няма да стане пеперуда. За да стане пеперуда, тя трябва да се откаже от своята лакомия, да се откаже от листата. Щом започне да вдига главата си, да измерва разстоянието, гъсеницата започва вече да мисли. Тя е инженер, който търси удобно място за строеж. Тя започва да изпуска нишки, да снове новия си живот. След това влиза в лабораторията си и започва да мисли: Добре, че се освободих от своята лакомия. Толкова години ядох и пих, нищо повече не ми трябва. Оставям листата за други, и започвам да работя за Господа. За да покаже, че е доволен от нея, Бог праща един ангел със своята четка да украси пеперудката. Като ѝ приготви новата дрешка, ангелът казва: Сега ще отделиш малко киселина, да пробиеш пашкула и да хвъркнеш свободно в широкия свят. Пеперудата хвърква в широкия свят и започва да се храни със сладкия сок на цветята. От един цвят могат да се ползват много пеперуди. Ако това беше храна за гъсениците, те щяха да унищожат всички цветове. — Кога ще се оправи светът? — Когато гъсениците се превърнат в пеперуди.

И тъй, докато хората живеят като гъсеници, светът никога няма да се оправи. Питат някого: Защо гледаш нагоре? — Искам да си направя пашкул. Следователно, докато хората не вдигнат главите си нагоре, светът няма да се оправи. Като гледат нагоре, те ще кажат: „Видяхме Господа.“ Решихме вече да се отречем от себе си. — Добре сте намислили. Сега учителят казва на ученика си: Драганчо, радвам се, че си решил да отвориш кесията си. Радвам се, че всички в дома ви са тръгнали в този път. Ако всички сте решили да си свиете по един пашкул, аз ще пратя ангела да украси вашите дрешки. Достатъчно е едно семейство да тръгне в новия път, за да се благословят и останалите. Като видят новите им дрешки, всички ще пожелаят да имат такива. Който е тръгнал в този път, никога не се връща назад.

„Видяхме Господа.“ Днес Бог слиза в България и пита българите: Видяхте ли ме? Ще кажете, че това е мистификация. — Няма никаква мистификация. От толкова години българите викат към Господа. И днес Той слиза при тях и ги пита: Готови ли сте да се откажете от своята лакомия? Ако сте готови да се самопожертвувате и да служите на Любовта, аз ще ви дам най-красивата дреха, ще оправя обърканите ви работи, и всичко ще тръгне напред. Сега мнозина се опълчиха против мене, на първо място владиците и свещениците. Те казват: Господи, от години се яви между нас един човек, който подронва основите на църквата, руши държавата. Да се махне този човек от пътя ни. Щом се махне, всичките ни работи ще се оправят. Той е опасен човек. Бог им отговаря: Не е лошото там, но вие готови ли сте да се откажете от вашата лакомия? Готови ли сте да се откажете от своите заблуждения? Не е въпрос до външното благочестие. Много владици и свещеници външно са благочестиви, но с такова благочестие нищо не се постига.

Преди години отидох в дома на един благочестив свещеник, да си поговорим малко. Той беше един от редките добри, благочестиви и благородни свещеници. Деният беше забележителен — велики петък. Като влязох въкъщи, свещеникът ме посрещна малко смутен. — Как сте? Какво правите? — Стомахът ми е малко разстроен, искам да го оправя. В това време виждам, жена му пече ко-

кошка. — Как гледа църквата на поста? — Светите отци са наредили да се пости, но не са имали пред вид моя стомах. Аз престъпвам закона, но дано не научат това. — Ами ако научат? — Те не знаят всичко. Ето, и владиката не спазва поста. Въпреки това, често ме упреква. Казва: Да не мислиш, че си много благочестив? — Аз не се мисля за благочестив, но гледам да бъда изправен пред Бога.

Един ден, като пътувах от един град в друг, отбих се в едно малко градче, дето същият свещеник беше на работа. Отидох в дома му да си почина. Както се разговаряхме, дойде един калугер, който пътувал по света, и поиска от свещеника една сума за път, нужна му била. Свещеникът му отговори: Мога да те нахраня добре, да ношуваш у дома, да ти дам десетина лева, но не мога да ти услужа с толкова пари, колкото искаш — нямам възможност. Той го нахрани и в това време се разговаряше с него. След това калугерът благодари, сбогува се със свещеника и си отиде. Като останахме двамата със свещеника, аз му казах: Знаеш ли, че този калугер беше Христос? — Възможно ли е това? Тогава аз ще го стигна и ще му дам всичките си пари. Казвам: Жертва се иска от всички. Свещениците и проповедниците, които най-много говорят за Бога, първи трябва да дадат пример на самопожертвуване.

„Видяхме Господа.“ Ако днес дойде Христос на земята, първи ние ще излезем да Го посрещнем, както направиха членовете на едно американско духовно движение в 1845 година. Като тълкували Евангелието, те дошли до заключението, че в 1845 година, еди-кой си ден, Христос ще дойде на земята. Облечени в бели дрехи, те излезли да Го посрещнат. Цял ден Го очаквали, но Той не дошъл. Върнали се по домовете си, разочаровани в очакванията си. Казвам: Христос не дойде, както Го очакваха, но спиритизмът дойде. Хората започнаха да разиграват маси, да викат духове. Мнозина казваха: Христос не дойде, но дяволът дойде. Христос казваше на тогавашните хора: Понеже разигравате маси, вие сте изпаднали в материализъм. Масите увериха хората в задгробния живот, но не можаха да отвърят кесите им. Дотогава религиозните казваха: Не вярваме в задгробния

живот. Не вярваме в душата. Обаче, спиритизмът ги убеди и в задгробния живот, както и в съществуването на душата.

„Видяхме Господа.“ Вярвам, че всеки от вас може да Го види. — По какво ще познаем, че сме видели Господа? — Той ще внесе в човека любов, мъдрост и истина. Той ще внесе в човека живот, светлина и свобода. Розовият цвят ще проникне в сърцата на хората, и те ще затуптят. Животът им ще се осмисли. Умовете им ще светнат, и те ще разрешат най-трудните въпроси. Белият цвят ще проникне във волята на хората, ще я кали. Като знаете това, не се страхувайте от мъчнотиите. Те са привилегия за вас. Желайте добро на всички и подайте си ръка за обща работа.

Какво мисля сега аз? Да насоча своята губерка срещу всички лоши мисли и чувства на свещениците и владиците, на учените. Какво представя моята губерка? Обикновена игла, нагрятая до 35 милиона градуса топлина. Срещу нея нищо не може да устои. И най-тежкото и голямо оръдие ще се стопи. Който изпита тази топлина, ще каже: Братко, готов съм да се жертвувам за тебе. Светлината на новата култура ще произведе преврат в човека. И тогава, ако младият момък срещне млада мома в гората, няма да я уплаши, както става сега, но ще я вземе под свое покровителство и ще оправи пътя ѝ. Тя се объркала, не знае, отде да излезе. Той ще я успокои и ще ѝ покаже правия път. Това е човек със светла мисъл, благородно сърце и възвишена воля. Желая, всички да бъдете братя и сестри от новото учение, да живеете един за друг с любов, а не с насилие. Учението на Любовта, за което ви се говори, може да се приложи, но воля се иска за това.

Като ме слушат да говоря така, някои казват: Този човек се опълчил срещу владиците и свещениците. Какво иска от тях? — Нищо не искам, но имам работа с тях. Аз им желая доброто и казвам, че ако не ме послушат, след десет години ще бъде късно. За всички свещеници и проповедници, които изопачават истината в името Божие, е вече късно. За всички хора може да има извинение, но не и за духовниците. Всеки владика, свещеник или проповедник, който е злоупотребил с истината в името Божие, за него извинение няма. Това всички трябва да знаят. Никаква лъжа! Законът е строг. Той държи еднакво отговорни

всички, без разлика, дали са мохамедани, будисти или християни. От всички се иска чиста и възвишена мисъл. Казвате: Да махнем този, онзи, да не ни пречат. — Никого не можете да махнете. Бог е нагрят губерката до 35 милиона градуса, и Христос иде с нея. Към когото я насочи, тя ще му създаде голямо нещастие. Дали ще я насочи към известно общество или народ, не го очаква добро. Опасна е тази губерка. Дето мине, всичко ще стопи.

Питат: Какво трябва да се прави с младото поколение? — Много просто. На младото поколение трябва да се дадат условия да се развива правилно. То се нуждае от безкористна любов; от мъдрост, която носи светлина и знание; от истина, която освобождава. Младите имат енергия, имат условия за развитие. Те са нови пъпки, които чакат времето да се пукнат и разцъвтят. Ние ще махнем всички обвивки, които им пречат. Ние ще събудим вътрешния потик в тях, ще им дадем условия да се развиват. Ще кажете, че младите трябва да влезат в църквата. — Не, младите трябва да се освободят от заблужденията. Ние желаем, младите моми и момци да останат девствени по ум и по сърце, да се развиват под влиянието на Божествената светлина, да дадат добри цветове и плодове. За децата, за младите е Царството Божие. За тях мислим и се грижим ние. Възрастният, който е напъпил, цъвнал или вързал, не се нуждае от нас. Ние се радваме на него и му желаем да завърши своето развитие. В човешкия живот има велики моменти, които трябва разумно да се използват. Не е време да плачете и да се вайкате, но да мислите и да работите; да цъвнете и да вържете добри плодове. Вашето спасение е във вас, не го търсете отвън. Не изопачавайте истината. Погледна някого, и той веднага ме пита: Защо ме гледаш? — Виждам, че си болен, искам да ти помогна. Друг пък е нещастен, не живее добре с жена си; и на него искам да помогна. Казвам му: Братко, имам начин да ти помогна, да подобря твоя живот. Имам специална рецепта за това. Казвам същото и на жената, и на децата. Имам рецепта, с която мога да помогна и на съдията, и на свещеника, и на учителя. — Каква е тази рецепта? В какво се състои тя? — В любовта, мъдростта и истината. Учителят трябва да обича учениците си като себе си. Свещеникът трябва да обича

своите пасоми, като себе си; да бъде истинолюбив. Той не трябва да бъде като онзи свещеник, който ял кокошка на велики петък, и да минава за благочестив. От всички се иска искреност, абсолютно никаква лъжа. Това проповядвам: Без никаква лъжа! Не допускам даже бяла лъжа. Това значи да видиш Господа.

Какъв е смисълът на живота? — Да видиш Господа. Това значи, всички хора да се познаят, да се възлюбят като братя; да си подадат взаимно ръка. Земята е широка, просторна, всички хора могат да живеят разумно, в мир и съгласие. Това се изисква първо от духовенството; те са най-подготвените. След тях идат учителите, професорите, съдиите. Те могат да възприемат новото учение и да го приложат. Които духовници не са готови за новото, нека се държат за църквата. Ние не искаме да разрушим църквата. Ние няма да пречушим нито едно клонче от православната или от коя-и да е друга църква. Ние искаме да съградим нещо ново; да създадем ново разбиране. Тогава нека дойдат духовниците да сравнят старото, което те държат, с новото у нас. Ние носим новото и в музиката, и в поезията, и в науката — в целокупния живот. Ние носим новото в начина на храненето, в пиенето — във всичко. Ние творим, градим във всички области. Само така ще се види грамадната разлика между старото и новото. Каквато е разликата между гъсеницата и пеперудата, такава е между старото и новото. Как ще се постигне новото? — Като напуснете стария живот на гъсеницата, т. е. като се откажете от лакомията, от заблужденията в живота. Ще се завиете в пашкул, дето ще олаквате деня на вашето възкресение, — превръщането в пеперуда.

„Видяхме Господа.“ Бъдете смели и решителни, да проявите благородното и възвишеното във вас и да го развиете. Не се страхувайте да изявите навън онова, което е вложено във вас. Проявте го и в най-малки размери. Внесете любовта, мъдростта и истината в света. Животът на едного трябва да бъде потик за другите. Който следва пътя на любовта, той нищо не губи. Казано е в Писанието: „Който изгуби живота си заради любовта, той ще го спечели.“ Казвате: Добро е това учение. Но вие не разбирате дълбокия смисъл на стиха: Ако изгубиш живота си заради любовта, ще го спечелиш. Питаш се, възможно ли

е, ти, обикновеният човек, да жертваш живота си? Може ли, ти, един обикновен чиновник, адвокат, човек с няколко деца, да следваш новото учение на любовта? — Че това е най-малкият опит, който трябва да направиш. Някой мисли да напусне света. Светът не трябва да се напуска, но да се оправи. За оправянето на света са нужни хора. Аз виждам, че между българските духовници има много способни хора. Колко способни владии има в света! Колко воинствени хора има—генерали, учители, които могат да работят за новото учение. И те не подозират, каква енергия се крие в тях. Те сами не подозират това и се борят със своите заблуждения и противоречия, като си противодействуват едни на други. Ако присмат новото учение, животът им ще се обнови, ще се осмисли. Като не разбират това, хората се боят за църквата и казват: Църквата се руши! Народът пропада! Казвам: Българите отсегга нататък ще живеят. Бог ги пита: Ще ме слушате ли вие? Един ден и аз ще задам същия въпрос на българите: Вие, Господа ли ще слушате, или вашите свещеници и владии? Ако слушате Господа, ето какво ще стане: Нивите ще раждат десет пъти повече, отколкото досега; лозята ще дават толкова много плод, че не ще може да се обере. Какво по-голямо щастие от това? Ако слушате владите и свещениците, каквото посее, едва семето си ще изкарате. Кого ще слушате тогава?

Хората са дошли вече до положението, да съзнаят нуждата от любовта, да се кланят на Бога на любовта. При това положение, всеки ще работи с любов, а не чрез насилие. Който е най-съзнателен, той ще работи двойно повече. Ако отиде на лозето, той ще вземе най-голямата мотика и лопата. Такива хора са нужни днес. Това изисква великият закон на любовта. Който работи с любов, само той ще бъде благословен; само той ще придобие светлина в ума, топлина в сърцето и сила на волята. Вярвайте във възможностите на духа и на душата. Приложете новото учение в живота си, за да можете и вие да кажете: „Видяхме Господа, чухме Неговия глас.“ И Мойсей чу този глас, идещ от горящата къпина: „Чух гласа на моя народ и слязох да му помогна.“ И вие, които слушате Господа, ще бъдете повикани от Него и, като Го видите, пак ще чуете гласа Му. Готови ли сте да Му служите?

Едни от вас ще отговорят: Готови сме. Други ще кажат: Ние сме пътници, не се спираме в живота си. — Какъвто и да си, ще изпълниш задачата, която ти се възлага, и в помощ ще дойде брат ти Аарон.

Желая, всички да видите Господа и ще Го видите. Аз съм уверен в това. И аз мога във всичко да се съмнявам, но не и в това, че ще видите Господа. Ще Го видите и ще Го разберете. Ще възприемете любовта, светлината и свободата. Като заживеете по новия начин, ще кажете: Разбрахме всичко, защото царството на лъжата се свърши вече. Иде на земята царството на истината. Хората ще се разговарят по нов начин, на разбран език — езикът на братството и сестринството в света.

*

8. Беседа от Учителя, държана на
11 март, 1923 г. София.

Пробуждане на човешката душа

Да се пробуди човешката душа, това значи, да съзнае благата, които ѝ са дадени, и да ги обхване.

В света, в който живеете, има известни илюзии, наречени „несъществени неща.“ Въпреки това, всички започват с несъщественото. Например, вечер много неща изглеждат по-страшни, отколкото са в действителност. — Защо? — Защото тогава светлината е по-малка. Оттук вади заключението: Съществени неща са тези, които стават в светлина, а несъществени, които стават в тъмнина. Срещаш един човек, който те изглежда особено. Мислиш си: Защо този човек ме гледа така? Какво иска да каже с това? — Нищо не иска да каже. Физиономията на този човек е особена. Като гледаш маските, които се продават през маскарада, едни от тях са опулени, облещени; други са с примрежени очи, трети — със сърдит вид. Както виждате, и в живота има различни физиономии. — Защо този човек се блещи толкова? — Това е маска, илюзия, не е реалност. Някой художник е рисувал тази маска. За тебе е важно, когато художникът донесе маската, да бъдеш с будно съзнание, да разбереш, действителност ли е това, което виждаш, или илюзия.

В процеса на пробуждането си, душата не трябва да разглежра нещата от свое становище, но от становището на Божия Дух или на Бога. Само така тя ще се развива правилно. Душата представя малка вселена, с безброй богатства, безброй дарби и способности. Ще кажете, че душата е малка вселена. — Да, малка вселена, с големи богатства. Изкуство е не да изядеш и изпиеш тези богатства, но да ги обработиш. Искате да бъдете щастливи.

*) Иоана, 14 гл.

На всекиго мога да изчисля, колко време ще бъде щастлив. Щастието на едного може да продължи една година, на другото — един час, на трети — един ден, една седмица или един месец. Малцина могат да бъдат щастливи една година. Например, обичаш плодове, искаш да се храниш само с череши, тях предпочиташ. Казваш: Като има череши, щастлив съм. — Колко време ще бъдеш щастлив? — Докато има череши. Щом презреят, щастието ти се свършва. Една певица се готви да излезе на сцената и мисли, че всички ще се възхитят от нея. Тя живее във въображаемия свят. Като излезе на сцената, вижда, че не е така. Значи, между въображаемия и действителния свят има голяма разлика. Във въображаемия свят няма мъчнотии. Там нещата се изреждат лесно, без мъчнотии.

Някога си въобразяваш, че си купил една голяма градина от десет декара. Представяш си, как ще я обработиш и ще насадиш хубави плодни дървета и ароматни цветя. Виждаш, как растат, цъвтят и зреят. Събираш плодовете и ги продаваш. В скоро време ставаш богат човек, известен на всички. Лесно ставаш богат, виден човек. Без труд, само с въображение, ти всичко постигаш. Ако живееш само с въображението си, ти ще приличаш на онзи млад циганин, който разнасял мляко по къщите. Той си мечтаел: Като продам всичкото мляко, ще си купя една кокошка, да ми снася яйца. Ще продавам яйцата, докато спечеля пари за една овца или коза. Ще продавам млякото на овцата и един ден и нея ще продам. От спечелените пари ще си купя една крава. Така си мислел той, как ще забогатее, докато стане милионер. Най-после си казал: Като милионер, ще предложа на царската дъщеря да се оженим. След две-три години ще си родим едно хубаво детенце. Увлечен в мечтите си, той подскочил от радост, и гърнето с млякото паднало от главата му и се разляло. С млякото заедно се пръснали и неговите мечти.

Като слушате този анекдот, вие се смеете. Вие сте този млад циганин. В този анекдот е важно млякото, а не детето, което ще се роди в бъдеще. Във въображението нещата стават лесно, обаче, дойде ли до реализирането им, работата върви мъчно. Докато постигнеш нещо, ръцете ти ще се покрият с мазоли. Но каквото придобиеш, ще бъде по-здравео и сигурно от това, за което

само си мечтал. И досега още хората живеят с илюзиите си. Човек трябва да се освободи от илюзиите на своя ум и сърце, да релизира своите желания. Физическият свят е поле за реализиране на Божествения свят. Макрокозмът е Божественият свят, който трябва да се реализира в микрокосмоса, т. е. на физическия свят. Както фотографията отпечатва образа в намален вид, така и физическият свят не е нищо друго, освен отпечатване на Божествения свят в намален вид. Някога илюзиите са толкова необходими, колкото и реалните неща. Какво ще придобиеш, ако знаеш всичко, което ще стане? Обичаш приятеля си, вярваш в него и го идеализираш. Един ден се усъмниш в него и се разочароваш в приятелството. Казваш: Разочаровах се, но поне влязох в реалността. В кой случай беше по-щастлив: когато вярваше в приятеля си, или когато се разочарова? Имаш син или дъщеря, на която възлагаш голяма надежда. Един ден се усъмниш в нея. Съмнението в твоя ближен е съмнение в Бога. И обратно: съмнението в Бога е съмнение в самите нас. Човешкият живот още не е поставен на здрава основа. Причината на разочарованието не е външна. Искаш да живееш по-добре от своя ближен. Искаш да живееш по-чист, по-сзет живот от мене. Право ли е това? Като живееш добре, ще желаш същото и на другите. Иначе, ще се разочароваш, ще страдаш и ще се мъчиш. Ако съм вискателен към себе си, ще бъда такъв и към другите. Да бъда към себе си снизходителен, а към другите вискателен, това не е право. В такъв случай, ти си служиш с две мерки. Ще си служиш с една мярка и от нея ще разбереш, кое е право, и кое — не е; кое е грешка, и кое — добродетел. Нашите погрешки и нашите добродетели пред Бога не са такива, както ние ги определяме. Как ще докажем това? Забелязано е, че когато материалните работи на човека се оправят, духовните работи му се объркват. И наистина, на повечето търговци материалните работи вървят добре, но вижте ги, какво представят в духовния свят. Бедният човек няма пари, няма къща, но се разговаря с Бога и с ангелите. Той е беден, но сърцето му е пълно с благородни чувства и със светли мисли.

И тъй, вие трябва да имате правилни разбирания за нещата. Докато не дойдете до новото разбиране за жи-

вота, всякога ще живеете в заблуждения. Не е лесно да се освободите от заблужденията. Трябва да се знаят изходните пътища. Ако не ги знаете, все едно, че сте в лабиринт, от който никой не може да ви извади. Човек трябва да знае изходния път в живота. Колко пъти той се е обърквал! За нищо и никакво, две сестри се скарват, не могат да се търпят, не могат да се споразумеят. После те търсят път, как да възстановят отношенията си, как да възвърнат любовта, която са имали помежду си. Коя е причината за това? — Човек не се е познал. Той живее едновременно в трите свята, поради което се натъква на различни мисли, чувства и действия и не може да ги съчетае, т. е. хармонизира. Ако работи само с физическия си ум, той не може да разбере духовните и Божествените работи; ако работи само с физическото си сърце, също не може да разбере умствените и Божествените работи. Ако с ума си не можеш да схванеш Божествените работи, защо ти е този ум? Значи, към физическия си ум трябва да присъединиш и Христовия ум, за да разбереш Божествения свят. Сложна работа е това! — Как ще се справим с трите си ума? Ние с един ум не можем да се справим, че ще се справим с три! Физическият ум е у нас, а Божественият — над нас. Ние трябва да се държим за него. Започнете с Божествения ум. Останалите са негови помощни средства. Същото се отнася и до сърцето. За него се говори в Писанието. Казва се, че човешкото сърце е каменно. Казано е в Писанието: „Ще му отнема каменното сърце и ще му дам плътско.“ С други думи казано: Ще му отнема човешкото сърце и ще му дам Божествено. Няма защо да се сърдите на някого — каменно е сърцето му. Как ще разбереш света с такова сърце?

Каменното сърце не може да направи човека щастлив. То е студено, хладно, покрито с дебел сняг и лед. То е цяло гробище, покрито с кости. При такова състояние на сърцето, може ли да бъдеш щастлив? Ще се отнеме това сърце на човека и ще му се даде ново. Да се върнем към практическата страна на живота, която сами можете да разберете. Да допуснем, че си затруднен. На какво се дължи затруднението? — То е резултат на неразбиране законите и отношенията в природата. Стоиш

на брега на една широка, дълбока река и си въобразяваш, че лесно може да я прегазиш. Въображение е това. Но като се опиташ да я преминеш, виждаш, че си в опасност. Водата те носи и всеки момент може да се удавиш. Щом започнеш да викаш, все ще ти дойде отнякъде помощ. Умен трябва да бъдеш! Ще забиеш един голям кол на брега на реката и ще завържеш на него едно дълго, здраво въже. Ще се хванеш за края на въжето и внимателно ще стъпваш във водата. Постепенно ще навлизаш все по-навътре и ще опитваш дълбочината на реката. Така ще направиш сондаж. Ако забележиш, че дълбочината се увеличава, ще се върнеш назад. В случая, въжето представя човешкия ум, за който трябва здраво да се държите. Умът може да ви спаси и при най-неблагоприятни условия.

Днес, колкото и да се говори на хората за духовния свят, те мъчно могат да го разберат. Под „духовен свят“ разбирам света на ангелите. Там всичко става с магическа сила, с магическа бързина. Достатъчно е ангелът само да повдигне пръчицата си, за да постигне желанието си. Щом дойдат гости, той веднага вдига пръчицата си и пред тях се нарежда богата трапеза с хубави, вкусни плодове. Гостите се нахранят и се разотиват. Ангелът отново вдига пръчицата си, и трапезата изчезва. Какво ще бъде вашето положение, ако, само с едно вдигане на пръчицата, трапезата се слага и вдига? Реален ли е този свят? Има нещо реално и нещо нереално. Така е според вашето разбиране. Единственото реално нещо са ангелите, с които можете да се разговаряте. Те, наистина, вдигат и слагат пръчицата си. И на физическия свят, единственото реално нещо е Бог, Който вдига и слага пръчицата си. Като я вдигне, каквото пожелает, става. Щом я свали, всичко изчезва. Някоя жена плаче, иска да си има детенце. Бог казва: Дайте едно детенце на тази жена. Детенцето се ражда. Жената се радва, повива го в пелени, къпе го, милва го, нарича го „моето пиленце, моята кукличка, ангелчето ми.“ Един ден то ще стане голям гений.—В далечното бъдеще може да стане гений, но не сега. То е кукла, с която си играеш. Ти го храниш, обличаш, учиш, но като получи, каквото му е нужно, ритне те и казва: Не искам да те виждам, да не си ме раждала. — Защо Бог

ми даде такъв син? — Това, което наричаш твой син, е жива кукла, не е онзи истински син, роден от дух и вода. В първо време, Бог дава живи кукли на хората и, след като се справят с тях, ще им даде синове и дъщери, живи души. Когато дойдат тези души, те няма да ви връзват и ограничават, няма да ги къпете по два пъти на ден, като сегашните деца. Те няма да бъдат малки и безпомощни деца, но 33 годишни моми и момци, в пълния разцвет на развитието си. Има ли нужда да учите тези свои синове и дъщери? — Възможно ли е да родиш 33 годишен момък или мома? Те няма да се раждат от майка и баща, но по дух. Казано е в Писанието: „Роденото от Духа, дух е; роденото от плътта, плът е.“ Кой човек е роден от Бога? Казано е: „Роденият от Бога грях не прави.“ Да се родиш от Бога, това значи, да се прояви Божественото в човека. Питаш: Аз кукла ли съм? — Ще мислиш, и сам ще си отговориш. Това е философия, която трябва да разберете.

Нека всеки си зададе въпроса: От човек ли съм роден, или от Бога? Докато се съмняваш, че си роден от Бога, ти си жива кукла. Като се убедиш, че си роден от Бога, ще усетиш, как се освобождаваш от товара си и придобиваш нова светлина и топлина. Какво прави човек, когато се притесни? Той започва да търси подкрепа отвън, дано дойде някой да го утеши, да му каже истината. Може да се намери такъв човек, но ти трябва да разбереш истината. Казваш: Как ще разбере истината, когато тя постоянно се изменя? Аз говоря за вечната, неизменна истина. Меният се само преходните, времевите неща. За Бога се казва, че е вечен, неизменен. Това, което се променя, е проявената реалност; това, което е вечно и неизменно, е същественото, т. е. непроявената реалност. И в човека има неща, които не се менят. Те показват, че той е произлязъл от Бога. Изменното и неизменното представят двете фази на живота, т. е. двете реалности. Ще кажете, че това е философия. — Да, философия, но тя дава възможност на човека да познае същественото в живота. Като се натъкне на противоречия, човек казва: Кукла ли съм аз, или жива душа? Ако всеки ден ти вълпяват различни идеи и те разиграват, какво намерят за добре, не си ли една кукла? Днес си социалист, утре

— комунист; днес си баща, утре — майка; днес си брат, утре — сестра; днес си учител, утре — актьор. Ако всеки ден се залъгваш с различни неща, не си ли кукла? Написал си една книга, в която отричаш Бога. Мислиш ли, че със своите аргументи можеш да убедиш хората в това? Мислиш ли, че със знанието, което имаш, можеш да оправиш света? Това е забава. Аз мога по друг начин да докажа, има ли Господ, или не. Без да напиша книга, аз мога да докажа, че Бог съществува. Ти си безверник, философствуваш и убеждаваш хората, че няма Бог.

Един ден тръгваш на път и замръкваш в гората. Нощта е тъмна, студена. Ти нямаш хляб, няма де да се подслониш. Аз живея в гората, дето прекарвам в работа и размисления. Минаваш покрай моята колиба и казваш: Моля ви се, можете ли да ме приемете да се стопля? Отварям вратата и те приемам добре: наклаждам огън, стоплям вода. Давам ти да измиеш краката си, да се стоплиш. Давам ти дебели дрехи да се завиеш. След това сядаме двамата да се нахраним. Като се нахраниш и починеш, започваме да се разговаряме. Питам те: Сега вярваш ли, че те нахраних? — Не вярвам. Докажи това. — Ако те набия, ще вярваш ли, че съм те бил? — Пак няма да вярвам. Като те ударя още няколко пъти, ще повярваш, че съм те бил. Следователно, докато живеят в изобилието на богатата, хората не вярват, че съществува Бог. Тогава Бог казва: Ударете няколко тояги на този човек. Щом го наложат с тоягата, той казва: Страшно нещо преживях! Разбрах реалността на нещата. Значи, човек започва да вярва, но по отрицателен път. Това е крив метод.

Съвременните хора постепенно навлизат в нова фаза на живота и започват да разбират проявите на Божията Любов. Какво изисква любовта? Тя изисква от всеки човек да обича, без да очаква да го обичат. Да любиш Бога, без да очакваш нещо от Него. Исай от Бога да живее в тебе и да проявява Любовта си чрез тебе. Ако нищо не искаш от Бога, нищо няма да ти даде. Сам пожелай да се обърнеш към Бога. Единственият, Който преобразява хората, е Бог. Какъвто преврат и да стане в тебе, не казвай, че Бог е направил това. То не се до-

казва. По този въпрос може само да мълчиш. Че Бог живее в мене, и по това не говоря. Нека всеки сам се убеди в истината. Щом Бог живее в мене, и окръжаващите ще възприемат моята любов. Тя е в такова изобилие, че всякога остава излишък. Пий от водата на моя извор, колкото искаш. Яж от плодовете на моята градина до насита. От каквото се нуждаеш, ще го намериш при мене. Не се осигурявай за утрешния ден. Аз имам всичко. Ела при мене, да удовлетвориш нуждите си.

Христос казва на учениците си: „Вярвайте в Бога, и в мене вярвайте“. Това значи: Вярвайте в Абсолютното, което не се изменя. Вярвайте и в Мене, който обяснявам причината за промяната на нещата. Днес се правят опити да се обясняват причините на противоречията в науката и във философията. Науката е едната страна на реалността, а философията — другата страна. Те се стремят да обяснят Абсолютното, метафизичното, неизменното. Целта на науката и на философията се заключава в това, да познаят реалността и да я приложат. Една от задачите на ученика е да опита и познае Бога. Каквито опити и да правите, все ще се усъмните в Него. Казва ти се: Днес ще се спреш на еди-коя си улица и ще чакаш там. В 10 ч. преди обяд ще мине еди-кой си господин. Вие ще спрете на определеното място и ще чакате. Вие не го познавате, но ще очаквате да дойде той, да ви помогне. Какво ще стане с вас? Изваждате часовника си, и отвреме-навреме погледате, кога ще стане 10 часа, да се срещнете с този човек. Обаче, между вашия часовник и този на господина, когото очаквате, има голяма разлика, около половин час. Без да иска, той ще закъснее. Вие се тревожите и си казвате: Ето, не се сбъдна срещата. Ако грешката не е в часовника, той никога не би закъснял. Той е точен, иде на определеното време. Че часовникът не е верен, вината не е в него. Докато се смущавате вътрешно — в ума, в сърцето и в душата си, той няма да дойде скоро. Изобщо, колкото повече човек се тревожи и съмнява, толкова по-голямо е разстоянието между него и ближния му. Щом сърцето ви започне да се успокоява, а умът ви да се стабилизира, той е близо до вас, скоро ще се срещнете. Има моменти в живота, когато в човека проблесва вътрешна радост. Той се прими-

рява с всички противоречия и казва: Готов съм за всякаква работа. Готов съм на всичко. Щом кажеш, че си готов да направиш всичко, каквото Бог иска от тебе, ти си на правата страна, ти си в реалността на живота. В този момент ще дойде онзи, когото очакваш. Той ще ти донесе мотика, ще ти предаде първия урок. Ти ще изпиташ голяма вътрешна радост, че си намерил своя Учител. Той ще ти говори за новия живот, за неговия вътрешен смисъл. Който е намерил своя Учител, той е познал радостта и смисъла на живота. Всяка врата е отворена за него. Невъзможно е да те мразят хората, ако Бог живее в тебе. Дето влезе Бог, или ще Го приемат, или ще бягат от Него — едно от двете. Това е закон. — Защо трябва да бягат от Бога? — Защото Той казва: Никой да не стои на пътя ми! Който е настрана от пътя ми, свободно ще минава и заминава.

Едно нещо искам да направя за вас: да вложа в умовете ви живата вяра. Чрез нея всеки може да опита, има ли Бог, или няма. Това е въпрос на съзнанието. Условията, при които сегашният човек се развива, изискват абсолютна вяра в Онзи, Който не се изменя, или привидно се изменя. — Защо е нужна тази вяра? Като вярваш в Бога, ще вярваш и в себе си. Вярата в Бога и в себе си ще ви доведе до границата на Царството Божие. Ако се спреш пред тази граница и се запитаеш, да влезе, или не, ти си пропаднал вече. Това е съмнението, което спъва човека. Божественият свят изключва всякакво съмнение и колебание. Ще си кажеш определено и категорично: Ще влезе в Царството Божие. Веднага ще скъсаш връзките си със света, ще заключиш куклите си в сандъка, наследство на по-малките, и няма да мислиш вече за тях. Пред тебе се открива нов, красив свят.

Без съмнение и колебание! Вие пристъпвате бавно и сигурно към шестата раса. Там ви очаква среща със светли, ангелски души, които не обичат никакво колебание и съмнение. Казано е в Писанието: „Двоеумният е непостоянен в своите пътища.“ Така постъпват много хора. Дойде някой да слуша беседа, но, като не му се хареса нещо, отива при теософите. Що е теософия? Какво ще му даде тя? Теософията е премелване на жито, т. е. превръщането му в булгур. Ще говориш за астрално, за

ментално, за причинно тело. Видял ли си тези тела? Не съм ги видял, но така е писано. — Това не е знание. Всяко учение, което се проповядва, трябва да се опита, да отговаря точно на фактите. Ако всичко, което проповядват, е верно, защо не се повдигнахте? Защо не се спасихте? Защо индусите, които проповядваха толкова учения, не се повдигнаха? Защо очакват нов Учител? Значи, това, което им се проповядва, не ги задоволява. Това е забава за тях. Те, наистина, очакват нещо, което да ги задоволи и повдигне.

Хората се женят и мислят, че вършат сериозна работа. И това е забава. Казват на момата: Ще ти намерим един добър момък и ще те оженим за него. Той е добър, умен, учен. Свършил е два факултета. И момъкът казва на момата: Ние сме богати, имаме две големи градини. Ще си направим нова къща. Той ѝ обещава все хубави работи, за да я залъже. Момата слуша, радва се, доволна е. Най-после, те се женят, но работата не върви добре. Защо? — С лъжа работите не се нареждат. От година на година, животът им се влошава. Същото става и с религиозния. Като православен, той посещава църквата, целува кръста и иконите. Една — две години е доволен, но и тук работите му не се нареждат. Нещо съществено му липсва — общението на душата с Бога. Като приемеш любовта, няма да ме питаш, какво мисля, но ще знаеш това. Каквото говориш, трябва да почива на истината. Който има любов, постъпва с другите, като със себе си. Той мисли доброто на всички. Достатъчно е да влезе някой в дома му, за да се свърже с него в името на любовта. И днес има връзка между хората; и днес те си общуват; стремят се към великото, но и в тях има червеи, които прегризват нишките на техния живот. Червеите са вашите заблуждения. Освободете се от тях. Ние ще направим първия опит, но ще си послужим с известни правила. Правилата са свободни. Те се прилагат по закона на любовта. Тези правила са ефикасни и устойчиви. Вън от любовта, останалите правила са палеативи. И Христовите ученици вярваха в Него, но щом се усъмниха, те се отклониха от пътя си и създадоха Вселенските събори. Често запитват и нас: Вярвате ли в съборите, иконите, кръста? — Ние сега се учим да вярваме, и то в

Божията Любов, която е неизменна; да вярваме още в Божията Мъдрост и Божията Истина. Ще вярваш и ще прилагаш. Как сме приложили любовта към Бога? Как ще Му благодарим за този хубав ден, за тази красива гледка, която виждаме? Как ще благодарим на Бога за всичко, което ни е дал? В това, именно, се изразява Божията Любов.

Бог ни наблюдава, угощава ни, дава ни всичко необходимо. Същевременно, Той ни дава и мотики за работа, като ни изпраща на лозето да копаям. Там, на чист въздух, вместо да почиваме, ние работим с радост и доволство. Някои не са разположени добре към нас. Протестираш, хулят ни, не ни искат, но чрез борчетата Бог им казва: „Няма да безпокоите тези хора. Който се осмели да ги безпокои, нищо няма да остане от него. Ако само повдигна пръчицата си, нищо няма да остане от вас.“ Бог казва и на владичите, и на свещениците: Каквото знаете, задръжте го за себе си, но няма да закачате тези хора. — Те са еретици. — Не, те са мои деца, аз ги познавам; няма да ги безпокоите; те са единствените, които ме слушат. Питам, кои деца са възлюбени на Бога: здравите, или болните? Докато си здрав, ти слушаш Бога. Щом заболееш, ти не си послушен на Бога. Светът е голяма болница, а Бог — главният лекар в болницата. Той има нужда от здрави деца. Който не изпълнява правилата на болницата, вълн от нея! Лекарите не разрешават въпросите. Моите деца са здрави и няма защо да стоят в църквата — болница. Първото нещо, там те ще се простудят. Църквата е за болните хора. И след това очакват от нея спасение! Той се заблудил в кръста, в иконите, няма защо да се занимава с тях. Иконата, това е все едно портрета на своята възлюбена, или възлюбен. Какво трябва да направи момата, като дойде нейният възлюбен? Щом го види, тя трябва да остави портрета настрана, да отиде при него да се разговарят. Ще кажете, че Бог е в църквата. — Извинете, това не почива на никаква истина. Ние не се нуждаем от икони, а направо отиваме при Бога, Той да ни даде работа. Той ни вика за една велика, свещена работа.

Като слушате да говоря така, казвате: Колко учени хора има в света! Колко учени хора има и в България!

— Навсякъде има учени хора, но повечето са натоварени камили. Натоварят една камила, и тя върви и пъшка. Ние не се нуждаем от много владици. Един владика ни е достатъчен. Като ме укоряват, владиците сами изпадат в противоречие. Те казват, че съм се провъзгласил за Христос. Всъщност, като се наричат архиереи, те се провъзгласяват за Христос. Според мене, един архиерей има в света — Христос. Никой друг не може да се нарече архиерей. Обръщам се към владиците и казвам: Снемете одеждите си и се облечете в дрехите на ученици. Нека се смирят! Нека съзнаят, че те не са в състояние да оправят България. Как ще я оправят? Ще кажете, че ще излезат между народа да проповядват. Какво ще му проповядват? Един от народа ще му каже: Дядо владика, имам болно дете. Помогни ми! — Викай лекар. — Дядо владика, помогни ми, обърках сметките си. — Иди при банкера, той ще ти помогне. — Така не се говори. Който излезе между народа да проповядва, трябва да има Божествена сила. Има ли тази сила, с едно докосване до главата на страдащия, владиката ще го благослови. Той ще каже на селяните: Братя, работете усърдно, тази година ще бъде плодородна, ще даде изобилно жито и плодове. Голямо благословение ще се излее върху вас. Ако владиката говори така на хората, и думите му се сбъднат, неговата проповед има смисъл. Хората не се нуждаят от много говорене, но от братство и равенство, от любов. Аз не говоря за обикновената любов, но за любовта на Бога и на Христа. Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди. Ако вярвате в Бога, и в мене ще вярвате.“

Питате, на какво се дължат недоразуменията. В древността имало един Учител — адепт, който изпитвал учениците си по два начина. Първият начин бил следният. Той извиквал един от способните си ученици и му казвал: Еди-кой си ден ще тръгнеш със съучениците си на път. Ще отидете в едно от съседните села, дето ще ви посрещнат много добре: ще ви дадат нови, чисти дрехи да се преоблечете, ще ви нахранят, ще ви приготвят чисти легла за спане и, на връщане, ще ви дадат пари за път, като ви поканят и друг път да ги посетите. Учениците тръгнали за селото, но останали изненадани. Селяните ги

приели точно обратно: още с влизането в селото, пуснали кучета да ги гонят, вдигнали тояги и ги удряли жестоко по гърбовете. Те едва могли да се спасят с бяг. Всички се пръснали и, след излизане от селото, събрали се и се върнали при Учителя си. Те започнали да разказват, през какви страдания минали. Най-способният ученик го запитал: Учителю, защо ни каза едно, а излезе друго? Как ще ни обясниш това? Защо не ни каза, че ще ни бият така жестоко, да бяхме си турили една мека дреха на гърба, да не усещаме болка от тоягите. Учителят мълчал, нищо не отговарял.

След няколко дни Учителят дал задача на други ученици, която се решавала по втория метод. Той им казал да отидат в едно от съседните села, но да бъдат готови, защото там ги очакват страдания, тояги и гонене. Те се приготвили за това посрещане. Още с влизането им в селото, те останали изненадани: селяните излезли да ги посрещнат, приели ги в домовете си, дето ги нагостили добре, оставили ги да пренощуват при тях. Учениците се чудели, защо ги посрещнали с такава радост, когато те очаквали гонения, бой. Върнали се при Учителя си и го запитали, защо не им казал истината. Той пак мълчал. След това извикал и двете групи ученици и им казал: Първата група мина през страдания, защото някога, в далечното минало, те са постъпили с тези селяни зле. Имали са възможност да им услужат, да ги нахранят и посрещнат добре, но те не са изпълнили задължението си. Сега, те изкупват грешката на миналото си. Втората група ученици в миналото са постъпвали добре със селяните: услужвали им, помагали им. Днес те жънат плодовете на своите добри постъпки.

Днес повечето хора минават по пътя на първата група ученици — ликвидират със своята карма. Те трябва да бъдат готови, да разрешат кармата си по закона на любовта. За да се справите лесно с кармата си, ето какво ще ви мисля: Не говорете лошо едни за други. Ако някой е от невъздържаните и не може да не говори лошо за другите, поне те да бъдат внимателни, да не се обиждат. На първите казвам: Въздържайте се да говорите лошо за близките си. На ония, за които се говори лошо, казвам: Не се обиждайте. Който обижда и който се обижда

и двамата не разрешават задачите си. Тогава кармата ще разреши вашите задачи. Тя е строга и неумолима. Като дойде, ще ви научи, как се решават задачи. Ако очаквате кармата да разреши вашите задачи, нищо няма да постигнете. Кой е пътът за създаване на бъдещата култура? — Пътят на любовта.

Сега свещениците се опълчили против нас и мислят, че ще им отговорим със същата мярка. Не, ние отговаряме на свещениците: Не искаме вашите икони, не искаме да влизаме във вашите църкви. Не искаме вашите кандила и обреди: кръщение, венчаване. Всичко хилаво, слабо, което вие изхвърляте вън от църквите си, ние ще го приберем и ще направим нещо хубаво от него. Ние не се интересуваме от набожните. Те нека си стоят в църквите. Ние ще приемем в новото учение хромите, сакадите, слепите, т. е. онези, които никой не ги иска. Младите са вън от църквата, тях ще приемем ние. — Те са млади-зелени, нищо не могат да направят. — Те не са зелени. Това, което расте и се развива правилно, не е зелено. Такъв е законът на развитието. Под „зелен“ разбирам онзи, който се развива. Зеленият цвят е символ на растене.

Христос работи в света, но хората не Го виждат. Те искат да Го видят като човек, да Го пипнат, да Го усетят физически. Ако Той пълни сърцата на хората с красиви и възвишени чувства, какво искате повече от това? Искате да го галите, да го целувате, да го носите на ръце? Това не е идея. Какво печели детето, ако цял ден го носите на ръце? Крив е възгледът на хората, дето очакват Христос да се роди отново, като малко дете. Христос се е родил и се ражда в сърцата и в душите на хората. Днес Христос не може да се роди от жена. Ако очаквате идването на Спасителя, отворете душата си, там ще се роди Той. При това, Христос се ражда едновременно в много души. Когато Христос се роди в твоята душа, ти ще бъдеш полезен, както за себе си, така и за окръжаващите. Това е възкресение. Това значи пробуждане на човешката душа. Когато Христос живее в душите на хората, всички ще оживеят, ще станат и ще си подадат ръка, като братя.

И тъй, вярвайте в новото учение, което ще ви изведе на добър край. Не допускайте никакво съмнение в себе си! Турете настрана и най-малкото съмнение. Тогава в ума ви ще блесне нова светлина. Направете опит да се убедите в думите ми. В какво може да се съмнявате? От какво ще се плашите? Старият строй си отива. Той е дреха, която се замества с нова. Нозата дреха е приготвена вече. Старият строй неизбежно ще се смени. Той не е същественото в живота. Същественото е човешкият дух и човешката душа. После, съществено е човешкият ум, сърце и воля — условия за работа. Бъдещата култура е на човешкото сърце. Под „сърце“ не разбирам афекция на чувствата. Това не е любов. Че си се въодушевил, и това не е любов. Любовта е неизменна, постоянна сила, която повдига човека и уравновесява енергиите в него. Прояви Божията Любов. Прояви разумната си воля. Оплакваш се от простуда — кашлица, хрема, ревматизъм, не можеш да си помогнеш. Защо не приложиш волята си да се излекуваш?

„Вярвайте в Бога, и в мене вярвайте.“ Тук има две течения: в Бога и в мене. Едното течение иде от клонете, т. е. отгоре надолу, от ума към сърцето, а другото течение излиза от центъра на земята, т. е. от корените към клонете. Да допуснем, че страдаш от болки в гърдите. Ако попаднеш в течението, което иде отгоре надолу, т. е. от мозъка, чрез концентриране на ума, ти ще прекараш това течение към центъра на земята, към сърцето, да стане движение. Тогава ти ще си помогнеш, ще се освободиш от болестта. Не се плашете, че ще се свържете със земята. Не се страхувайте нито от земята, нито от слънцето. Течението, което иде от слънцето, трябва да мине през центъра на земята. В това движение се образува един светъл кръг, който се движи правилно. При това движение, човешкият ум постепенно се разведрява. Щом се излекуваш, ти може вече да обърнеш течението отдолу нагоре. Забелязваш, че твоята духовна природа заяква, но волята ти отслабва. За да усилиш волята си, обърни течението от центъра на земята към слънцето. Дето се кръстосват двата кръга, там се явява истинската култура, истинският живот. Не мислете, че течението, което иде от центъра на земята е вредно. То е вредно, когато постоянно тече

през вас, и вие възприемате неговата енергия. Знайте, че навсякъде в природата има прилив и отлив. Това става и в човешкото сърце. То предизвиква едно приятно настроение в човека и трае от една минута до един час, или най-много до един ден, след което се сменя, т. е. изгубва се. Тогава настава в човека реакция — тъмнина, мрак. Който разбира закона, като попадне в тъмнината, т. е. в нощта, ще си запали огън. Щом дойде течението отдолу нагоре, лесно ще се справиш с него, ако имаш запалена свещ или огън. Материалът, който е събран, ще се използва като гориво.

Като стават смени на теченията, вие казвате: Не мога да се справя с тях, изгубих вярата си. — Нищо не си изгубил! — Станах лош. — Не си станал лош. Това са временни състояния, през които повече минават младите, отколкото старите. Тези течения наричат настроения. У момата и момъка настроенията се сменят по няколко пъти на ден. Когато дойде време момата да се жени, тези настроения се менят по сто пъти на ден. Тя казва: Ще го взема, ще се ожения за него. Това е течението на сърцето. При друго течение, тя казва: Не го искам. Черен ми е станал. Майката на момата казва: Ще го вземеш, дъще. После и тя казва: Ще го взема. Тя е пак под влиянието на сърцето. Значи, ту ще го вземе, ту няма да го вземе. Майката казва: В чудо се видях с тази моя дъщеря — ту го иска, ту не го иска. Такова нещо са теченията, които идат от центъра на земята към слънцето. Момата е на кръстопът. За да разреши въпроса правилно, тя трябва да излезе от този кръстопът. Иначе, не може да направи своя избор. Ний-голямата грешка в женитбата се заключава, именно, в кръстосването на тези течения. Започнеш ли да се колебаеш, не решавай въпроса — остави го настрана. Думата „женитба“ има съвсем друг смисъл от този, който сега ѝ се дава. Под „женитба“, днес се разбира осигуряване. Тя е осигурително дружество. Някой се осигурява за 10,000 лева; друг — за 20,000 лева; трети — за 100 — 200,000 лева. Човек, сам по себе си, е осигурен. Той трябва да вярва на своя дух, на своята душа, на ума, на сърцето и на волята си. Така трябва да говорят майките на своите синове и дъщери. И в новата култура хората ще се женят, но не под влияние на другите. Ще

дойде някой да те съветва: Вземи този момък; вярвай в него, не се страхувай. Момата трябва да вярва на своя дух, на душата си, на ума, сърцето и на волята си. И тогава, като се кръстосат два ума, две сърца и две души, които се разбират, ще дойде разумният живот. Така трябва да се проповядва на всички. Говорете истината без никакво колебание.

Има въпроси, върху които, колкото и да ви говоря, всички не можете да ги разберете еднакво. — Защо? — Мозъците ви не са еднакво развити. Някои от вас трябва да мислят дълго време за Бога, за възвишения свят, за да се преустроят мозъците им. В мозъка им има особени наслоявания, които пречат за възприемане на истината. Те са особен род психически вещества, които гният, както физическите вещества. По закона на поляризирането, те трябва да се пречистят. Когато мозъкът се освободи от тях, тогава носът, очите, ушите, устата ще почнат да се развиват правилно. Който не разбира това, погледне към някого и казва: Отличен човек е този. Много нещо може да допринесе той. — Лъжеш се. Погледни, очите му са кривоогледи; носът, устата деформирани. Той трябва да работи много върху себе си, за да може да се очаква нещо от него. Той казва, че се обърнал към Бога, че е Негов служител. — Не вярвайте, той има много полици, които не е изплатил и няма намерение да плаща. Аз вярвам в обръщането на хората към Бога, ако и кесията им е обърната, т. е. отворена. Докато не отвориш кесията си, не можеш да се обърнеш към Бога. Когато Христос дойде на земята, хората ще имат обща кесия, и тя ще бъде отворена. Тя ще бъде извор, който постоянно тече и разлива водата си наоколо, за да пои всички растения. Всеки ще се ползува от благото на този извор. Само така светът ще се комунизира и реформира. Всеки ще внася своите придобивки в общата каса.

Пазете се да не изпаднете в заблужденията на миналите реформатори. Ние имаме право да комунизираме своя труд, т. е. което ние сега печелим. Днес хората печелят всеки за себе си и желаят да печелят така, като използват труда на миналите поколения. Не, вие трябва да призовете хората на миналото, да вземете и тяхното съгласие, да ги питате, готови ли са да приобщат своите

печалби към вашите. Ние нямаме право да разполагаме с досегашните блага. Всички, които се опитвали и опитват да комунизират благата на миналите поколения, без тяхно съгласие, нищо не са постигнали. Всички ще работим, и това, което спечелим, него ще използваме общо. Това е учението, което Христос проповядвал на хората. Той поучавал хората в любовта и мъдростта, всеки да знае, докъде се простират неговите права и задължения. Така могат да се разбират добре, майки и дъщери, бащи и синове, братя и сестри, учители и ученици, господари и слуги. Как ще се съгради новото общество, ако между тях няма разбирателство?

Мнозина ни обвиняват, че нашето учение било криво. — Де е правото, истинското учение? Вашите учения оправиха ли света? Не само че не го оправиха, но още повече го развалиха. Днес обществата се разлагат, а не се оправят. Ако вашите учения са прави, защо воювате? Защо разрушавате градовете? Защо гробищата са пълни с гробове и кръстове? Защо има толкова много болници на земята? Ако ние сме на крив път, готови сме да тръгнем по вашия, но покажете ни резултатите на вашите учения. И вие сами ще се убедите, че пътят, по който вървите, е крив — нищо повече. Този път трябва да се оправи! — Как? — Като се обърнете към Бога и възприемете Неговата Любов. Тя е любов на абсолютно безкористие. И религиите трябва да се пречистят. Има нещо Божествено в тях, но то се губи между големите заблуждения. И те трябва да се филтрират. Сегашните религии са на формите, религии на човешките интереси. Днес всички съзнават това. Има ли любов между владиките и богомолците, между свещениците и техните пасоми? Ако владиката посети едно село, веднага ще дойде заповед, как да го посрещнат. Селяните ще се разтичат, стражарите — също. — Защо? — Владиката посетил селото. Ако владиката има любов към селяните, той трябва да се яви между тях като прост гражданин, без никакви одежди. Вместо да отиде между народа, да разбере нуждите му, владиката ще влезе първо в църквата. От хиляди години свещениците влизат в църква, четат молитви, и какво постигнаха с това? — Кога започнаха хората да си строят църкви? — Когато изгубиха рая, когато изгу-

биха църквата в душата си. Щом изгубиха духовната си църква, те започнаха да си строят каменна. Ние се нуждаем от църква в душата ни, и там да поставим Бога като Любов, като Първосвещеник. Една църква ще има в бъдеще, един Свещенослужител. Тя ще бъде толкова голяма, че ще събира всички хора на земята. За такава църква се говори в Откровението. Може ли да си представите, колко голяма трябва да бъде тя? Тогава хората ще имат едно верую, един възглед, но толкова широк, че ще обхваща всички възгледи на миналото. Всички сегашни форми и вярвания ще отстъпят на новото. Те са изиграли своята роля. Нямам нищо против старите форми, но те изгубиха своето значение, за тях няма място.

Новото, което иде — Царството Божие, изисква съвършени форми, нови възгледи и вярвания. Старото ще се снесе от гърба на хората, като стара дреха, и ще се смени с нова. Дядото, който умрял и заровили в гроба, един ден ще възкръсне. Пак дядо ли ще бъде? Не, той ще се роди като младенец, с нови сили за живот. Това е новото учение — учение на Любовта, учение на Мъдростта и учение на Истината. Това е учението, което бъдещата култура носи на човечеството. В бъдещата култура няма да има полици, няма да се подписват платеж и поръчители. Нямам време да ви опиша, какво носи бъдещата култура. Тогава хората няма да се съобщават с железници, параходи, аероплани, автомобили, както сега. Например, искаш да изпратиш писмо до свой приятел. Писмото ще бъде написано на особена, фина материя, което, чрез силата на своя ум и воля, ще изпратиш точно, дето трябва. То ще се пренесе чрез пространството и ще стигне направо до твоя приятел. Ако приятелят ти е на разстояние 1,000 км. от тебе, в една минута писмото ти ще бъде на неговата маса. Имаш нужда от един килограм картофи. Няма да ходиш от една бакалница в друга да купуваш, но веднага ще намериш на масата си нужното количество картофи. — Как са дошли те? — Някой твой приятел възприел мисълта ти и ведната изпратил картофите. Имаш нужда от ябълки — и те дохождат по същия начин. Искаш да видиш приятеля си, да си поприказвате. Сядаш на стола си, отправяш мисълта си към него и се понасяш в пространството. След една минута си при

него. Като си поприказвате, ти насочваш мисълта си към своя дом и се намериш в пространството. И да е затворена вратата на къщата ти, свободно ще минеш през нея. В бъдеще, ключовете няма да имат сила. Всеки ще влиза и излиза и през затворени врати. Това носи бъдещата възвишена култура на хората. Ще кажете, като турците, че това са странни работи. И да вярвате, и да не вярвате, така ще бъде. Тогава отношенията между мъжа и жената ще бъдат правилни, хармонични. Всички хора ще работят с любов. Малко ще работят, много ще придобиват. И тогава ще имат ниви и градини за обработване, за разходки, но работата и учението им ще дават добри плодове. Хората на шестата раса ще се разхождат не само по земята, но и по другите планети. Те ще пътуват по слънцето, по луната и ще изучават живота на планетите. — Какъв свят ще бъде този? — Какъвто не сте помислили. Както сега има същества от шестата раса на земята, така и в бъдеще ще има хора от земята в шестата раса, в новата култура. Тя е готова вече, но постепенно слиза на земята.

Християнството, в сегашната си форма, приготвя хората за новата култура, за възвишения живот. Този живот иде вече, но и от вас се иска да направите едно малко усилие. За да не се съмнявате в новото, трябва да правите опити. Без опити нищо не се постига. Всички трябва да се подмладите, да станете млади по ум — със светли идеи, млади по сърце — с благородни и възвишени чувства и млади по воля — с добри и правилни постъпки. Бъдещето е в ръцете на младите, на децата, и Христос казва: „На такива е Царството Божие.“ Всички трябва да бъдем Божествени деца. Всички съмнения, раздори, недоразумения да турим настрана. Да впрегнем на работа онези сили, които досега не са проявени. Много работа предстои на човечеството. Тогава хората ще придобиват храната си по нов начин и ще се хранят по нов начин. Те ще отопляват и осветяват къщите си също по нов начин. Това са задачи на шестата раса. Тя иде със своя програма и, като я реализира, ще остави нещо ново на човечеството. Тя носи културата на истинското братство между хората и народите.

Христос казва: „Вярвайте в Бога, и в мене вярвайте.“ Тази вяра изисква хора със светли умове, с чисти

сърца и със силна воля. Всеки човек трябва да има три допирни точки: с любовта, с мъдростта и с истината. Любовта носи живот, мъдростта носи светлина и знание, а истината — свобода и условия за проява на волята. Съзнателният живот иде чрез закона на любовта; интелигентността иде чрез закона на мъдростта, а свободата и силата на волята — чрез закона на истината. Това са задачи, които ще се реализират от шестата раса. Тя има методи за изпълнение на своята програма. За себе си, тя е реализирала всичко. Ние ще възприемем нейните задачи и ще ги осъществим.

По какво се познава идването на шестата раса на земята? — По особеното лазурно сияние, което се забелязва на небето по целия Балкански полуостров. Това сияние е резултат на особени психически влияния, които действуват в пространството и променят даже атмосферата. Това показва, че целият разумен свят, всички разумни същества усилено работят и пречистват, както физическата, така и духовната атмосфера на земята. Те създават добри условия за растене, за развитие и за работа на хората. Както лозето се чисти от изсъхнали и гнили листа, от паразити, така и невидимият свят подготвя онези хора, които искат да служат на Бога. Той им дава добри условия да растат и да се развиват, като им казва: Не се страхувайте, още малко, и всичко ще се нареди, ще тръгне по нов път.

Сега питате: Новата култура има ли отношение към старата? — Има, разбира се. Новата култура ще се ползува от придобивките на старата култура и ще създаде нова наука за ума, сърцето и волята. Старото ще мине, новото ще дойде. Нова светлина иде! Тя ще преобрази възгледите на хората за материалния свят. Тя ще ни покаже, че има и други начини за изучаване на природата. Който иска да влезе в новата култура, трябва да учи, да работи съзнателно, да се готви за новите условия. Питате: Верно ли е това, което говоря? — Верно е. Обаче, според вас, не всичко е верно. Не е така. За да познаете, кои неща са верни, и кои не са верни, трябва да правите опити, да проверите тяхната истинност.

„Вярвайте в Бога, и в мене вярвайте! Ако думите ми, т. е. думите на Духа, пребъдват във вас, вие ще бъ-

дете мои ученици.“ Ако думите на Христа пребъдват във вашите сърца, и ако вие, чрез вашата любов, разумност и воля пребъдвате в мене, Отец ми, Който е неизменен, и аз, който се проявявам чрез Него, ще дойдем и ще направим жилище във вас и ще ви се изявим. Това значи, ще ви научим на своите пътища.

Иде новата култура! Иде шестата раса! Иде Божественото в света!

x

9. Беседа от Учителя, държана на
25 март, 1923 г. София. — Изгрев.

Защо сте тъжни?

И рече им: „Какви са тези думи, които си приказвате помежду си, като пътувате, и защо сте тъжни?“ *)

„Защо сте тъжни?“ На всеки зададен въпрос може да се отговори по три начина: от материалистично, от духовно и от Божествено гледище. Под „материя“ разбираме това, което можем да пипаме и усещаме, което е най-близо до нас. Значи, ние можем да отговорим на зададен въпрос от материалистично, от идеалистично и от философско гледище, т. е. от гледището на чистия разум. Първия отговор могат да разберат всички хора, втория — половината, а третия — малцина.

Явява се въпросът: Жив ли е Христос, или не е? На земята ли живее, или на небето? Ако зададете този въпрос на религиозните хора, те ще отговорят в един глас: Христос е жив, но къде е, не знаем. Ако зададете същия въпрос на светските хора, те ще кажат: Христос е умрял, както умират всички хора, и никъде не е. Половината човечество твърди един факт, другата половина го отрича. Кой от тях е на правата страна? Ще кажете, че религиозните хора са на правата страна. Де са плодовете на тяхното право? Ако Христос е жив, де са плодовете на Неговата Любов? Ако твърдите, че Христос е умрял, как ще докажете това? Били ли сте във времето на Христа, да знаете истината? На какво основание твърдите или отричате един факт? Как ще отречете един факт, който е станал преди 2,000 години? Според мене, най-силното доказателство за истинността на един факт се заключава в това, че той може да се отрече. Само лю-

*) Лука 24:17.

бовта, мъдростта и истината могат да се отричат. Отричането е най-силното доказателство на това, което съществува, а твърдението е най-слабото доказателство. Ето защо, който отрича истината, е по-силен от онзи, който я поддържа. Който твърди, че Христос е жив, той не е готов да го турят на кладата; който Го отрича, той е смел, готов е на всичко. Защо религиозните хора са толкова малодушни? Те казват: Да запазим вярата, да запазим религията си. Като дойдат изпитанията, готови са да се отрекат. На каква основа е поставена религията? Всяко нещо си има основа. Къщата има основа. Кой е поставил основата ѝ, и кой има право да живее в нея? Основа на човешкото тело е костната система. Какво представя тя без човешкия дух? Кой ще се грижи за нея? В този смисъл, и религията е израз на човешкия дух. Религията е човешко дело. Тя не е създадена от Бога. Религията е сбор от правила и норми, които хората създавали с векове. Има нещо Божествено в религията. Това са трите велики принципа, на които тя се крепи: Любовта, Мъдростта и Истината. Религия без любов, без мъдрост и без истина е суха кост. Тя е останка, която учените изучават, за да разберат, как е била създадена на своето време. Под „религия“ разбираме онези правилни отношения, които съществуват между човешката душа и Бога, както и между всички хора по лицето на земята. Мнозина цитират стиха: „Никой не е видял Бога.“ Следователно, няма защо да се занимаваме с Него. Всъщност, онова, което е истинско реално, видимо, съществено, е Бог. Реален е само Бог, а ние сме проява на Неговата Любов. Кое е реалното: дървото или листата му? Дървото живее с години, а листата са преходни. Накрая на есента те окапват, а на пролет се сменят с нови. Някога и клонете изсъхват, обаче, дървото е същественото. На същото основание, казвам: Същественото в човека е Божественото начало, т. е. Божественото съзнание. То мисли, то чувствава, то различава нещата. Ще ни възразят, че въпреки Божественото начало, хората не се познават. Не е така. Дето е Божественото, там е любовта. Ако хората се обичат, непременно ще се познават.

Любовта е достъпна за хора с по-висока еволюция, за напреднали същества, каквито са ангелите. Това е мое

твърдение, което хората отричат. Според мене, живот съществува и на другите планети, не само на земята. И там има хора, както на земята. Който не вярва в това може да го отрече. То е все едно, да се говори за рая и за ада. Вие били ли сте в рая? Били ли сте в ада? Всеки факт трябва да се докаже. Ако поддържах известна истина, също трябва да я докажеш. Има отвлечени истини, които мъчно се доказват, но ние говорим за онези факти и истини, който трябва да се обяснят. Говориш за ада, ще обясниш на хората, какво представя той. Говориш за рая, също ще го обясниш. Адът е място на безлюбие. Дето няма любов, мъдрост и истина, там е адът. И обратно: Дето е любовта, мъдростта и истината, там е раят. Важно е човек да бъде във връзка с великата истина на живота, да е свързан с онзи живот, който произтича от любовта. Аз не говоря за преходния живот, но за вечния, за абсолютния живот. Както и да се гледа на живота — материалистически, идеалистически или философски, той има само едно разрешение. Докато сте в преходния живот, задачите ви имат много разрешения. Влезте ли във вечния живот, там има едно разрешение. Казваш: Здрав, прав, левент момък съм. Няма равен на мене по сила. — Ти си в преходния живот. Има неща, от които се страхуваш. — От нищо не се страхувам. — Ами от бойното поле? Ами от глада? От смъртта не се ли страхуваш? Засега, гладът е най-страшното нещо в живота.

В едно индуско предание се разказва следното: Един от главните индуски богове се възгордял и казал на Брама: Аз съм равен на тебе, не те признавам за абсолютен Бог. За да го накаже и смири, Брама го турил на голям огън, дето прекарал хиляда години. Като излязъл от огъня, горделивият бог казал: Равен съм на Брама, пак не го признавам. Брама си казал: Има и друг начин, по който мога да те застава да ме признаеш. Подложил го на глад цели хиляда години. Като минал и през това изпитание, той се смирил и казал на Брама: Признавам те за мой господар. Затова Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето.“ В този смисъл, Бог е най-силен. Той е живият хляб, който слиза от Слънцето т. е. от Небето и, чрез своята енергия, храни всички живи същества. Светлината и топлината са соковете на Боже-

ствения живот, който ние възприемаме. След всичко това, хората ще се хвалят със своето геройство. Бих желал да бъдете герои, не само на физическия свят, но и в духовния.

„Какви са тези думи, които си приказвате, и защо сте тъжни?“ Ако Христос зададе същия въпрос на съвременните свещеници, какво ще отговорят те? Един ще каже, че се уплашил от владиката. — Защо се уплашил? — Сбъркал един канон, или изказал неправилно една мисъл. Някой проповедник се смутил. — Какво ти се е случило? — попитал го Христос. — Обърках се и пропуснах един важен пасаж от проповедта си. Не можах да произведа нужния ефект. Няма да ме оценят като добър проповедник. Домакинята се тревожи. — Защо? — Козунаците ѝ не излезли, както трябва. Богатият се безпокои, че работите му се объркали, та изгубил много пари. Бедният се оплаква от безпаричие. Христос минава и заминава покрай хората и чува техните оплаквания. Той ги пита: „Защо сте тъжни?“ — Липсва ни нещо. — Наистина, на всички хора липсва нещо. Всеки изгубил нещо и го търси. Един го търси в парите, друг — в къщата, трети — в политиката и като не го намерят, питат: Не може ли да бъде по друг начин? Казвам: Едно липсва на всички хора — любов. Не говоря за любовта между мъже и жени; не говоря и за любовта между приятелите, нито за любовта на свещениците, на държавниците. Аз говоря за Божествената Любов, която изисква жертва. Който приеме новото учение, той е готов за всякаква жертва. Самата еволюция изисква жертви. Съществува еволюция на въплътените души, които живеят в най-гъстата материя на земята, при най-голямо съпротивление. При тази еволюция се развива най-голяма енергия. Този е най-трудният път — на мъдростта. Съвременното човечество върви по този път. Макар че се проповядва на хората учението за любовта, те вървят по най-мъчния път. Съществува още една еволюция — на девите, т. е. на ангелите. Те вървят по най-лесния път, с най-малко съпротивление. Значи, ангелите ходят по пътя на любовта, а хората — по пътя на мъдростта. Тези две еволюции ще се срещнат скоро. Има един възел, дето ще стане кръстосване на човешката култура с ангелската. Там хората и ангелите ще се

поздравят. Църквата нарича този процес възкресение. Любовта е качество на ангелите. Хората, които от 8,000 г. минават през областта на мъдростта, т. е. през изпитания, ще се срещнат с ангелите и ще се опознаят.

И рече им: „Какви са тези думи, които си приказвате?“ И започва Христос да разказва на учениците си за бъдещето, което иде в света. Той им казва: Не се занимавайте с обикновени, маловажни въпроси. Ако Христос дойде сега между народите — между българите, русите, французите, англичаните, ще ги пита: Какво сте придобили от толкова хиляди години, като се занимавате с обикновени въпроси? Нужни ли са пари на умирация? Ако кръвта му е отровена, или слаба, и може да му се помогне с кръвта на здравия, той ще я предпочете хиляди пъти пред парите. Кръв му е нужна, а не пари. Кръвта е символ на живота. Затова Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“

„Защо сте тъжни?“ — Има причини да сте тъжни. Може ли да не бъде тъжен дом, в който няма любов? Могат ли хората да не бъдат тъжни в църква, в която няма любов? Христос казва на учениците си: „Който иска да стане мой ученик, нека раздаде всичкото си имане и да ме последва.“ Да оставим този въпрос настрана. За онези, които казват, че има Бог, за тях е важно, че Той е Бог на любовта. Затова Христос иска от учениците си да раздадат богатството си на бедните, в името на любовта. Само тогава те могат да го последват. — За нас е важно да запазим църквата. — Ето как ще я запазите: Раздайте имането си на бедните; живеете с честен труд, с това, което сте изработили. — Нужна ни е култура и наука. — За коя наука говорите? Ако науката е изопачила умовете ви, истинска ли е тя? Друг е въпросът, ако науката облагородява ума на хората. Ако културата не може да повдигне човешкото сърце, истинска ли е тя? Потърси друга наука, друга култура, които да задоволят нуждите на ума и сърцето. Това е закон в природата. Даваш на детето си една храна, то боледува; даваш му друга, пак боледува. Най-после, ще му дадеш такава храна, която ще му достави нужните елементи. Дишаш един въздух — не си доволен; дишаш друг — задушаваш се.

Най-после ще намериш такъв въздух, който съдържа необходимите елементи. На същото основание, вие трябва да се домогнете до онези мисли и желания, които внасят живот във вас. Какво лошо има в това, че болните хора, както и здравите, искат чист въздух и здрава храна? Всички хора, целият свят, от каквато религия и да са, каквито възгледи и да имат, нека се запитат: Можем ли ние, като мислещи същества, да си подадем ръка? — Можете. Няма сила, която може да се противопостави на това човешко желание. Това не подразбира, че всички хора ще имат еднакви стремежи и разбирания. — Не, красотата на живота е в разнообразието. Смисълът на живота е във великото разнообразие на природата.

Казано е: „Давайте, за да ви се даде.“ — Как да даваме? — Отвътре, с разположение, с любов, съзнателно. Не е достатъчно само да даваш, но ще даваш разумно. Някой дава външно, а сърцето му не дава. Цял се изпотява, докато му се откъсне нещо от сърцето. Той си мисли: Лесно се казва да дадеш, но как да стане това? Щом дойде до съзнание да дава вътрешно, с любов, човек изпитва особено повдигане на духа и просветление на ума.

Христос пита учениците си: „Какви са тези думи, които си приказвате?“ Учениците Му се разговаряли върху положението си. Те очаквали да се освободят от римското иго, да им се даде царство, но останали излъгани. Не само че очакванията им не се сбъднали, но разпънали Христа. В отговор на тяхното разочарование, Христос им каза: Много народи, много църкви не са постигнали желанията си, но има нещо по-велико от това — да познаят Бога, да приложат любовта и да вървят в пътя на ангелската еволюция.

Съвременните движения не са нищо друго, освен стремеж на човешката душа за освобождаване. Който е свързан с въже, иска да се освободи, да се развърже. Този стремеж е естествен, но човек трябва да се връзва и развързва правилно. Докато е на земята, човек трябва да бъде здрав. Щом влезе в духовния свят, от него се иска чистота. Ако паднеш в кладенец, кое въже ще предпочетеш: здраве, макар и нечисто, или слабо, тънко, но чисто? Значи, на физическия свят се иска здраве. В духовния

свят, дето материята е особена, там се иска чистота, а не здраве. Водата, например, трябва да бъде чиста, а не здрава. Телата ни трябва да бъдат здрави, а сърцата — чисти. Да живееш на земята и да бъдеш абсолютно чист, това е невъзможно. Аз говоря за външната чистота, а не за вътрешната. Ето защо, колкото пъти на ден да се мисш, пак ще се оцапаш. Колкото пъти на ден да метеш стаята си, тя пак ще бъде нечиста. Обаче, като живееш в нея, трябва да поддържаш вътрешна, психическа чистота.

Кое е същественото за човешката душа? Същественото е Христос, като колективна единица, като идеал за цялото човечество. Христос е Божественото начало в човека, което се проявява във всички пробудени души. Христос е проява на Бога. Той дойде на земята да покаже на хората, че има и друг живот, а също така да им даде начин, как да живеят на земята. Много отшелници са живели в горите по 50 — 60 години и на старини се върнали между хората. Когато любовта заговори в тях, те се връщат при своите близки да им покажат, че единственият път, който води към Бога, е любовта. Как майката може да отгледа детето си, ако няма любов? Как учителят възпитава учениците си, ако няма любов и търпение? Любов е нужна навсякъде. Аз говоря за разумната любов. Всеки иска да го обичат, но това още не е любов. Божията Любов всякога дава и не мисли за взимане. Тя е извор, който постоянно тече. Дойде някой при мене и ми казва: Много те обичам! — Щом ме обичаш, ти си щастлив човек. — Не съм щастлив. — Защо не си щастлив? — Нямам средства да живея. Значи, това, което наричаш любов, не е истинска. В любовта ти има нещо користоно. Защо ме обичаш? — Понеже Бог живее в тебе, искам да се уча от Него. — Добре ли живееш с жена си, с децата си? — Понякога се караме. — Щом искаш да се учиш от Бога, ще разбереш, че Той праща изобилието на земята и прави хората щастливи. От любовта на разумните същества се ползват всички хора. Те не критикуват никого и казват: Добри са нашите братя, трябва да им помагаме. Някой се оплаква: Много воюват хората на земята. Лоши са станали. Те отговарят: Нищо, и това ще се оправи. Хората не са толкова лоши, колкото вие си ги представяте. Разумните същества наблюдават хората със

своите телескопи и виждат тяхното бъдеще. Те знаят, че има начини, по които хората могат да изправят живота си.

Когато Христос се приближи при учениците си, те не Го познаха. Ако Христос ви срещне днес, ще Го познаете ли? Той ще ви пита: Какво ви проповядваше днес вашият проповедник? Ще кажете, че ви говори за Христа. Какво разбрахте от тази проповед? — Не разбрахме много. Все за отвлечени работи ни говори. Ние се нуждаем от материални неща. Какъв е този живот, с 1500 лева заплата? Дрехи скъпи, обувки, шапка — всичко скъпо. Един козунак да направиш, нужни са най-малко 50 — 60 лева. И това не е за сегашните времена. Така ли беше едно време? От разговор на разговор дохождаме до окултизма. Той ме пита, що е окултизъм. — Божествена наука, която обяснява причините и последствията на нещата. Според тази наука, всичко, което става днес, не е случайно. То е предвидено преди милиони години. — Възможно ли е това? — Като учиш, ще се домогнеш до истината. — Както виждам, ти си учен човек. Препоръчай ми някой автор, да се поучавам от неговите произведения. — Много автори има — немски, руски, френски, английски. Сам ще си избереш автор. — Сбогом! Казвам: Много хора познават Христа, но и много не Го познават. Който Го познава, като Го види, ще Му каже: Господи, остани с мен. Който не Го познава, ще иска от Него да му препоръча интересни книги за четене.

„Защо сте тъжни?“ Днес вие се поздравявате с думите: Христос Възкресе! Радостни ли сте, че Христос възкресе? Тръгнете из града да питате, колко софиянци са видели Христа. Чудно е, ако в 2000 години нито един християнин не е видял Христа! Ще ми възразите, че в новото учение всичко е добро, само да не се говори за прераждането. Значи, злото е в прераждането. Казано е: „Ние живеем и се движим в Бога.“ Това значи прераждане. На земята се раждаме и живеем. Щом се оттеглим от земния живот и влезем в Божествения свят, ние умираме. Значи, на физическия свят човек умира, а се ражда в Божествения свят. Като поживее известно време там, той слиза на земята. Сега става обратното: той умира за Божествения свят, а се ражда на физическия. Който не разбира този закон, пита: Може ли дух да се преражда?

Духът не се преражда, но се вселява, минава от една форма в друга. Духът се явява в разни епохи и времена, за да научи великия закон на Битието, да разбере, че Вселената е велико, обективно училище. Всички души — малки и големи, минават през това училище. Като свърши земната наука, човек напуска земята и отива на друга планета, там да се учи. Така ще обиколи всички планети на слънчевата система. Това може да ви се говори, може и да не се говори. Обаче, има напреднали хора, които трябва да знаят, какъв е смисълът на живота. Колкото и да разбирате живота, това е външната му страна. Животът има и своя вътрешна, субективна страна. Един ден, когато хората развият духовните си очи, ще видят, каква висока култура съществува около тях. Съществата на тази култура живеят много по-добре от нас. Те възпитават децата си по особен начин. Достатъчно е да надникнете в тази висока култура, за да кажете: Ето истинската култура! Ето истинският живот!

Христос казва: „В дома на Отца моего много жилища има.“ Това са жилищата на разумните същества от възвишената култура. Който живее в едно от тия жилища, ще научи много неща. Като се върне отново на земята, той ще поучава и своите близки. Казвате: „Христос възкръсна!“ — Как възкръсна? — Чрез законите на Любовта, Мъдростта и Истината. Ето защо, който иска да види Христа, трябва да има любов в сърцето си. Без любов нищо не се постига. Сегашните хора работят повече, отколкото в миналото, т. е. във времето на Адама. Когато бил в рая, Адам малко работел и много придобивал. — Защо? — Защото работел с любов. Един ден Ева се разхождала в райската градина, дето срещнала един високоучен адепт, който започнал да се разговаря с нея върху научни въпроси. Ще кажете, че това било змия. — Не, аз оспорвам това. Не змия, а учен човек срещнала Ева. Първоначално змията имала крака. Като сгрещила, Бог я проклет; след това тя изгубила краката си и започнала да се влече по корем. Ученият стоял пред забраненото дърво, ял от плодовете му и питал Ева: Защо не ядете от плодовете на това дърво? Тя отговорила: Забранено ни е. Според мене, тя трябвало да му каже: Тук има закон, и ние го спазваме. Никой няма право да нарушава този велик закон. Той успял

да я убеди да яде от забранения плод, и тя яла — нарушила закона. След нея ял и Адам. И двамата повярвали на философа, че ако ядат от забранения плод, очите им ще се отворят, ще придобият знание и сила и ще станат подобни на Бога. Те яли от плодовете на това дърво и останали излъгани: Не само че нищо не придобили, но изгубили и това, което имали, и оголели. Оголяването показва, че изгубили любовта си. Нека всички християнски църкви се запитат, любят ли Христа. Нека и християните си зададат същия въпрос: Любим ли Христа? Не искам аз да ги питам, но всеки сам да си зададе този въпрос.

Днес Христос ви пита: Приложихте ли моето учение? Дадохте ли образец на любовта? Служителите на Бога могат да приложат любовта, но те не правят усилия.

Да оставим старите работи настрана. За мене е важно, какво мислят младите, как ще живеят те. Ще кажете, че всички искате нов строй. — Добре е това, съгласен съм с вас. Какво ще стане, ако имате нов строй, а запазите характера, недъзите си? Лесно се руши старото, но какво ще постигнете със своя лош характер? Какво печелиш, ако разрушиш старата къща, а не можеш да съградиш нова? Природата не позволява това. Тя едновременно руши и съгражда.

Христос казва: „Идете и проповядвайте Словото Божие. Аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Никой не може да проповядва любовта, ако не е свързан с Христа. С други думи казано: В човешкото сърце, както и в човешкото тело няма място за любовта. И човек не живее в телото си. Като умре, той излиза от физическото си тело и постепенно навлиза в духовното си тело. Физическото тело е колибка, в която човек временно пребивава. Да мислиш, че всякога си в телото, това е заблуждение.

Учението, което ви проповядвам е опитано. То крие в себе си онези основни методи, които показват на хората, как могат да живеят. И житното зърно показва на хората, как може човек да се развива. То казва: Аз ее нуждая първо от почва, т. е. от основа, на която да се закрепя, да пусна коренчета и да започна да градя. Житното зърно, например, както всички растения, очаква времето си, да изпълни своята служба. Поради верността им,

човек ги посажда в земята, и те започват да се развиват. Покълването на житното зърно не е нищо друго, освен отваряне на Божествената врата, отдето иде благословието. То чува гласа на Бога: Понеже от векове си верен на своята служба, ще минеш в по-висока еволюция. Растението или дървото се превръща в животинска клетка, която постоянно расте и се размножава, докато от нея излезе малко животно, което се движи свободно във водата. В далечното бъдеще, животното се превръща в човек, който казва: Едно време главата ми беше заровена в земята. Сега е обърната нагоре, към центъра на слънцето. Опитай се след това да заставиш този човек да върши престъпления. Той казва: И досега още помня времето, когато главата ми беше заровена в земята. Не искам втори път да минавам през същото положение. Следователно, новото учение, което проповядвам, има за цел да премахне всички условия за погрешки и болести в човешкия живот. Поне 75% от болестите трябва да изчезнат. Ако новото учение не може да направи това, де е неговата сила? Ако то не уравни силите на ума и на сърцето и не успокои хората, нищо не може да се очаква от него. Съвременните хора се нуждаят от спокойствие. Първата им система е толкова напрегната, че най-малкото докосване до тях може да произведе взрив. На всекиго липсва същественото — любовта. Докато любовта е в човека, той е разположен, внимателен, благороден. Щом изгуби любовта си, той става кисел. Той разпуска пояса си и казва: Бъдете внимателни, да не настъпите пояса ми. Ако някой ме настъпи, не отговарям. Щом те посети любовта, ти си готов да плащаш дълговете си, да помагаш на близките си. Щом я изгубиш, ти ставаш недоволен, кисел, не знаеш, какво да правиш.

Христос се приближи към учениците си и ги покани на трапезата. Готови ли сте и вие да поканите Христа на трапеза? Готови ли са поне 50% от българските свещеници да поканят Христа на своята трапеза? Ако са готови, пръв аз ще Му изпратя поканата от тяхно име. Обаче, те ще кажат: Не е време още за идването на Христа на земята. Нека си седи на мястото. Ако попитам английските владии и проповедници, дали са готови да поканят Христа на трапеза, и те ще отговорят: Не е

време за това. Когато уредим работите си, тогава ще Го поканим, ще Му дадем царски прием и ще кажем: Да царува Христос! — Така не трябва да бъде! Сега всички седят и спорят, де е Христос: На земята, или на небето? Казваш: Христос живее в мене. — В тебе ли? Може ли, ти, големият грешник, да говориш така? Сега всички мълчат и не искат да кажат, че Христос е жив — не било време за това. Време е да се говори, че сте грешници, че имате слабости. Кога ще дойде време за Христа? — Когато се подобрят условията на живота; когато станем по-добри и по-умни; когато дойде новата култура. — Не е така. Не отлагайте нещата. Не мислете, че ако се храните по-добре, ще имате по-добра култура. По-добър ли ще стане вълкът, ако се храни по-добре? Да се храниш добре, това е цяла наука. Това значи, да знаеш, как да трансформираш Божествената енергия, която се съдържа в хляба. Енергията на храната ще проникне в целия организъм и ще му предаде нещо ново.

Днес повечето хора ядат добре и пак са недоволни. Те казват: Смисълът на живота не е в храненето. — Това е неблагодарност. Храненето е един от главните въпроси, и той трябва да се разреши правилно. Влезеш в един дом — мъжът недоволен, и децата недоволни. — Защо? — Яденето не било добре стотвено. Жената недоволна, че не оценили работата ѝ. Закон е: Всякога бъди доволен! Като вземеш в ръката си парче от живия хляб, ти трябва да се проникнеш от велика благодарност към хляба за жертвата, която той прави. Вдълбочи се в себе си и кажи: И аз искам да се жертвувам като хляба. Ако ви се каже да се самоотречете, ще възразите: Почакай още малко. Ние не сме се разбрали с жените си, не сме възпитали децата си. — Какво значи самоотричане? — Това значи, да се откажем от отрицателното в себе си, което внася отрова в нашия организъм; да приемем Божественото и да заживеем по нов начин. Влизам в един дом. В първия момент съм спокоен. Не се минава много време, забелязвам, че домакинята се безпокои, мисли лошо за мъжа си. Понеже не се е върнал навреме, тя си казва: Ето, тръгнал е вече по лош път. Той не води чист живот, не се интересува от мене. Тя го следи с мисълта си, като стражар. Аз ѝ отговарям мислено: Жено, ти се безпокоиш

и страдаш, защото нямаш любов в сърцето си: Ти се съмняваш в мъжа си, не го познаваш и го държиш в мисълта си като бебе, което се нуждае от грижи. Докато постъпваш така, и той няма да те познае. Ти го милваш, целуваш, галиш, но каго порасне, той ще си намери друга жена. И синът, като порасне и се влюби, ще каже: Не искам да зная за майка си, друг ще се грижи за нея.

Едно е нужно за вас и за всички българи: Да се свържете с Божественото начало. Който е направил тази връзка, добре; който не я направил, да не отлага. Тази връзка ще внесе едно ценно качество у всички — точност. Обещаеш да направиш нещо — ще го изпълниш точно навреме. Нито минута по-рано или по-късно — точно навреме! В своите действия, природата се отличава с абсолютна, математическа точност. Изгряването и залязването на слънцето става с математическа точност. Ако и нашите сърца са отворени за любовта, всяко нещо в живота ни ще става точно навреме и на място. По отношение на точността, българинът има още много да работи върху себе си. Той обещае да отиде някъде в два часа, а пристига в два и половина и се извинява с часовника си. И учениците на новото учение не са абсолютно точни. Щом дадеш обещание за нещо, ще го изпълниш. Преди да си го дал, ще мислиш. Обаче, дадеш ли обещание, никакво отлагане! Обещаващ, че ще платиш дълга си на 20 март. Щом дойде 20 март, ще донесеш парите. Какво става всъщност? Дойде 20 март, и ти не връщаш парите. Минава април, май, дългът стои неизплатен. Най-после дохожда съдебен пристав да продава вещите ти. — Светът е такъв. — Това не е оправдание. Щом светът е такъв, това показва, че няма любов между хората. Любовта регулира отношенията. Когато се приложи любовта, хората ще бъдат абсолютно точни. Когато обичаш някого, ти си точен. Колко пъти с нетърпение вадим часовника си, когато очакваш своя възлюбен. Щом не го обичаш, казваш: Пет минути по-рано, пет минути по-късно, не е важно. Божията Любов, Мъдрост и Истина са абсолютно точни. От всички хора се изисква точност.

Христос пита учениците си: Постъпвате ли точно според вашите вярвания и разбирания? И на вас се задава същият въпрос. Казвате: Друг път ще отговорим.

Питам ви: жив ли е Христос, или не? Ако е жив, вие сте в критическо положение. — Защо? — Защото не вярвате. Единственият, който може да ви упъти, да ви помогне, това е Христос. Той казва: Щом се намерите в затруднение, обърнете се към мене, аз ще ви помогна. Вие се смущавате от много неща. Оставете на страна смущенията. Важен е новият, т. е. Божественият живот, който прониква в целокупната природа. Нова врата се отваря, нови условия идат; нов цикъл се създава. Който може да влезе в него, той се намира пред велика перспектива. Всеки трябва да бъде готов за новото време. Ако не сте готови, ще закъснеете. Знаете ли, какво ще стане тогава с вас? — Това, което се случило с длъжниците на един английски лорд. Стотици хора дължали на този лорд. Той искал да си обясни, защо хората не успяват в живота си. Мислел си: Наверно им липсва вяра. За да провери това, той дал следното обявление във вестника: На 5 април т. г. в 5 часа вечерта каня всички мои длъжници да дойдат в дома ми. Решил съм да простя на всички дълга. Длъжниците му се събрали по двама по трима заедно и започнали да разискват върху това ново положение. Те си казали: Той ни изпитва нещо, устройва ни капан. Ние не му вярваме, няма да отидем. Дошъл определеният ден и час. Никой длъжник не се явил. Обаче точно в 5 часа един беден англичанин се приближил към къщата на лорда и попитал: Тази ли е къщата на лорда? След това похлопал на вратата и попитал, дали той е въщи. Веднага вратата се отворила, лордът излязъл и поканил бедния човек. След това казал на слугата си: Часът е точно пет. Заклучи вратата и не отваряй на никого.

И сега, в света се отваря нова врата за новата култура. Това трябва всички да знаете. Божественото иде в света! — Къде е то? Как ще докажеш това? — На опит, а не на теория. Хиляди години се проповядва Божественото учение. Време е да се приеме, да го приложите в живота си. Това се отнася до всички, без изключение. Бедни и богати, прости и учени, млади и стари, всички имат еднакво право да използват новия живот. Казано е в Писанието: „В последните дни изля Духа си.“ Под „Духът“ се разбира любовта, носителка на живота. Това,

което се казва за възкресението, е привилегия за всички събудени души. За тях се отваря врата към новия живот. Той е реален, абсолютен. Който влезе в този живот, ще опита неговата красота. Той ще превърне стария човек в нов, както гъсеницата минава в пеперуда; рибата минава в птица; птицата — в млекопитаеще. Съзнанието на стария човек ще се разшири, ще стане ново. Тогава корените на човешкия живот няма да бъдат посадени в земята, както сега, нито в самия човск, а ще бъдат отправени нагоре, към слънцето на живота, към новия живот, към Божествената Любов. В душата на всички хора ще блесне нова светлина, и те ще кажат: Разбираме вече живота, всичко жертвуваме за Бога и за Христа.

Бог, Когото днес проповядвам, не принадлежи само на един народ. Той е Бог на всички народи. Бог на Любовта се разкрива постепенно на всички хора, на всички народи. Той е събудил целия свят, раздвижил е всички култури. Той говори на всички свещеници, учители, майки, бащи, на млади, на стари. Вие искате да бъдете щастливи. Приемете любовта и я приложете. — Къде е този Господ? — На онези, които ме слушат, още сега могъ да кажа, къде е и какво иска от тях. Но едно условие трябва да изпълните: Раздайте имането си, хвърлете шапките от главите си. Като останете боси и гологлави, на всеки ще се даде нова премия — работническа: мотика и сърп в ръка, торба през рамо и на работа. В торбата парче хляб и нова книга за живота. Елате след това при мене, аз ще ви кажа, къде е Господ. Това е общ закон и за мъже, и за жени. Синът ще дойде при майка си и ще каже: Майко, благодаря ти за всичко, което си направила за мене. Отивам на работа за Господа. Оставям ти моя дял; живеи, както разбираш. Така трябва да каже жената на мъжа си, и мъжът на жена си. Така трябва да каже бащата на своя син, и майката на своята дъщеря. Ако синът последва баща си, и дъщерята — майка си, те са на прав път. Всеки на работа! Не мислете за парите си в банката, не мислете, че сте осигурени. Няма ли да благодарим на нашия Баща, Който е създал света и ни е пратил на земята да се учим? Докога ще отвършваме от Него глава и ще Го отричаме? Време е, сърцата ви да трепнат за Господа. Ще кажете, че отправяте погледа си нагоре, но не ви-

ждате Господа. Бог не е нагоре. Като гледаш нагоре, ще видиш таван, покрив, нищо повече. Велико нещо е да намериш своя Баща и да Го познаеш.

Христос казва: „Какви са тези думи, които си приказвате?“ — Трябваше ли Христос да пострада толкова много? Защо не се яви Той в своята слава и величие? — Ако говорите за славата на любовта, мъдростта и истината, това е Божия слава. Когато влезете в Божествения свят, тогава ще видите славата и величието на Бога. Днес се проповядва разпнатия Христос. Ние проповядваме за Христа на любовта, която обхваща всички сърца. Ние проповядваме за Христа на мъдростта, която обхваща всички умове. Ние проповядваме за Христа на истината, която движи света. Христос казва: „Слушайте големия си брат. Никой не може да дойде при мене, ако Отец не го е привлякъл.“ Бог привлича всички души. Пред тях се открива необятна светлина, прекрасен свят — с реки, дървета и цветя, със зрели и вкусни плодове. В този свят всичко е живо; всичко расте, цъфти и зрее. Там и кравата сама предлага своето мляко, пчелицата — своя мед. Там канят всички и дават условия да си починат и нахранят. Ще кажете, че това е „приказка от 1001 нощ.“ Това не е приказка, а действителност.

Гответе се за новата култура, която иде. Живият Господ е между хората, приемоте Го! Ако не Го приемете, Той ще се наложи. Божиите обещания ще се изпълнят. Те не търпят обратни решения. Бог, Който е направил света, Който е наредил свой план, ще го реализира. Хората ще се изменят и ще приемат Божия план. Достатъчно е да мръдне пръчицата си, за да се събудите в един момент и да прогледате. Ще кажете: Колко сме били глупави! Няма нищо невъзможно за Господа. И тогава всеки ще бъде готов да помага на бедните, на страдащите, на слабите; да повдига падналиле. Ето разрешението на главния въпрос на живота. Знаете ли, колко хора се мъчат днес? Знаете ли, какви страдания, какви въздишки има по света? Чували ли сте воплите и стенанията на хората? Знаете ли, какво става сега в София? Знаете ли, какво става в големите европейски градове? Не е достатъчно, само да състрадавате на думи, но трябва истински да се помага. Ние можем в един ден да спасим човечеството.

— Как? — Като се свържем с Бога, а не да Го отричаме. Сега е век на безверие, на отричане. Иде векът на живата, реална вяра, векът на живия Господ. Да бъдем служители на новото учение и да кажем: Господи, ние ще изпълним Твоя план, както си го наредил. Ще приложим Твоите закони. Когато всички народи приложат Божиите закони, между тях ще настане мир и съгласие, пълно разбирателство, взаимно почитание и уважение. Любовта ще разреши всички противоречия. Напредналите братя и сестри ще бъдат първи и ще помагат на слабите и изостанали.

„Защо сте тъжни?“ — Аз ще отговоря вместо вас. Тъжни сме, Господи, защото Ти не си между нас. Тъжни сме, защото те разпнахме. Христос ще проговори: „Жив съм!“ Учениците, които Го видяха, изпитаха голяма радост. До вечерта още те се върнаха в Иерусалим. Какво представя Иерусалим? — Материалния свят. Трябва да влезем в този свят, при страдащите, и да им кажем: Животът има смисъл. Има надежда и за вас, да излезете от тежкото си положение. Ето, Христос хлопа отвън. Отворете Му! Той ще влезе при всеки човек и ще му каже: Стани! Млад момък се влюбва в една мома, но по-неже тя не отговаря на любовта му, той иска да се самоубие. Влиза Христос и казва: Стой! Остави револвера настрана. И твоята работа ще се оправи. Любов се иска от всички. Защо да не отправите любовта си към всички хора? Защо да не дадете от богатата си и на другите? Сега е време доброволно да дадете всичко за Христа. Ако не го дадете доброволно, след 20 — 30 години ще го дадете. Тогава насила ще ви вземат всичко. Има още време да дадете доброволно, по закона на любовта. Ние ще срещнем Христа, ще приказваме с Него и ще Му кажем: Господи, останни с нас! Открий истината си пред нас, да ни зарадваш. Той ще ви проговори и ще влезе вътре във вас. После ще отидете в Иерусалим, и Той ще ви придружава и ще ви каже: „Мир вам! Жив съм! Ето ръцете ми, да се уверите. Елате с мене!“ Като Го видите, ще се зарадвате.

Бъдещето носи нова, велика култура, която ще обърне всичко на добро. Всичко старо ще се измени. Ще дойде Любовта в света, и всички ще се зарадват, че Бог е жив, че в Него няма измяна и промяна. Един е Бог на

Любовта, Мъдростта и Истината. Той призовава всички българи, всички народи на богата трапеза — великата култура, която иде в света. Той призовава всички владци и свещеници да Му служат, да слушат Неговия глас.

Поздравявам ви с Христа, Когото ще срещнете по пътя за Иерусалим!

„Какви са тези думи? Защо сте тъжни?

»

10. Беседа от Учителя, държана на
Великден, 8 април, 1923 г. София.

Чий е този образ?

И казва им: „Чий е този образ и надписът?“¹⁾

„Чий е този образ?“ За да познаем кой и да е предмет, или кое да е живо същество, трябва да имаме някакъв образ. От своя страна, образът трябва да има известни качества, по които да се познава. Всички минали култури, както и сегашната, имат някаква цел, към която се стремят, съзнателно или несъзнателно, определено или неопределено. Когато и да срещнем днес, млад или стар, учен или прост, духовен или светски, всички имат известна цел. Обаче, целите им не са определени. Даже видните философи и учени, които са създали стройни философски системи, неопровержими теории, в края на краищата, и тяхната цел не е определена. Каква форма трябва да има идеалният живот, и те не знаят. Всеки философ започва начинанието си с гръмки, величествени изречения, но, колкото се приближава към края, гръмките думи стават все по-слаби, по-несигурни, докато краят представя един мунунен мехур. Там е грешката на хората. Всички започват тържествено, с гръмки думи, и свършват безславно. Християнинът казва: Християнин съм, следвам пътя на Христа. Проповедникът казва: Аз съм проповедник, поучавам хората. Владиката казва: Аз съм ръкоположен за свещеник, никой не може да ме смени. Ученият казва: Аз съм ученик, уважителна на своето име, на авторитета си. В края на краищата, всички свършват зле, като пукната стомна. За да бъдеш последовател на Христа, трябва да имаш Неговия образ.

„Чий е този образ?“ Много образи има в света, но два от тях са отличителни: Единият образ е на кесаря, другият — на Бога. Единият образ е на светския човек, а другият — на духовния. Под „духовен човек“ разбирам човек с висока интелигентност и култура; човек с високо съзнание и добродетели. Неговите мисли, чувства и действия са строго определени. Той има една мярка, с която си служи в живота. Светският човек си служи с много мерки, според случая. Той казва: Ще приложа една от мерките, че както дойде. Някога и религиозният постъпва като светския. И той носи в джоба си много мерки и, когато никой не го вижда, той прилага една от многото мерки, според случая. Като види, че го следят, той изважда правата мярка и с нея си служи.

Христос пита: „Чий е този образ?“ Какво се разбира под „образ“? Образът представя човека, т. е. изразът на неговия живот. Физиогномистите се стремят да определят, какво представя човекът, неговият истински образ, неговото лице, но още са далеч от възможността да създадат положителна наука, да дадат точни, определени данни за истинския човек. Ръцете и краката на човека имат две страни, т. е. две лица — горно и долно. Защо лицето има само една страна? Значи, човек има всичко пет лица. Двете лица на краката са повече скрити; двете лица на ръката се виждат, на тях са написани много неща. Който може да чете, лесно ще разбере, с какъв човек има работа. Най-открито е лицето. Някога и то се закрива с воал, с маска, но обикновено, човешкото лице е открито. Интелигентността, дейността и волята на човека са написани на лицето му. Ако искате да знаете, как действуват мозъкът, дробовете и стомахът на човека, ще ги намерите пак на лицето. За мозъка ще съдите по челото, за дробовете — по носа, за стомаха — по бузите, а за волята — по брадата. Природата е начъртала на човешкото лице различни ъгли, по големина на които може да изучавате не само сегашния, но и миналия живот на човека. Човешкото лице представя жива геометрия. Аз я наричам трансцендентална или Божествена геометрия. Аз наричам тази геометрия „жива“, защото всички ъгли в нея са в постоянно движение.

Както ъглите на човешкото лице, така и движенията на телото му, имат определено значение. Например, изнасяне ръцете настрана, означава: Шт. . . , тишина! Така постъпва майката, когато иска да смири децата си. Свализане ръцете долу, показва, че си свършил работата си. Ръцете напред, означава: Какво искаш повече? Това са движения, чрез които се определя интелигентността на човека. Казват за някого, че има красиви очи. Красотата на окото не зависи само от външната форма, но и от неговия поглед.

Сегашните хора се страхуват от онази наука, чрез която се изразява вътрешното естество на човека. Да се занимаваш с очите, ушите, носа, устата, това е свещена наука. Вие се страхувате да се докоснете до нея, затова и аз няма да я засягам. Има неща, за които и милиони да ми дават, няма да ви ги кажа. Знаете, че най-свещеното нещо, след главата на човека, е лицето му. То е външната страна, т. е. образът на човека. Някога енергиите в човека се събират на лицето и тогава по него може да се чете, като по книга. Когато тези енергии са възходящи, човек се чувства разположен, вдъхновен. Щом изгуби тези енергии, той губи вдъхновението си и пада духом. Той губи цвета на лицето си, става мрачен. Видите ли, че някой пее от сърце, ще знаете, че той е хармонизирал своите енергии. Ако изведнъж го стреснат, той побледнява. Белият цвят означава чистота, но в случая, не е на място.

Христос пита: „Чий е този образ?“ Да познаваш образа на човека и да го разбираш, това е цяла наука. Тя е необходима, както за обикновения човек, така и за духовния. Човек трябва, първо да познава себе си. Не е лесно да станеш духовен или да направиш друго такъв. Човек се ражда духовен, отпосле той не може да стане такъв. То е резултат от дейността на човека отпреди хиляди години. Векове и хилядилетия са нужни да се създаде един духовен човек. Така е създадено и човешкото лице. Ако искате да познаете себе си, носете си по едно огледалце и често се оглеждайте. Разгневиш се, веднага се огледай, да видиш, какви промени стават на лицето. Някога си добре разположен. Пак се огледай. Сравни израза на лицето си в първия и втория случай. Ти си търговец, минаваш за религиозен. Говориш на хората меко, деликатно, всъщност, кроиш лош план. Огледай се ве-

днага в огледалото. На лицето ти се отбелязва не външната деликатна обхода, а скритите лоши намерения. Ако постъпваш често така, тази чърта се предава и на бъдещето поколение. Природата пише всичко на човешкото лице. И най-малките промени в човешкия живот се отразяват на лицето. Като констатираш тези факти, мнозина се обезсърчават.

Помни: Най-великото нещо в живота е човек да съзнава своите погрешки. Ти мислиш, че си благороден. — Благороден си, но в сравнение с животното. В сравнение със светиите и ангелите, ти си като животно. Кой християнин е готов да раздаде имането си? Всеки ще каже: Да си помисля малко. Когато дойде на земята, Христос раздаде всичкото си богатство на хората, без да мисли, че остава последен бедняк. Той работи между онези, на които раздаде богатството си. Те не го оцениха и, в края на краищата, го разпнаха на кръст. Кой го поставиха на кръста? — Учените равини, първосвещениците. Те Му казаха: Ти си Учител, но не познаваш живота, не си практичен. Ти искаш да разрушиш това, което ние сме съградили. За такива, като тебе, ние имаме кръст.

„Чий е този образ?“ Това означава: Чии са тези мисли? На въпроса „Чий е този образ?“, се явяват два отговора, две направления. Значи, на кого е правото — на този, или онзи? Така и църквите спорят, коя е на правата страна. Според мене, всички християнски църкви си имат особени школи и воюват помежду си. Как воюват? — На думи. Аз наричам това „словесна картеница.“ Така те изучават изкуството да плашат своя противник, да го омаломощат, да му докажат, че той нищо не знае. Някога и да си крив, искаш да убедиш противника, че си на правата страна. И при мене са дохождали свещеници, проповедници да ме убеждават, че не съм на прав път. Казвам: Радвам се, че срещам човек, който е на прав път. Питам го: Жена ти здрава ли е? — Не е много здрава. — Децата почитат ли те? — Е, такъв е светът днес. — Като проповедник, слушателите вярват ли в това, което им говориш? С пари ли проповядваш, или без пари? — С пари, разбира се, не съм толкова глупав. — Вярват ли в кръста твоите слушатели? И след всичко това, идат при мене хора, които сами не знаят, как да живеят. Те ще да-

ват мнението си, че не съм на прав път! За мене, най-голямо доказателство, че съм на прав път е това, че ме мислят заблуден. Когато глупавият каже, че съм глупав, аз си отговарям: Умен съм. Глупавият ще те сравнява със себе си. Той мисли, че всички хора са като него. Не е така, има разлика. Моят и неговият път са съвършено различни. Казвате: Умни трябва да бъдем. — Да бъдем умни, но както Бог ни е създал. Един свещеник върви по брега на една река, иска да премине на отсрещния бряг. Тук-там, не намира мост. — Чудно нещо, как общината не се е погрижила да направи мост над тази река! — Много просто, ще си събуе обувките и ще мине реката. Той мисли, как ще се събуе, как ще накваси дрехите си. — Какво би направил той, ако го гонеха? — За да се спаси, той ще прегази реката, без да мисли, че ще се измокри. Сега и вие, които разсъждавате като свещеника, бягате и прегазвате реката. Търсите ли мост тогава? — Ама неприятел го гони. Питам ви: Нали вярвате в Бога? Нали Божиите пътища са отворени за вас? Нали носите истината в себе си? Защо бягате?

„Чий е този образ?“ Този въпрос еднакво засяга всички ни. Има един велик закон, който Бог е турил в света, обаче, за всеки човек отделно Той има по един образ. Милиони образи има, но всеки един се отличава с най-малки подробности. Има един принцип, който прониква целия човешки живот. Той следи престъпленията на хората и ги изнася безпощадно. Хората мислят, че като влезат в другия свят, като души, нямат вече образ. Не, и духът има образ, и душата има образ. Чудя се на окултистите, като казват, че духът няма образ. Верно е, плътски образ няма, но духовен има. Който е развил духовното, вътрешното си зрение, той вижда образа на духа, но който няма такова зрение, нищо не може да види. Мравката не може да види човека, но подобните на нея мравки тя вижда. Значи и духът има свой образ, и душата има свой образ; и умът, сърцето и волята имат също свои образи.

Съвременните религиозни спорят днес за Царството Божие. Но аз виждам, че спънката за правилното разбиране на този въпрос не е у светските хора. Религиозните спъват пътя към Царството Божие. Те са застанали на-

сред пътя и не отиват по-нататък. Светските хора им казват: Вървете напред! Искаме да разберем, какво нещо е Бог. А религиозните, застанали напред в този път, искат да наложат своите възгледи на света. Как може това? Че най-напред те нямат образ за Бога!

Един велик художник представил в картина идеала на човека, като висок планински връх. Около върха се събрали много хора, и всички имат желание да се изкачат на него. Но егоизмът на тези хора не позволява на никого да тръгне към върха. Един се запътва към върха, но всички го дърпат, не му дават, той да се изкачи пръв. Всеки иска, той да бъде пръв на върха. Така съвременните хора си пречат едни на други, да не излезе някой напред към върха. Всички съвременни учени, владици, свещеници, проповедници — католици, православни, протестанти, брамини, от милиони години са около тази планина и разправят за Господа, но нито един не е отишъл при Господа, нито един не Го познава. Като казвам, че нито един не е отишъл, подразбирам тези, които са около върха. За да излезеш от този тържествен път и да го напуснеш, трябва да минеш през съвсем друг път, както Христос го нарича „тесния път“. В проповедите с опасността. Даже мнозина от моите слушатели казват: Това така се говори, но не му е дошло времсто да се приложи. — Вис сте, може би, по-красноречиви от мене, може някой път да проповядвате, хубаво да говорите, но като дойде до прилагането, веднага се спирате.

Сега не мислете, че като говоря понякога за вашето богатство, то ме интересува. Ако е за богатство, аз имам знание за всички богатства, скрити в земята. Ако исках да парадирям, както правят хората, бих употребил това богатство — и скъпоценните камъни, и златото, и среброто. Електричеството, което се образува в земята, и магнетизма, и това, което иде от слънцето, всичко имам на разположение. Ако искахме по този начин да влияем на хората, ние бихме употребили това богатство, но тези неща са отживели в нашия ум. Има неща много по-велики от златото; има неща много по-велики от всички скъпоценни камъни, от електричеството, от магнетизма. За съвременния свят златото е импулс, стимул в живота, но, в душата на един духовно събуден човек, всички тия

богатства не съществуват. Ако искаме да използваме златото, трябва да го превърнем в нашите мисли в органическо. Като внесем това злато в света, ние ще принесем полза на човечеството. Където да отидете днес, навсякъде се говори за силата на златото. В Америка казват: Всесилен е доларът. В България, Славейков е възпял парата: „Парице, парице, всесилна царице!“ Идете в Македония, навсякъде чувате: Пари, пари! Хванали един американец проповедник в Македония, държали го един месец скрит в гората и, за да го освободят, искали пари от мисионерите. Един ден той се опитал да им проповядва, като се надявал, че ще им въздействува, за да се освободи. Главатарят го слушал известно време и казал: Ние знаем това, но пари, пари искаме от тебе. Само така ще те пуснем. Затова те хванахме, пари ще дадеш.

„Чий е този образ?“ Днес от всички се изисква да бъдем във всичко последователни. От мое гледище, светът ще се оправи, когато хората разберат, че трябва да работят безкористно, без пари. Най-напред това се изисква от всички служители на Бога — от свещеници, проповедници, ходжи, брамини. Така са решили за тях на небето: даром ще работят и ще станат слуги на човечеството. Владиката не е поставен от Господа да развежда мъже и жени. Това не е Христовото учение; това не е проповядвал Христос. Православната църква трябва да различава Христовото учение от съборното. Евангелската църква трябва да разреши, че глава на църквата е Христос. Над Него има друга глава — това е Бог. В името на тази глава аз проповядвам. Сега предстои съдба на света, и първи свещениците и проповедниците ще изпитат тази съдба.

„Чий е този образ?“ — пита Христос. Ще кажете: Тъй както говорите, нашият народ не може да се повдигне. — Как ще се повдигне вашият народ? Ако ме слушате, аз ще ви дам един морал, с който може да се повдигне този народ. Аз мога да ви дам начин за копане и оране и да благословя тази земя, да дава много повече жито, отколкото е давала досега. Но за това се изисква благородно сърце, просветен ум, а не порочен ум, какъвто е сега, да се надхитрявате. Ако аз съм като онези проповедници, които твърдят, че съм на погрешен път, щях да

им докажа противното. Но аз им казвам: Братя, нека да почнем един пост и да видим, кой ще издържи най-дълго. Всички проповедници и свещеници в целия свят ще започнат този пост. Ще постим един, два, три, четири, пет, шест до десет дена. След това ще продължим 20, 30 — 40 дена. Ако дойдем до 40 дена пост, колко владици, колко свещеници ще го издържат?

И тъй, на всички вярващи християни ще кажем: Да постим! Понеже висшите духовни лица спорят, ще видим, колко дена пост могат те да издържат. И като постят, да бъдат весели и бодри. През цялото време на поста да бъдат такива, но не привидно. Никакво недоволство или неприятност да не се прочете на лицето. Тъй трябва да бъде! С издържане на поста ще докажем, коя вяра е най-права. Да допуснем, че издържат този изпит и кажат: Не ни коштува много да постим. — Добре. Сега ще започнем с раздаване на имането. Един ще даде 1000 лв, друг — 2000 лв, трети — 5000 лв, четвърти 10,000 лв, 20,000 лв. След като раздадем имането си, ще кажем: Господи, свършихме работата си. Не, още искат от нас: Да отидем на нивата. И ние ще кажем: Елате, братя, да разработим тази земя, да насеем ниви; да посадим градини със зеленчуци; плодни дръвчета да посадим. С труд и пот на лицето ще изкарваме прехраната си. Не само това, но ще пеем псалмите на Давида и ще работим. Няма да пеем в църквите, а като излезем сутрин на работа, всички заедно ще пеем нашите и други религиозни песни. Тогава лозята, пивите, градините, обработени по този начин, с радост и хармония, ще дадат голямо плодородие. Който яде от техните плодове, няма да боледува. Като ме слушате да говоря така, мнозина ще кажат: Тия неща са неприложими, това е утопия. Вчера един приятел казваше, че спорил с едного, който казал: Според вашите умове, и след 2,000,000 години едва ли ще се разбере този човск. — Не, това учение е дошло вече, може да се приложи още сега.

„Чий е този образ?“ Сега ние трябва да създадем нов образ. Понякога аз се спирам да говоря. Дойде някой при мене и ми казва: Кажете ми истината! Аз се спирам. Дойде друг: Кажете ми лошите качества. — Ти искаш да ти кажа, какъв си. Ако, след като ти кажа погреш-

ките, ти се приближиш до Бога, добре е за тебе; но ако се обезсърчиш и оттеглиш от Бога, по-добре е да не ти ги казвам. Ти още не си събуден, не познаваш своето лице. Но всяка душа има дарби, заложби, които могат да пресъздадат нейния образ. Например, всяка църква развива известен център. Православната църква развива само сърцето, вследствие на което се явяват аномалности, дохождат до фанатизъм. Евангелската църква развива ума, а католическата — сърцето и волята. Там има военна дисциплина, искат строго подчинение. Дисциплината на света е нищо пред дисциплината на католицизма. — Ако нашето сърце, ум и воля се развият, приближавате ли се към Бога? — Приближавате се, но ако умът е насочен в крива посока, какво ще постигнете? Защо са борбите между разните църкви? От какво произтичат те?

Понякога за мене се произнасят не добре. Значи, мене ме смятат за противник на църквата. Но вие, помежду си, защо не можете да живеете? Владичите и свещениците защо не могат да живеят в любов помежду си? Коя е причината за това? Моята работа не е да се занимавам със свещениците и владичите. Българите казват: Който се занимава с чужди работи, той оголява. Аз принципиално засягам тази логика, да се види, че искат с лъжа да докажат, че Бог е с тях. Покажете ми образа на Христа! Всеки ден аз виждам този образ, Той ми се изявява. В него има благородство. Пристигнал в село един пътник, дето имало трима свещеника и десетина учители. Похлопал на вратата на единия свещеник. Той му казал: Нямам място за тебе. Отишъл той в къщата на втория свещеник. И там същия отговор. Похлопал на третия свещеник. — Нямаме излишно място. Отишъл при учителите, но и те не го приели. Най-после, той отишъл при един беден селянин и му разказал, как никъде не го приели. Заповядай у дома на гости. Такива са учителите и попове! Де е Христовият образ? — У бедния българин. Той казва: Ела, приятелю, ти си мой брат. Аз не познавам това учение, но зная, как да посрещам странници и да ги угостя. Питам сега: Каква е нашата задача? Нали трябва да бъдем изразители на Божията Любов? Нали трябва да внасяме мир в света? Но ще възразите: И природата е немирна. — Има известна дисхармония в природата, но това са останки от минали

култури. Например, наследствените чърти, особено извратените наследствени чърти, това са останки от минали човешки култури.

Как се образували планините в природата? Много човешки култури са заровени под тия планини. Едно време земята е била рай, но, със своя лош живот, хората са я направили развалина. Бог трябва да преустрои тази земя. Възхищаваше се един поет и казваше: Колко е красива тази земя! — Тя представя една развалина, но благодарение, че тук-там има растителност — дървета, цветя, та не се вижда нейната грозота. И ще ми кажат, че земята била красива! Де е красотата на земята? Нека си събуете обувките и с боси крака да се изкачите на планината, ще видите и изпитате тази красота. Казвате за някой извор: Красив е този извор! Бих желал да постоите там два-три часа, да почувствувате красотата му.

Чудни, ароматни цветя! — казвате вие. Постоите между тях известно време, за да почувствувате упоението им. В образа на природата има нещо красиво, което ние не виждаме. Има една невидима ръка, която прави това съчетание, което ние правилно схващаме. Това е образът на Бога, Който се изразява в природата. Някога природата ни се вижда по-хубава: небето и слънцето ни се виждат по-хубави, по-светли. Друг път природата е мрачна и сериозна. — Стават ли тия промени в природата? — Не. Когато ние не живеем добре, хвърляме сянка и виждаме образа на Бога мрачен.

Всичко в природата е живо. Тя ни говори, но ние не разбираме нейния език. Спреш се при едно дърво, то ти казва: Ти защо взе кравата на онази вдовица? Тя плаче, знаеш ли това? Минаваш покрай един извор и се спираш да пиеш вода. Изворът ти говори: Ти пиеш моята вода, но аз съжалявам, че влизам в тебе. Онзи ден ти обра и уби брата си. — Но аз съм жаден, трябва да пия. Обаче, като се върнеш вкъщи, чувствуваш се неспокоен, съвестта те бори. И после философствуваш, какво е съвест. Мислите, желанията, действията, които ни занимават сега, на кого са? На Бога ли са? Досега аз не съм срещал още общество, дето хората да бъдат снизходителни към другите. Даже у най-религиозните виждам користолюбие. Казвате: Той не знае да говори. — Ами кой знае да го-

вори? — Той не е идеален. — Ами кой от вас е идеален? Знаете ли, какво значи да имате Божествен мир, онова Божествено благоволение, онази висша любов, онази висша интелигентност? Знаете ли, как се чувствавам, че съм във връзка с вас, и вие във връзка с мене?

Сега, като ме слушате, вие казвате: Покажи ни начин, как да подобрам живота си, как да добием хляба. — Тук не е въпрос за хляба. Хлябът ви е осигурен; въздухът е осигурен; водата е осигурена; къщите ви са осигурени; всичко ви е осигурено.

Христос казва: „Чий е този образ?“ — На кесаря. - Дайте кесаревото на кесаря. Ако моят образ е свещен, аз ще го покажа, ще го дам в изобилие, чрез него да видите, какъв е Божият образ. Този образ се запечатва навсякъде, нищо от него не се губи. Той никога няма да се изгуби. Казвал съм, че законът в другия свят е такъв: там няма кражби. Касите на хората са отворени. Но заминалите от земята, като отидат на онзи свят и видят някъде торба с пари, задигнат я и я скрият. А хората от онзи свят виждат това и се подсмиват. След малко, торбата се види не във въздуха и отива на мястото си. Така, тя се вдишва и слага десет пъти, докато разбереш, че там не може да се краде. Вашият образ е Божествен — във всеки ваш живот ще го виждате. Питате: Как е възможно, толкова много души да живеят заедно? — Да, всички човешки души — те са 60 милиарда — могат да се съберат да живеят в една черупка и да бъдат щастливи. Всички тия души могат да се разпръснат из целия козмос. Те знаят законите на разширяването и на смяляването. Човек, който има това знание, живее във вътрешна хармония. Ти можеш да се смалиш и да бъдеш щастлив, а можеш да се разшириш и да бъдеш нещастен. Обаче, и в едното, и в другото състояние, ти трябва да бъдеш щастлив.

И тогава, казва Христос: „Чий е този образ?“ - Вижте, какъв е образът на вълка. Ясновидецът гледа някого: отвънка има човешки образ, а отвътре — няма такъв образ. В бъдеще, например, мога да ви дам фотографията на някого, лицето на когото отвън е благородно, а астралното му, вътрешно лице е на вълк. Отвън е благовиден, а отвътре носи образа на някое животно — вълк, котка. Вие не можете да повярвате, но ще отидете на онзи свят и

ще си видите фотографията. Всички, без изключение, ще си видят вътрешния образ. Мнозина си мислят, че служат на Господа. Но знаете ли, какво значи да служиш на Господа? — Когато се приближа до вас, без абсолютно никаква задна цел да ви използвам, да имам искрена любов към вас, да ви желая доброто и да се моля за пробуждане на вашето съзнание, тогава аз мога да служа на Бога. И да знае законите, вълкът не може да се превърне на овца, а овцата постепенно ще се превръща и ще добие човешки образ. Ако разгледаме черепа на вълка, ще видим отбелязани места, че е вълк. Френолозите имат голяма заслуга за това. Като вземат един череп, те напълно могат да опишат чъртите и способностите на човека. В Англия, в Америка има много френолози. Ако не вярвате на моите сведения, аз ще ви ги дам затворени в плик и, като отидете в Америка, Германия, Италия, Англия, Индия, навсякъде можете да вземете показания от техните френолози. И като се върнете, ще сравните техните показания с моите и ще видите, доколко се съгласуват. Навсякъде науката говори едно и също. Затова трябва да се стремим към любовта. Любовта към Бога е велика наука. Най-напред, трябва да познаем Бога в света, а то значи, да развием своето лице и после ще развием всичките свои дарби.

Сега ни са нужни художници. Де са великите художници? Знаете ли, в какво се състои великото изкуство? Досега никой художник не е нарисувал едно ангелско лице. От 2,000 години рисуват Христа, но още никой не Го е нарисувал верно. Гледам образа на Христа и нарисувания образ, но това не е Христос. Този образ е измислен от художника. Де е истинското изкуство? Сега дошъл в София един американец, минава за велик музикант. Действително, той свири много хубаво, има голяма техника, но едно развито музикално ухо може да забележи известни дисонанси. Не всеки може да забележи това, но ухото на един светия, на един ангел забелязват тия дисонанси. Значи, има още по-велика музика, Божествената музика. Щом чуеш тази музика, всичко забравяш и, като се върнеш вкъщи, ще кажеш на жена си: С мене всичко е свършено, отсега нататък ще служа на Господа. Апостол Павел се моли на Господа, плака, като казваше: „Господи, доста са моите тръне“. Най-после, за да му покаже Господ, че този

трън му е необходим, прати го в третото небе, на училище, да чуе тази музика и, като се върна, той каза: „Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят. И сега вече не живея в седмата глава, а в осмата.

Сега, аз бих желал, всички, като Павла, да отидете на небето. Ще кажете: Може ли? — Всеки един от вас може да отиде на небето. Христос е готов да ви вземе на небето, да присъствувате там на концерта и, като се върнете, да говорите като Павла. Но на вас това се вижда невъзможно. Вие казвате: Сериозно ли говориш? Не знаеш ли, че ние не можем да отидем там? После, ние не сме готови. — Как, от 2,000 години не сте готови за един концерт? — Ние сме големи грешници. — Това е измама на черната ложа. Никакви грешници! Ние любим Бога! — нищо повече! Да не ни забавляват с това, че сме грешници.

„Чий е този образ?“ Ние трябва да имаме правилно схващане за нещата. Съвременните хора учат една философия, която няма нищо общо с възвишения, идеален живот. Ако взема едно житно зърно в ръката си и почна да го милвам и целувам от една, от друга страна, мислите ли, че то ще разбере моята любов? Не, това са залъгалки. Като го целувам, аз ще го разваля, нищо няма да излезе от него. Любов отвътре е нужна! Ето в какво е любовта. Ще взема зърното, ще го посея в хубава почва, ще го заградя, ще го поливам, и житното зърно ще разбере моята любов. Като поникне, то ще се зарадва и ще каже: Аз съм ти много благодарно, виждам сега слънцето много добре. Идват при мене и казват: Учителю, искаме да бъдем щастливи. — Всеки от вас може да бъде щастлив. Два пръста земя ще му туря отгоре. Ще се разпукате най-напред, като пилето в яйцето, ще претърпите вътрешни страдания и ще си покажете навън главичката, нагоре към слънцето, както у Павла стана пропукване. И най-после, ще отидете на небето. Този е истинският образ, който можем да създадем. Може да запалите хиляда свещи в църквата, но то е само подготовка. Може да направите хиляда поклони в живота си, и това е подготовка. Може да раздадете всичкото си имане, и то е подготовка. Ако в душата ти не се отпечата великият образ на Любовта и не съзнаеш, че си във връзка с Бога — най-великият, най-разумният, най-интели-

гентният — нищо не може да постигнеш. Значи, една мисъл трябва да ви занимава, че сте свързани с висшето съзнание, на което можете всякога да разчитате и упо-
нават. Всеки може да се свърже с това съзнание. Казано е в Писанието: „Ние живеем и се движим в Бога.“

Сега аз говоря за онези от вас, които имат желание да ме слушат. Казвам: Оставете вашата философия настрана и не казвайте, че не сте готови да следвате това учение. Направете следния опит. Вдълбочете се в себе си и кажете: Господи, готов съм още сега да изпълня Твоята воля, която движи всичко живо в света. Под „всичко живо“ разбирам не само хората, но растенията и животните. Кажете: Ако съм намерил благодат пред Тебе, нека да почувствувам радостта Ти в името на Твоята Любов, Мъдрост и Истина. Знаете ли, какво ще почувствувате? — Ще олекнете, и в душата си ще изпитате такъв трепет, какъвто никога не сте почувствували. Така, всички утайки и наслоявания от миналото — омраза, съмнение, раздори, сами по себе си, ще отпаднат, и вие ще се почувствувате възродени, готови за всякаква работа. Ако си богат, ще кажеш: Зная вече, как се живее.

Като говоря така, аз не искам да си играя с чувствата ви. За мене, те са свещени. Велико е да опита човек тези чувства! Това е идеалът, към който всеки се стреми. Той укрепва младите, а обновява старите. Лицата и на стари, и на млади трябва да бъдат бодри, свежи, да лъха от тях чистота. Като се върнете по домовете си, огледайте се, да видите, такива ли са вашите лица. В един момент, човек може да преобрази лицето си. Обърни се към Господа и кажи: Господи, тури ме в огъня на Твоята любов. Каго те тури Той в този огън, от тридесет и пет милиона градуса, ти ще станеш чист като кристал — няма да остане помен от твоите грехове. Ще станеш млада мома или млад момък на 33 години, който разрешава всички велики въпроси. Може ли при това положение да плачеш? Някой плаче, че колата му се счунила. Минават покрай него мнозина. Едни му дават пари да си послужи; други го утешават. Най-после минавам и аз: Какво има, братко? — Колата ми се счупи. — Не плачи, ще ти помогна. Взимам триона теслата и започвам

да поправам колата. За половин час свършвам работата. Колата е готова, ти можеш да продължиш пътя си. Който не може да поправи колата си, той плаче. Вие плачете ли пред Бога? Има един плач, наричам го свещен. Плачеш, защото не знаеш великата истина. Де е тази истина?

Сега и аз се обръщам към вас, младите, и казвам: Младо поколение, слушайте ме! Герои се искат сега. Герои трябва да бъдете! Желая, да излезат между вас, моми и момци, с диамантена воля и с кристално-чисти добродетели. Днес искам да направя опит с всички: да ви туря в огъня на Божията Любов, с тридесет и пет милиона градуса топлина и, като излезете от огъня, да покажете на всички религиозни хора, какво нещо е религията, какво значи да живееш в Бога! В огъня на Любовта ще туря и 16-те синодални старци и, като ги извадя оттам, ще ги питам по отделно: Кой владика си ти? Няма да остане нито един владика: нито софийският, нито видинският, нито варненският. България ще остане без владици. Ние страдаме от много владици. Ние се нуждаем само от един владика — на любовта. Само един свещеник ни трябва, останалите ще бъдат братя, нищо повече. Това учение проповядвал Христос. Жив е Христос!

Днес моят тон, с който говоря, е малко енергичен. Това показва, че трябва да се въздушевите, да приемете Христа. Това не става насила. Онези от вас, които искат доброволно да следват правия път, без да ги питам, ще ги туря в ретортата. Може да плачете, колкото искате, но после ще ми благодарите. Това учение е реално и опитано. То се отнася до напредналите хора, у които съзнанието е вече пробудено. Не се оплаквайте един от друг, но възлюбете се. Ние проповядваме Божията Любов, която може да преобрази света и да разреши всички мъчнотии в живота. Огънят на Любовта ще произведе преврат във всички хора. Без този огън нищо не може да се постигне.

Някои посещават беседите и казват, че ще ги заблудим. Те доброволно се заблудиха. Ако някого сме ошетили, нека дойде при нас, ние ще му платим. Ако колата му е счупена, ще я поправам. Обаче, ще знаете, че ние проповядваме Божествено учение. Не го проповядвам само аз — хиляди същества го проповядват, и то по раз-

лични начини. — Докажи това! — Ще го опитате. Казвате: Дотук проповедта вървеше добре, но оттук-нататък има нещо особено. Особен човек си ти. — За такъв човек се казва, че дъската му мръднала. За него се казва още, че обичал да преувеличава нещата. Имало един американски проповедник, който винаги преувеличавал фактите. Като знаел тази своя слабост, той казвал на приятеля си: Моля те, когато държа проповедта си, бъди близо до мене, да ми дадеш знак, ако преувелича някой факт. Един ден проповедникът говорел за силата на Самсона и, увлечен в разказа за него, той изнесъл един случай от живота му: Някога Самсон уловил 300 лисици, които вързал две по две за опашките им. На мястото, дето ги вързал, турил по една свещ. Опашките на лисиците били дълги по три метра. Като чул това, приятелят му дал знак, че преувеличава. Проповедникът казал: Може да не са били три метра дълги, но по два метра. Приятелят му пак дал знак. Проповедникът скъсявал, скъсявал опашките на лисиците и, като стигнал до 30 см., казал: Повече не скъсявам! Казвам: Ние проповядваме едно учение, в което няма нищо преувеличено, затова няма да скъсяваме опашката на лисицата. И вие ще говорите истината, няма да се страхувате. Има нещо, от което всички хора се страхуват. То е по-силно от човека. Някой сънувал нещо, събужда се и цял трепери. Защо трепери? Нали сънят не е реален? Лош бил сънят. Какво от това? — Значи, има нещо смъртно, необяснимо, от което всички хора се страхуват.

„Чий е този образ?“ Желая, всички да имаме образа на Бога. Желая, всички да се познаваме по дадената дума. Даваш дума, обещаеш нещо, ще го изпълвиш, както трябва. Ще бъдеш точен като Бога. Ще бъдеш справедлив като Бога. Ще бъдеш чист като ангелите. Ще бъдеш готов за работа като светиите.

Сегашните хора още живеят в заблудението, да очакват любов един от друг. Отворете сърцето си за Бога, за Неговата Любов. Тогава и хората ще ви обичат. Те са множеството, чрез което Бог се проявява. За да познаете хората, първо трябва да познаете Единния. Значи, за да разбереш множеството, първо трябва да разбереш единството. И аз се приближавам към вас чрез Бога. Разби-

рам ви и влизам във вашето положение. Като цитирам стиха на Христа, да раздадете имането си, аз зная, на какво ще се изложите. Който не е готов за това, ще се обърка. Да раздадеш имането си не по форма, а от съзнание, от любов. Павел казва: „Ако раздам имането си, а любов нямам, нищо не струвам.“ Само любещият може да раздаде богатството си. Любовта струва повече от всичкото имане. Най-голямото богатство се крие в Божията Любов. Божията Любов е в сила да превърне желязото в злато, и златото — в желязо. Онези, които проповядват Божието Слово, са силни — всичко могат да направят. Те не си служат с оръжия, с каквито си служи светът. Има нещо по-силно от оръжието. Това са мислите, чувствата и постъпките на хората. С тях може да се воюва, но не и с оръжие. — Как воюва светът? — Това е негова работа, той е свободен. Ние не го обвиняваме. Обаче, които следват Христовото учение, те си служат с методите на любовта. „Не убий!“ — казва Мойсей. А Христос казва: „Всеки, който се гневи на брата си, ще бъде наказан.“ Следователно, ние ще храним към брата си най-възвишени и благородни чувства. Ще кажете, че като говоря така, аз ви осъждам. Не, това е правило, което еднакво важи и за мене, и за вас. Бог, Който е създал света, иска да живеем в мир и съгласие. Той е строг към всеки, който не изпълнява Неговите закони. С хиляди години човек ще изкупва своите погрешки и престъпления. Вложете в себе си образа на любовта. Този образ внася в човека мир и радост. Питам: Колко от вас сте готови да влезете в огъня на любовта? Ще кажете, че всички сте готови. Може да сте готови, но не сте точни. Ако закъснеете половин минута, ще изгубите условията. В този огън се влиза точно навреме и се излиза точно навреме. Някои светии са живели по 20 — 30 години в пустинята, в очакване, именно, на този момент — да влезат в огъня на любовта. Небето се отваря и затваря точно навреме. Щом се отвори, влез, без да му мислиш много. „Ще влезеш, ще излезеш и папаше намериш.“

„Чий е този образ?“ У вас ще остане мисълта: Верно ли е това, което ни се говори? Направете опита, който ви казах, и ще се убедите, че великото, възвишеното в света е във връзката на човешката душа с Бога

— майката на любовта. Тази връзка осмисля живота. Лицето на такъв човек е светящо. Той е видял Бога; той е идеалният човек в света. Какво ще кажете за момъка, който постоянно носи в сърцето си образа на своята възлюбена? Той е кротък, нежен, мил, внимателен с всички. Той носи и поезия, и музика в себе си. Това значи, да носиш образа на своята възлюбена. Мислите ли, че ако образът на Бога влезе във вашата душа, няма да произведе велика промяна във вас? Няма по-велика сила от любовта. Когато момата търси любовта, всъщност, тя търси свещения образ на Бога. Когато момъкът търси любовта, и той се стреми към свещения образ на Бога. Всички хора търсят този свещен образ. Той е възлюбеният на човешката душа. Свещен е животът, когато имаш този образ. Радост, музика и песен е животът, когато имаш този образ. Когато придобиеш този образ, ще бъдеш абсолютно здрав. Хората боледуват и страдат, защото не са познали още този образ. На хората трябва да се проповядва положителната, Божествена наука. Ето какво зная аз: В скоро време, тази година, в свещения огън на любовта ще влезат 4.444 души българи. Знаете ли, на какво ще прилича България, когато те влезат и излезат? — Като влезат и излезат, след тях ще се отвори една врата, и други ще влезат, след тях още други. Българите, които влизат и излизат през тази врата, ще придобият нещо особено. Който ги види, ще каже: Това са българите. За кои българи говоря? — За онези, които са минали през 35 милиона градуса Божествена топлина.

Днес, аз поздравявам ония, които ще минат през свещения огън на любовта. Като влезат и излезат, аз ще им кажа, както Христос каза на Петра: „И ти, като се обърнеш към Бога, утвърди твоите братя, обърни и тях.“

„Чий е този образ?“ — Той е свещеният образ на нашия Баща, Който ни е дал вечния живот. Той е свещеният образ на великата и безгранична любов. Той е свещеният образ на великата и безгранична мъдрост. Той е свещеният образ на великата, неизказана истина, която озарява целия живот; която радва не само земята, но и цялото небе; която радва сърцата на всички ангели. Това е образът на новото възкресение. Да се стремим към този образ! Смелост и решителност!

Запита Христос: „Чий е този образ?“ Образът на този свят прехожда. Образът на Бога влиза в света
Сега аз поздравявам тези 4,444 души!

✱

12. Беседа от Учителя, държана на
15 април, 1923 г. София.

Съдържание

	стр.
1. Поучаваше ги	3
2. Ей-ей; не-не	23
3. На земята и на небето	43
4. Кое е това учение	64
5. Ще бъдете свободни	83
6. Свещено правило	102
7. Дойдох да изпълня	108
8. Отвори очите ни	131
9. Видяхме Господа	148
10. Пробуждане на човешката душа	169
11. Защо сте тъжни?	191
12. Чий е този образ?	209